

Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 65, fredag den 30. august 2024

ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 65. møde i træk i løbet af det sidste år. Vi skabte dette forum for at bringe alle medlemmer af fredsbevægelsen sammen, på trods af folks ideologier, på trods af deres sprog og kulturer og forskelle og meninger, men for at skabe ægte fred i verden og bringe hele menneskeheden sammen til denne dialog. Vi vil høre indledende udtalelser fra forskellige talere, forskellige ledere og arrangører fra hele verden, og derefter vil vi have en generel diskussion med alle mødedeltagerne.

Mit navn er Anastasia Battle. Dennis Speed og Dennis Small er mine medværter. Vi starter med Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig ønske jer alle velkommen. Det emne, jeg vil fokusere på, er ekstremt foruroligende. I husker alle, at de fem permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd gentagne gange har gentaget deres beslutning om, at atomkrig ikke kan vindes og aldrig må udkæmpes. Men det er tydeligvis ikke tilfældet, for Ted Postol har lige skrevet en artikel, hvor han kommenterer den debat, der kom ud i offentligheden med en artikel i New York Times den 20. august, hvor de skrev, at præsident Biden allerede i marts skrev under på en ændring af USA's atomare doktrin. Selv om det er en tophemmelig doktrin, der angiveligt ikke findes nogen elektroniske kopier, kun meget få trykte til meget klassificerede personer, taler den ikke desto mindre om, at USA forbereder sig på at udkæmpe

en atomkrig på tre fronter mod Rusland, Kina og Nordkorea. Det, Ted Postol skrev i denne artikel i *Responsible Statecraft*, er, at der slet ikke er tale om en såkaldt »lille modernisering«, men en dramatisk optrapning af kapaciteten til at udkæmpe og vinde en atomkrig med både Kina og Rusland. Men der er absolut intet nyt i det: Det eneste nye er, at det nu er kommet til offentlighedens kendskab. Det giver de russiske og kinesiske ledere intet andet valg end at træffe modforanstaltninger, som yderligere vil øge det allerede faretruende høje beredskab i deres atomare styrker, og det vil tvinge dem til at øge deres planlægning af de værst tænkelige tilfælde og på den måde øge chancen for en atomar reaktion på en falsk advarsel om angreb.

Denne nye »supersikring«, som tilsyneladende er indeholdt i disse bestræbelser, gør det muligt for Trident II-ubådsaffyrede ballistiske missiler at ødelægge russiske og kinesiske ICBM'er i hærkede siloer, før de bliver affyret. Og nøjagtigheden og udbyttet af disse våben er sådan, at de ødelægger de russiske og kinesiske silobaserede ICBM'er, som jeg sagde, før de bliver affyret. USA har 1600 såkaldte W-76 sprænghoveder, og disse supersikringer øger drastisk den dræbende kraft i de sprænghoveder, der leveres af ballistiske missiler. Det ville have store konsekvenser for USA's evne til at føre krig.

Så siger Postol desuden, at også »at vinde« en atomkrig har ingen betydning« for det indlysende resultat, men hele udviklingen af disse programmer »kan kun give mening, hvis deres formål er at udkæmpe og vinde atomkrige.« Det har russerne vidst i lang tid, så de har udviklet det ultimative dommedagsvåben, robotubåden Poseidon, som kan bære 100 megaton sprænghoveder ind i havnene i USA, Europa og østasiatiske byer med en radius på 80 km fra de undersøiske sprængningssteder.

Jeg kan kun opfordre alle til at læse denne artikel af Ted Postol, og jeg ville være meget interesseret i, at han deltog i et af vores næste møder for at uddybe dette, fordi denne idé

– og vi har kæmpet for at forstå dette i lang tid – denne idé om at vinde en atomkrig er kommet ind i den strategiske tænkning. USA har stadig en forebyggende førsteangrebsdoktrin, i modsætning til Rusland, som har den doktrin, at de kun vil bruge atomvåben, hvis Ruslands territoriale integritet er i fare. Men for nylig sagde de, at de måske bliver nødt til at ændre denne doktrin på grund af den seneste udvikling. Kina har udtrykkeligt en doktrin om ikke-førstebrug. Men vi befinder os i et område, hvor mange former for adfærd tydeligvis ikke giver mening, medmindre man tror, at det hele er en forberedelse til at vinde en atomkrig.

Denne doktrin, som blev underskrevet af Biden i marts, har haft betydning for en masse udviklinger siden. For eksempel meddelte den tyske kansler Scholz efter NATO-topmødet, at USA har truffet beslutning om at placere amerikanske mellem- og langdistancemissiler i Tyskland fra 2026. Han sagde, at USA havde truffet den beslutning. Han sagde ikke »vi tog den beslutning«, han sagde, at USA tog den.

Der er en meget interessant kommentar fra Wolfgang Richter, som er en anerkendt militæranalytiker, der også kaster lidt mere lys over det. Han sagde, at der var nogle bilaterale regeringsforhandlinger før NATO-topmødet, men der var ingen diskussion på NATO-topmødet om dette, og der er ingen omtale af det i slutterklæringen fra NATO-topmødet. Desuden var der i modsætning til beslutningerne om NATO's dobbeltbeslutning i 1979 ingen konsultation med de europæiske allierede. I 1979 var der fire andre europæiske lande, som tilsluttede sig sammen med Tyskland. Denne gang er det Tyskland alene. Der var ingen debat i det tyske parlament, ingen debat i den tyske offentlighed. I lyset af det, der nu kommer frem om Bidens underskrivelse af USA's såkaldte nye atomare doktrin, er det det parameter, man skal se beslutningen om at placere disse mellem- og langdistancemissiler i Tyskland ud fra, for det er en del af den. Og alt dette skete uden debat.

Wolfgang Richters artikel siger, at eftersom det påvirker

sikkerhedsinteresserne for alle de små lande i Europa, de allierede, fordi deres sikkerhed vil blive negativt påvirket af det, selvom de absolut ikke havde noget at skulle have sagt i beslutningen, så vil det have en meget nedbrydende effekt på NATO-alliancen og sandsynligvis også på EU. Richter konkluderer – og jeg er helt enig – at dette kræver en påtrængende debat om, hvem der har den afgørende magt til at affyre disse missiler i Tyskland? Er det kun USA? Har Tyskland opgivet nogen form for suverænitet ved at overlade en så vidtrækkende beslutning, som vil påvirke Tysklands eksistens, til USA alene? Det er nødvendigt at få det afklaret. Og Richter opfordrer til en meget bred debat om sikkerhedsdoktrinen i almindelighed. Jeg tror, at i lyset af disse ekstremt foruroligende elementer, ideen om at udkæmpe og vinde en atomkrig, i lyset af den nuværende situation, hvor invasionen af Kursk-regionen i Rusland tydeligvis betyder, at NATO – og det bliver nu krystalklart – denne ukrainske invasion i Kursk-regionen ikke kunne have fundet sted uden total støtte fra USA og NATO, satellit- og anden information, teknologisk støtte. Så vi er allerede på tærsklen, hvis ikke længere, til en fuld begyndelse af en NATO-krig mod Rusland.

Jeg kan kun nævne, at situationen i Mellempøsten fortsat er lige så anspændt. Jeg vil bare gentage, at 20 % af befolkningen i Gaza er i en akut tilstand af sult – det er sandsynligvis 400.000 mennesker. Verden ser på det og griber ikke effektivt ind. Den israelske oppositionsleder Yair Lapid har nu udtalt, at Netanyahu og flere ministre mange måneder før den 7. oktober vidste, at et sådant angreb var på vej med alle de konsekvenser, det måtte have. Og vi har optrapningen af et israelsk angreb på Vestbredden, så den situation er fortsat en absolut krudttønde, som igen kan gå over i en større regional krig og endda videre til en global krig.

Jeg kan kun sige, at vi aldrig har været i så akut fare. Vi har påtrængende brug for på den ene side at opfordre folk til at gå på gaden. Den 1. september er den internationale

fredsdag i Tyskland og andre steder; den 28. september er der demonstration med Scott Ritter og Rage against the War Machine; og den 3. oktober er der landsdækkende demonstrationer i Tyskland. Så det skal absolut opbygges, for vi kan ikke have en situation, hvor den menneskelige art uddør, uden at langt de fleste mennesker ved det.

Derudover mener jeg, at vi absolut er nødt til at have en reel debat om, hvilken sikkerhedsdoktrin der giver mening for os at have. Vi har siden begyndelsen af den særlige militæroperation arbejdet for at løfte og flytte situationen til et helt nyt paradigme ved at have en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alle verdens landes interesser. Jeg tror, at den idé er mere påtrængende end nogensinde før. Det var det, jeg ville sige.

Under diskussionen:

ZEPP-LAROUICHE: Først og fremmest er der valg i de to østtyske delstater [Thüringen og Sachsen] allerede på søndag [1. september]. Jeg forventer, at det bliver et jordskælv, som også vil få indflydelse på den nationale politik i Tyskland. Jeg tror, at denne beslutning om at acceptere USA's ordre om at placere disse våben i Tyskland igen er den *tyske Sonderweg*, og jeg ved, Ray, at du taler *tysk*. Det er denne »Tysklands særlige vej«, som bekymrede hele verden allerede i tiden op til nazi-diktaturet. Jeg mener igen, at når Tyskland gør noget unilateralt, er det ikke suverænt – det er at give suveræniteten til USA. Så jeg tror, at *deutscher Sonderweg* er et problem igen.

Jeg vil bare gerne gentage, at grunden til, at vi forsøger at samle den Internationale Fredskoalition og få den til at udvide sig, er, at målet er at inkludere alle fredsgupper internationalt i én stærk bevægelse: For jeg tror, vi er nødt til at være som en laserstråle og fokusere vores kræfter, så de er stærke nok til at besejre denne fare. Så folkeoplysning er én ting, men det andet vigtige punkt er, at vi ønsker at

fokusere på løsninger. At øge den offentlige bevidsthed er kun det første skridt; det næste skridt er, at vi skal komme med forslag, der kan afhjælpe problemet. Og der vil jeg med eftertryk sige til hr. R, før han går, at på grund af den ekstremt farlige situation i Mellemøsten er vi nødt til at finde måder at lægge oase-planen på bordet på. Vi har haft flere konferencer om den med diplomatisk deltagelse; ambassadører fra Palæstina, fra andre lande. Jeg tror virkelig, at vi er nødt til at lægge denne idé om, at der er en helt anden verden, der er mulig, hvis vi lægger økonomisk udvikling baseret på udvikling af nye ferskvandskilder for hele regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Golfen, på bordet. Og jeg vil virkelig sige, at dette er mere påtrængende end nogensinde før, for når man først lægger dette forslag på bordet med deltagelse af folk fra regionen – palæstinenserne er der allerede. Måske kan vi finde folk fra Israel, som vil støtte dette forslag, finde regeringer fra Golfstaterne, fra andre lande i Sydvestasien. For jeg tror, vi er nødt til at indgyde håb.

Diesen har sagt, for jeg tror, at den egentlige årsag til, at krisen er accelereret – den egentlige årsag er naturligvis Vestens hybris, som er arrogant overbevist om, at de vandt den kolde krig. Det advarede Johannes Paul II allerede imod i 1989-90, hvor han sagde, at der findes onde strukturer i Øst og Vest, og hvis du ikke tror på det, så se på udviklingslandenes tilstand. Så ved du, at syndens strukturer findes i Vesten. I 1990 kom jeg med en prognose om, at hvis vi tvinger den russiske økonomi til at indføre den neoliberale model – hvilket skete med Jeltsin-regimet – så vil vi se et økonomisk kollaps, der er meget, meget større end selv Sovjetunionens kollaps i fremtiden. Ikke alene blev Rusland tvunget til at indføre den neoliberale model med chokterapi og en frygtelig reduktion af den industrielle kapacitet, men de forsøgte også at påtvinge hele det Globale Syd denne model, den såkaldte »historiens afslutning«, som Fukuyama talte om.

Mod det har du nu et tilbageslag, som tager form af landene i det Globale Syd, som er blevet den Globale Majoritet gennem længere tid, at de ønsker at opbygge deres eget økonomiske system. Jeg er helt overbevist om, at vi må få det Globale Syds stemme til at lyde højere, også med hensyn til faren for krig, fordi atomkrig også ville eliminere deres eksistens. Men jeg tror også, at vi er nødt til at overbevise folk i Vesten – i USA, i Europa – om at gå sammen med det Globale Syd om et nyt økonomisk system. Et win-win-samarbejde, som naturligvis ville betyde, at især USA ville acceptere, at den unipolære verden ikke kan genvindes, for den er allerede væk: Men den eneste måde, jeg tror, vi kan komme ud af denne fare på, er det nye paradigme, den nye sikkerheds- og udviklingsarkitektur med stor vægt på udvikling, for kun hvis vi designer et nyt system, som overvinder faren for et blow-out af det finansielle system, og skaber et nyt system, kan vi fjerne krigsfaren. I det perspektiv passer Oase-planen fuldstændig ind, fordi vi taler om det udvidede Bælte- og Vej-Initiativ til Sydvestasien. Så løsningen er så let med hensyn til den faktiske gennemførlighed: Det eneste, vi skal mobilisere, er den politiske vilje til at gennemføre den i tide.

ZEPP-LAROCHE: Igen kort: Jeg tror, at dette nye system allerede er ved at blive skabt: Det er BRIKS, BRIKS+, det er genoplivningen af den Alliancefrie Bevægelse, som eftertrykkeligt startede i Bandung i 1955. Der er en ny Bandung-ånd, som inspirerer landene i det Globale Syd til at gøre op med 500 års kolonialisme og opbygge et nyt system. Det er ikke så let, for vi har set det på en negativ måde, da euroen blev pålagt europæiske nationer, der forsøgte at slippe af med den suverænitet, der var tilbage, og man skal være forsigtig. Når man samler lande med forskellige niveauer af økonomisk udvikling – nogle er mere landbrugsprægede, andre er mere industrielle – skal man være meget videnskabelig, når man fjerner overgangene derimellem. Det nye system omkring BRIKS og nu omkring den nye reservevaluta, en ny udviklingsbank, med den nye udviklingsbank i Shanghai, som Lula sagde ville blive

det Globale Syds store bank, alt dette er ved at ske. Og jeg forventer, at et stort skridt fremad vil blive set af hele verden på det kommende BRIKS-topmøde i Kazan i oktober, hvor nye medlemmer vil slutte sig til BRIKS. Men også andre organisationer som Shanghai Cooperation Organization, ASEAN, Den Eurasiske Økonomiske Union, Mercosur, Den Afrikanske Union – der er forskellige former for, hvordan dette nye system allerede er ved at blive opbygget. Det involverer 85 % af menneskearten, så det Globale Syd er allerede langt hen ad vejen den Globale Majoritet. Derfor tror jeg virkelig, at den eneste realistiske måde at opbygge dette nye system på er at få flere og flere mennesker – enkeltpersoner, institutioner – i europæiske nationer, i USA og andre steder til at opgive tanken om konfrontation og erstatte den med samarbejde med denne nye fremvoksende orden.

Det er grundlæggende i Europas interesse. Der er mange mennesker lige nu, som er helt ude af den på grund af migrantspørgsmålet, også i USA. Men hvis man kunne blive enige om, at det Globale Nord eller det kollektive Vesten skal hjælpe disse lande med at opbygge 2, 3 eller endda 4 milliarder nye produktive jobs, ville migrantspørgsmålet være løst! Folk ville blive hjemme og forsøge at opbygge deres eget land, og jeg tror, at den egeninteresse er noget, vi skal formidle til industrien, til fagforeningerne og til befolkningen som helhed. Pave Frans er lige kommet med et indlæg: Han sagde, at det er en meget alvorlig synd at skubbe migranter tilbage. Så de kristne blandt jer og vores seere bør lytte til det, for jeg tror ikke, at man løser problemet ved enten at skabe frygtelige dødsfælder ved de mexicansk-amerikanske grænser eller ved at gøre Middelhavet til en massegrav for folk fra Afrika og Sydvestasien osv.

Jeg tror, vi er nødt til at sætte mine ti principper på dagsordenen for alvor, for det er et meget gennemtænkt forslag til, hvordan vi kan katapultere verden ind i en løsningsorientering og samarbejde med denne nye orden i stedet

for at forsøge at undertrykke den.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at vi virkelig er nødt til at koncentrere os om løsningerne. Det ville være meget nemt at afhjælpe alle disse ting, hvis den politiske vilje kan mobiliseres. Jeg tror, at en stor del af den forvirring, der opstår, skyldes, at folk generelt er ekstremt pessimistiske. Tyskland er blevet – igen må jeg sige – et land, hvor pessimismen i det mindste i den vestlige del er meget, meget dominerende, og folk føler sig magtesløse: De føler, at de ikke kan gøre noget ved det.

Så jeg vil gerne lægge vægt på disse ti principper, ikke fordi jeg mener, at de er det sidste ord om emnet, men jeg skrev dem i november 2022 til en konference, som stof til eftertanke. For jeg tror, at hvis folk meget tydeligt kunne se, hvor let det ville være at komme ud af denne krise, så ville de opføre sig mere handlekraftigt, mere magtfuldt og kræve forandring. Så jeg tror, at det er meget vigtigt.

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, man skal se forsøget på at kontrollere fortællingen i sammenhæng med førkrigssituationen: Det er som et førkrigsforsøg på at undertrykke alle afvigende synspunkter. Jeg tror, det er et tegn på, hvor tæt vi er på krig: For i den umiddelbare efterkrigstid efter Anden Verdenskrig så briterne på Goebbels og hans evne til at kontrollere opinionen, og de besluttede, at de var nødt til at udkonkurrere Goebbels. Og jeg tror, at de skal gøre et ret godt stykke arbejde, for jeg tror, at Goebbels ville vende sig i sin grav og være bleg af misundelse, hvis han så, hvordan denne kontrol af NATO-fortællingen faktisk fungerer.

Der er ikke noget kort svar. En af grundene til, at der er så stor modvilje mod Kina og 5G og deres kontrol med disse nye teknologier – de arbejder nu på G6 – er, at ikke alle sociale medier er under kontrol, og selve eksistensen af den kinesiske kapacitet er en torn i øjet på dem, der forsøger at kontrollere NATO's fortælling.

Jeg kan kun sige, at vi er nødt til at få flere mennesker til at have modet til at danne deres egen mening. Jeg ved, at det er meget sværere at få folk til at tænke selv end at få dem til at acceptere en fælles linje. Det er meget nemmere, fordi man kan sætte ind på meget mere etablerede følsomme punkter og den slags. Men jeg mener personligt, at der ikke er nogen genvej til at få en humanistisk renaissance. At få folk til at tænke igen, at se på de store hjerner i hele den universelle historie, fra Konfucius til Platon til Cusanus, Leibniz, Dante – jeg kunne lave en meget lang liste. Men jeg tror, vi er nødt til at få folk til at læse igen, til at tænke igen og danne deres egen mening: Det er der ingen genvej til.

Afsluttende bemærkninger

ZEPP-LAROUCHE: Jeg er forsigtigt og venligt uenig i det, som den forrige taler Larry sagde, nemlig at mennesket kun kan lære af sanserne. Jeg tror, det er den helt grundlæggende konflikt mellem den engelske empirisme og oplysningstiden med Locke, Hobbes og hele den tankegang og den platoniske tradition: Hvis mennesket ikke var i stand til at få ideer, ideer, der giver kaos en struktur, forudse udviklingen ved at lave den rigtige analyse og prognose og komme med løsninger på forhånd, ville vi være i en forfærdelig tilstand og dømt til at gentage og gentage vores fejltagelser for evigt.

Jeg tror, at hvis man har en god plan – Schiller sagde i *The Fall of the Netherlands* i indledningen, at hvis folk forener sig om en god plan, kan de bøje selv tyrannens værste arm, hvis de arbejder sammen om at gennemføre den plan. Jeg tror på sidstnævnte teori. Den Westfalske Fred – som jeg i øvrigt er enig i – startede med, at folk indså, at hvis de ville fortsætte kampene, ville der ikke være nogen overlevende tilbage. Men de kom op med principper på det højeste niveau af menneskelighed: Nemlig ideen om, at fred kun er mulig, hvis man respekterer den andens interesser, og at man for fredens skyld er nødt til at tilgive alle forbrydelser begået af den ene eller den anden part og erstatte hævn og had med

kærlighed. Det var begyndelsen på international lov.

Så jeg vil helt klart sige, at vi bør være mere optimistiske med hensyn til menneskets evne til at være kreativ og formulere ideer, som er løsninger. Derfor tror jeg, at det, der sker i Kazan [på BRIKS-topmødet], kun er en del af, vil jeg sige, en tendens i universet til at skabe orden ud af kaos. Vi er nødt til at være de bevidste instrumenter i den universets lov ved at sikre, at det fører til den nødvendige, retfærdige økonomiske verdensorden. Så jeg håber ikke, du har noget imod det, Larry, men jeg var nødt til at sige det, fordi det er et meget grundlæggende spørgsmål. Men jeg synes, vi er glade for dialog.

Jeg er helt enig i, at vi er nødt til at gå på gaden med massedemonstrationer fra nu af og indtil denne krigsfare er overstået. Jeg tror, vi er nødt til at ruske op i de mennesker, der stadig går i søvne. Men vi bør også have et optimistisk syn på, at mennesket er i stand til at tænke fornuftigt.

De ti principper: En bedre menneskehed i en mere fuldendt enhed

DENNIS SPEED

Ikke korrekturlæst

30. august 2024, EIRNS

Næsten hver time dukker der flere beviser op for NATO's ikke længere hemmelige involvering i invasionen af Rusland. I

mellemtiden har Kinas præsident Xi Jinping lige forsøgt at levere et vigtigt budskab personligt til den hjernedøde Jake Sullivan – men det så ikke ud til at virke. Og i Israel har oppositionsfiguren Yair Lapid netop gjort det helt klart, at »I månederne op til katastrofen (den 7. oktober) modtog premierministeren og ministrene en række alvorlige, hidtil usete advarsler. Fra midten af 2023 var der flere og flere stemmer inden for terrororganisationerne, som sagde, at det øjeblik, de havde ventet på, var kommet.« Fik angrebet den 7. oktober lov til at ske, så det massebord, vi nu ser, kunne begynde?

Selv hvis det lykkes os at overleve de næste par måneder, uden at genierne i NATO fremprovokerer en verdensomspændende atomkrig mod enten Rusland, Kina eller begge, eller uden at Netanyahu en morgen sender et eller flere atomspræghoveder mod Iran – eller måske Budapest eller Rom – hvad skal vi så egentlig gøre for at stoppe impulsen til krig fra et døende anglo-imperialt system? Menneskeheden kan ikke være sikker, medmindre en højere idé om menneskelighed sejrer, og det på kort sigt. Kardinal Nicholas af Cusa, hovedarrangør af koncilet i Firenze i 1439, uden tvivl den mest succesfulde diplomat i historien, bliver påkaldt af Helga Zepp-LaRouche i princip nummer otte af hendes ti principper for en ny strategisk og udviklingsmæssig arkitektur, som lyder: »Før i tiden kunne en civilisation i et hjørne af verden gå under, og resten af verden ville først finde ud af det år senere på grund af de lange afstande og den tid, det tog at rejse. Nu sidder menneskeheden for første gang i samme båd på grund af atomvåben, pandemier, internettet og andre globale påvirkninger. Derfor kan en løsning på den eksistentielle trussel mod menneskeheden ikke findes ved hjælp af midlertidige eller delvise ordninger, men løsningen skal findes på niveauet for den højere, ene, som er mere magtfuld end de mange. Det kræver, at man tænker på niveauet Coincidentia Oppositorum, Cusas » modsætningernes sammenfald«.

Som en diplomatisk metode, der er løsningen på den ellers uundgåelige »udryddelseskrig«, er modsætningernes sammenfald ikke beregnet til at gå på kompromis, ikke til at »finde middelvejen«, som ofte skifter, men til intellektuelt at hæve sig over eksterne og selvpålagte begrænsninger, ideologiske og lignende, for at skabe en win-win-løsning, som alle sider oplever som et fremskridt og en sejr over andre lavere ordens arrangementer af midlertidig bekvemmelighed.

Modsætningernes sammenfald afslører pludselig, at der er en vej frem, hvor man ikke troede, det var muligt. Tag det nuværende dødvande mellem Washington og Beijing og mellem Washington og Moskva. Der findes to problemer, hvis løsning begge kan give mulighed for at illustrere eksistensen af et domæne, langt over den nuværende fastlåste atomare geopolitik, som man kan få adgang til, før det er for sent. Begge har deres oprindelse i astrofysikken.

For det første »kan der være en betydelig kløft mellem antallet af asteroider nær jorden, der er blevet opdaget, og det faktiske antal, der findes«, ifølge et kinesisk forskerhold under ledelse af professor Zhang He fra Beijing Institute of Spacecraft System Engineering. Atomvåben er i øjeblikket menneskehedens bedste bud på den mest effektive måde at ændre en asteroides bane på. Således kan et planetdræbende våben omdannes til et redskab til overlevelse på hele planeten. Vi ville således slå vores atomare sværd til plovfurur. Men at arbejde sammen med Kina ville kræve, at USA af hensyn til menneskets overlevelse omgjorde Wolf-tillægget, som forbyder samarbejde med Kina i deres bemandede og ubemandede rumprogrammer.

For det andet er der sagen om de to strandede amerikanske astronauter, som brugte Boeing Starliner-rumfartøjet, der fløj sin første rummission, og som havde en funktionsfejl og har efterladt to amerikanske astronauter, Barry »Butch« Wilmore, 61, og Sunita »Suni« Williams, 58, midlertidigt strandet i rummet. Yuri Borisov, leder af Roscosmos, det russiske

rumagentur, sagde den 15. august: »Amerikanske kolleger har problemer med Starliner-rumskibet, de ved ikke, hvordan de skal lande deres besætning, så vi er i konstant dialog.« Det amerikanske folk og folk over hele verden bør tvinge Biden-administrationen til at gøre det, som John F. Kennedys rumprogram havde til hensigt at gøre. »Vi bør helt sikkert undersøge, om forskerne og astronauterne i vores to lande – ja, i hele verden – ikke kan arbejde sammen om at erobre rummet.« Som princip syv i »Ti principper for en ny strategisk og udviklingsmæssig arkitektur« udtrykker det.

»Den nye globale sikkerhedsarkitektur skal eliminere begrebet geopolitik ved at gøre en ende på opdelingen af verden i blokke. Alle suveræne nationers sikkerhedsproblemer skal tages i betragtning. Gennem internationalt samarbejde skal der udvikles midler til at gøre atomvåben teknologisk forældede, som det oprindeligt var hensigten med det forslag, der blev kendt som SDI, foreslået af LaRouche og fremsat som et tilbud til Sovjetunionen af præsident Reagan.«

Foto: Wikimedia Commons

**Haste Appel fra Russisk
General: Borgere i Vesten,
Vågn Op Før Det Er For Sent!
Webcast med grundlægger og
formand for Schiller**

Instituttet Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag, 28. august 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til denne uges webcast med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og formand for Schiller Instituttet. Det er onsdag, den 28. august 2024. Jeg er Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært i dag. I kan sende jeres spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org eller poste dem på chat-siden.

Helga, du har understreget i den sidste uge eller deromkring, at de næste tre til seks måneder vil være den farligste periode i menneskets historie, og Den Internationale Fredskoalition har netop udsendt en erklæring om, hvad der skal gøres for at undgå tragedie, med titlen "Council of Reason, Not Council of War!" tilgængelig på Schiller Instituttets hjemmeside.

Interessant nok, mens NATO har kørt hårdt over røde linjer, opfordrede den russiske generalmajor Apty Alaudinov borgere i Vesten til at "vågne op" og gå ud i gaderne og demonstrere. I denne sammenhæng har vi vores første spørgsmål fra en amerikansk podcaster med militære bånd. Han skriver: "Det er klart, at det vestlige etablisement har besluttet at bruge krig og krigstidsmetoder, såsom kup, attentater og censur for at beskytte deres imperium. Hvad tror du, der skal til for at få flere fremtrædende personer til at bakke op om dine bestræbelser på at få vestlige nationer til at opgive deres imperialistiske drømme og i stedet samarbejde med BRICS og det Globale Syd?" Og han henviser til udtalelser fra Robert F. Kennedy, Jr. og Tulsi Gabbard, da de støttede Donald Trump, hvor de advarede om faren for atomkrig. Er dette de slags udtalelser, der kan hjælpe os væk fra Tredje Verdenskrig?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, det er bestemt nyttigt og ekstremt presserende. Jeg tror, det første skridt for at undgå en katastrofe er, at befolkningerne over hele verden, ikke kun på begge sider af Atlanten, men også med vægt på det Globale Syd, vågner op til det absolut presserende faktum, at vi står på randen af atomkrig. Og dette er ikke generelt forstået i dybden og alvoren af situationen. Fordi i de seneste dage har mange eksperter og analytikere, også på begge sider af Atlanten, argumenteret for, at Ukraines invasion af Kursk-regionen i Rusland ikke er, hvad nogle medier oprindeligt portrætterede det som, nemlig at Ukraine ville lave et overraskelsesangreb på russisk territorium, erobre noget russisk territorium som et forhandlingskort til forhandlinger, når der er fredsaftaler, så Ukraine ville have noget at forhandle med i form af territorium besat af Rusland inde i Ukraine.

Nu viser der sig i stedet et billede, som jeg mener, ikke længere er i tvivl om, at grunden til, at ukrainerne satte deres bedst udstyrede og bedst trænedede bataljon ind i Kursk, har en helt anden karakter: Det er uden tvivl en brigade, ikke som folkene i Donbass, der dør i høje tal hver dag, men en brigade trænet på det højeste niveau af NATO-træning, NATO-udstyr og NATO-forsyninger fra satellitter; dette er NATO's top, top, top standard. Så spørgsmålet, jeg stillede mig selv oprindeligt, var, hvorfor skulle Ukraine, eller hvem der end støtter Ukraine, gøre dette, hvorfor ikke forstærke tropperne i selve Ukraine, som tydeligvis taber territorium hele tiden; er det bare for PR-effekt, er det for at bevise, at ukrainere stadig er i stand til at levere og dermed fremme at få vestligt udstyr kontinuerligt sendt? Det var en hypotese, men nu, som flere rapporter kommer ind, og flere eksperter udtaler sig, er det mere klart, at grunden er, at det faktisk er en del af et NATO-angreb mod Rusland, med det formål at fortsætte uden at stoppe; og jeg tror, det når meget definitivt det punkt, eller måske allerede har nået det punkt, at truslen mod Ruslands territorium og integritet bliver så stor, at Ruslands

atomdoktrin ville træde i kraft. Udenrigsminister Sergey Lavrov gentog det så sent som i går og sagde, at de mænd og kvinder, der kontrollerer atomvåbnene i Vesten, leger med ild: De leger med tændstikker, som om de aldrig var vokset op. Og andre, som Gilbert Doctorow, en velkendt ekspert, hævder grundlæggende, at det allerede har nået det punkt, hvor atommuligheden er det eneste, der er tilbage for Rusland.

Det er klart, at den russiske militære generalstab og ledelse ved, at en del af spillet er at lokke Rusland til at bruge atomvåben, hvilket naturligvis, hvis det skulle ske, ville sigte mod at miskreditere Rusland, især i resten af verdens øjne, det Globale Syd, Kina, og mange andre kræfter; alle rundt omkring i verden ville distancere sig fra Rusland.

Jeg ved ikke: Dette bliver latterligt. Dette bliver et spil og beregninger med den nukleare Armageddon, med muligheden for udryddelse af menneskelig civilisation. Og givet det faktum, at hele kontrollen af militær-industrielle kompleks, at NATO er af vital interesse for dem, der er ved magten lige nu, tror jeg, der vil blive gjort en hvilken som helst indsats for at forhindre Trump i at vinde præsidentposten igen. Farezonen er nu. Vi når afslutningen på visse processer på én gang lige nu. Så jeg holder fast i min bekymring om, at perioden mellem nu og valget og derefter det næste punkt, når den nye præsident træder ind i Det Hvide Hus, er den periode med den højeste, mest farlige ustabilitet indtil videre. Det betyder ikke, at afhængigt af hvordan tingene går, at den fare ikke vil mindske efterfølgende, men jeg tror, vi skal være absolut på vagt, og jeg tror, situationen er meget, meget farligere end under Cubakrisen i 1962; det er helt sikkert farligere end under mellemafstandsmissilkrisen i 1980'erne, og på det tidspunkt var der hundredtusindvis af mennesker på gaderne for at protestere mod det. Og jeg tror, hvad der kræves nu, er ikke hundredtusindvis, men millioner af mennesker på gaderne overalt.

SCHLANGER: En del af det spørgsmål om at vågne op er for alle

vores seere at sende ind jeres spørgsmål og kommentarer, deltage i dialogen, og så tage det ud til alle, I kender: Fordi vi skal have den slags mobilisering, der har foregået med Den Internationale Fredskoalition.

Helga, i betragtning af hvad du lige har sagt, er der et spørgsmål, der lige er kommet ind: "Tror du, NATO er vanvittig nok til at angribe russiske atomkraftværker?"

ZEPP-LAROUCHE: Nå, selvfølgelig, i mange af de ting, der sker, gøres de på en sådan måde, at de altid involverer muligheden for "plausibel benægtelse." Jeg tror ikke, vi vil se en situation, hvor NATO åbent ville angribe et russisk atomkraftværk, medmindre du allerede er midt i egentlig krigsførelse. Men jeg tror, faren for, at det ville ske, er enorm, og der var tre droneangreb på atomkraftværker—et på Zaporozhye og to mod Kursk NPP—som det russiske luftforsvarssystem besejrede, så de var ude af stand til at forårsage nogen skade.

Men om det vil jeg virkelig sige, at flere atomforskere har kommenteret, at i mellemtiden, og hvad jeg finder mest bemærkelsesværdigt er, at De Grønne internationalt, især De Grønne i Tyskland, som i årtier har sagt, "vi er imod civil brug af atomenergi, fordi hvad hvis der ville være et militært angreb på et atomkraftværk, det kunne forårsage utrolige stråling og frygtelige skader." Nå, jeg har ikke hørt en lyd fra De Grønne i Tyskland, ej heller nogen andre Grønne, der fordømmer de tre ukrainske droneangreb på de to atomkraftværker! Og det faktum, at Rusland var i stand til at skyde dem ned, mindsker ikke intentionen hos dem, der affyrede dronerne. Så De Grønne, efter min mening, har fuldstændig miskrediteret sig selv igen som komplette svindlere, totalt ideologiske, ikke på nogen måde bekymret om nukleart nedfald, ligesom de er ubekymrede om enhver anden skade, såsom CO₂-udledninger fra krigsudsendelser, såsom krigsskibe og fly. Efter min mening burde De Grønnes manglende handling virkelig give De Grønne vælgere noget at tænke over.

SCHLANGER: Det leder ind i det næste spørgsmål, der kommer fra en russisk tv-nyhedsproducer, som spurgte om den 1. september statens parlamentsvalg i Thüringen og Sachsen, og muligheden for et stort opgør—et stort nederlag—for regeringskoalitionerne, herunder De Grønne. Han spørger: “Vil dette ændre tingene i Tyskland? Vil dette ændre Scholz-regeringens position med at være totalt underordnet den anglo-amerikanske politik?”

ZEPP-LAROCHE: Det vil helt sikkert være et stort slag. Hvis det er nok til virkelig at ændre denne regering, må man se. Som det er nu, viser meningsmålingerne i både Thüringen og Sachsen, at AfD vil komme ind som nummer et, CDU i Sachsen vil miste sit embede som ministerpræsident; og Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW) vil komme stærkt ind som nummer to eller tre. Lad mig nu påpege noget ekstremt vigtigt i denne sammenhæng: Sachsens ministerpræsident Michael Kretschmer (CDU) førte i meningsmålingerne indtil for nylig. Derefter udtalte han, at mens han er for forhandlinger og dialog med Rusland, støtter han ikke desto mindre stationeringen af amerikanske langdistancemissiler i Tyskland fra 2026 og frem, hvorpå hans meningsmålinger faldt under nummer et, og det kan meget vel være, at AfD vil være det stærkeste parti ved valget den 1. september.

Nu, lad mig sige et par ord om denne langdistancemissilstationering, fordi det er meget vigtigere, end folk tror. For det første var dette tilsyneladende en beslutning truffet af USA; det var, hvad Scholz sagde efter NATO-topmødet sidste måned, og han sagde, det var en god beslutning. Han indrømmede derfor, at der ikke var nogen tysk deltagelse i det. Det ser nu ud til, at der var drøftelser før NATO-topmødet mellem Tyskland og USA om dette emne. Man skal først og fremmest se det i lyset af ændringen af USA's nukleare doktrin i marts, som var hemmelig; den er ikke engang elektronisk tilgængelig, fordi den er så tophemmelig, og den ændrer USA's nukleare holdning til en forventet trefrontskrig

mod Rusland, Kina og Nordkorea. Det var i marts. Så tilsyneladende, da NATO-topmødet fandt sted i juli, var det selvfølgelig allerede under rubrikken af den ændrede amerikanske nukleare doktrin, og derfor også beslutningen om at indsætte langdistancemissiler i Tyskland.

Der var ingen bred diskussion i NATO om denne bilaterale aftale mellem Tyskland og USA. Der er ingen omtale af det i NATO-erklæringen i juli, og hvad det betyder er, at en beslutning, der klart ændrer den strategiske balance mellem Rusland og USA, og alvorligt truer og forværrer Tysklands sikkerhedsinteresser, hvilket gør det til et atomart mål, fordi Rusland vil helt sikkert modvirke det med symmetriske eller asymmetriske, men mere sandsynligt symmetriske modforanstaltninger, betyder der var ingen debat, åbenbart ikke i Tyskland; ikke i Forbundsdagen, ikke i offentligheden, ikke i medierne, men heller ikke generelt blandt de europæiske allierede!

Nu, i modsætning til NATO Nachzustungsverschluss [ph]—jeg ved ikke, hvad ordet er på engelsk—beslutningen i 1979, som førte til Pershing II/SS-20 mellemniveaumissiludsendelserne i begyndelsen af 1980'erne, var der på det tidspunkt fire yderligere allierede, en del af det, og de blev naturligvis konsulteret, på dette tidspunkt, ikke. Dette er første gang i hele efterkrigstidens historie, at Tyskland igen gør noget enkeltstående; det bringer frem spørgelset af den {deutsche Sonderweg}, Tysklands særlige vej, som historikere holder ansvarlig for at være vejen, der endte i nationalsocialismen og nazisterne i 1930'erne. Så for Tyskland at igen gå på en enkel vej uden konsultation med de allierede, når den beslutning tydeligt berører sikkerhedsinteresserne hos alle allierede i Europa, fordi konsekvenserne vil blive mærket ikke kun af Tyskland, men også af hele Europa, jeg kan kun forudsige, at mange af de mindre lande vil føle, at deres sikkerhedsinteresser igen er blevet trådt under fode af denne tyske unilaterale beslutning. Og jeg tror, givet spændingen i

EU allerede, at det vil have en meget eroderende effekt på NATO's enhed, på EU's enhed, fordi det ikke er noget bygget på tillid, på selvtillid eller pålidelighed; og jeg tror, det mærkes af folk.

Jeg tror, diskussionen om det er lige begyndt, fordi det er ret lang tid indtil 2026, men februar 2026 er også det tidspunkt, hvor New START-traktaten udløber, og på det tidspunkt vil du slet ikke have nogen enkelt nedrustningsaftale mere, og det er det tidspunkt, hvor USA planlægger at indsætte deres langdistancemissiler i Tyskland. Så hvis der ikke er en super-eskalation i den umiddelbare periode, hvilket jeg tror, der vil være, tror jeg senest på det tidspunkt, vil du have en større krise i Europa. Og folk fornemmer det: De mere intelligente og mere opmærksomme dele af befolkningen er allerede bekymrede, og det er derfor de politiske partier, der støtter dette, falder i meningsmålingerne som en varm kartoffel. Og jeg tror, konsekvenserne af det er absolut alvorlige. Under alle omstændigheder ville jeg sige det, fordi der sker meget mere end det, der umiddelbart møder øjet, men jeg tror, man kan være sikker på, at Tyskland vil ændre sig nationalt, fordi disse to statsvalg i september og et andet senere på året, har nationale implikationer.

SCHLANGER: På det, du lige talte om, har vi et spørgsmål fra en af vores regelmæssige korrespondenter, D—. "Hvad med forskelle mellem NATO-generalernes, som vi ikke ser? Er der splittelser? Er der forskelle?"

ZEPP-LAROCHE: For sikker, fordi hvad jeg lige henviste til før. Hvis disse missiler, som skal være amerikanske missiler på tysk jord, var der tidligere en diskussion om, at der eventuelt skulle være et fælles italiensk-fransk-tysk missilsystem, der tilsyneladende er berørt af dette, og jeg tror, bag kulisserne, er jeg ret sikker på, at der er en masse uenighed; og hvis du ser på det politiske landskab i Europa lige nu, er det et af kaos. Det er ikke overdrevet. Frankrig

har endnu ikke nogen regering; Macron afviser visse muligheder. Frankrig er i kaos. Koalitionsregeringen i Berlin er den mest upopulære regering i Tysklands efterkrigstidshistorie; jeg tror, andre, mindre lande, såsom Ungarn, Slovakiet, men også andre lande i Østeuropa er virkelig ikke enige med den nuværende kurs, så vi sidder på et krudttønde. Og hvad jeg sagde er, at denne unilaterale beslutning fra USA, der kraftigt tvinger den ned i halsen på Tyskland, om at indsætte disse missiler i Tyskland, vil have en meget eroderende effekt.

SCHLANGER: Vi har nogle spørgsmål, der vedrører ideen om krigsforberedelser, såsom censur osv. Diana fra Canada siger: "Jeg er sikker på, at de fleste canadiere ikke har nogen idé om, hvad der sker uden for landet. Nationalt medier vil ikke dække det, og nedtoner alvoren." Hun sagde, "Jeg tror, det vil tage en forfærdelig begivenhed som 9/11 for at vække dem."

Vi har også fra en australier, der er aktiv i Assange-kampagnen, kampagnen for at frigøre Julian Assange—som sagde, "Efter al afsløringen af bestræbelserne i Assange-sagen for at undertrykke ytringsfrihed, er de i gang igen på en større måde, målrettet Scott Ritter, anholdelsen af Telegrams administrerende direktør, Pavel Durov; jagten på Rumbles administrerende direktør ud af Europa—han sagde, han måtte forlade Europa af sikkerhedsmæssige årsager; anholdelsen af Richard Medhurst." Og hun siger, "hvor er de ærlige journalister, der burde rapportere dette? Hvor er de borgerlige frihedsrettighedsforkæmpere? Hvor er statsmændene?"

ZEPP-LAROCHE: [griner] Nå! Det er et meget passende spørgsmål, "Hvor er de?" Jeg tror, der er lige nu en retssag—jeg har glemt, hvor den kom fra, men den kom måske fra Sydafrika eller fra et andet Globalt Syd-land—mod mainstream medierne for at have været medvirkende til folkedrabet i Gaza. Og mens det måske ikke ser ud som det mest presserende spørgsmål, i lyset af hvad der sker der, tror jeg, det er den absolut utrolige rædsel: 20% af folkene i Gaza rapporteres

akut døende af sult og sult, og verden gør intet tilstrækkeligt for at stoppe det! hvilket jeg tror vil være en plet på mindet og samvittigheden hos alle dem, der har været stille om det.

Men endnu værre, mainstream medierne for det meste, er en del af fortællingen, der altid siger, efter aggressionen fra Hamas den 7. oktober 2023, og så siger de, hvad der ellers sker, men altid skal man give det udseende, at hvad der sker nu, er resultatet af, hvad der skete den 7. oktober, og dækker i høj grad over omfanget af, hvad der sker i Gaza. Så disse medier bliver sagsøgt for at blive holdt medskyldige for at være medansvarlige. Og måske vil dette ikke påvirke begivenhederne i dag og i morgen, fordi, også udsendelsen af de to amerikanske hangarskibe i regionen har rejst spørgsmål, hvad er de der for? Mulig regional krig i Mellemøsten, eller er de en del af en større udsendelse i NATO-konfrontationen mod Rusland? Men uanset hvad der sker på kort sigt, hvis vi kommer ud af denne krise i live, hvilket ikke er sikkert på nogen måde, fordi vi er tættere på Tredje Verdenskrig end på noget andet tidspunkt før—hvis vi kommer ud af dette, opførslen fra Vesten, medierne, fra de såkaldte højtstående politikere, det vil ikke forsvinde. Det vil være en plet på samvittigheden, en plet i historien, fordi, folk, der var ved magten, kan tænke, vi er i en førkrigs situation, og derfor kan vi bestille, at der kun er én synsvinkel tilladt, men hvis man ser tilbage i historien, vil historikerne (forudsat at der vil være nogen, hvilket ikke er sikkert), der vil blive skrevet en historie, og den historie vil ikke blive skrevet denne gang af de sejrende magter, ligesom i den anden verdenskrigs efterkrigsperiode, for nylig er Sovjetunionens rolle blevet skrevet ud af den historie i de vestlige lærebøger. Men givet den dramatiske ændring, der foregår lige nu, hvor det Globale Syd allerede spiller en meget større rolle i udviklingen, er jeg virkelig bekymret for, at hvis vi ikke finder vej tilbage i Europa, i USA, vil vi blive miskrediteret i en meget, meget lang tid. Hvis du tænker på, hvor lang tid det tog Tyskland at komme sig efter at have været på lavpunktet i perioden af det

nazistiske diktatur, tror jeg, vi er virkelig akut forpligtet til at ændre vores kurs og gå tilbage til dialog. Vi er måske allerede forbi det punkt, fordi vi har spillet mange muligheder væk allerede.

Men det skal nu være en bred diskussion blandt folk, i parlamenterne, men hele offentligheden er kaldet til at debattere dette! Vi kan ikke gå som får til slagteriet: Vi skal have en åben diskussion, hvad er i vores landes interesse? og menneskeheden som helhed?

SCHLANGER: Vi har en rapport her, Helga, at dette er det største antal mennesker, der ser live, som vi nogensinde har haft. Det er et godt tegn, men vi skal blive ved med at bygge det.

Emmanuel sendte en note, der sagde, at hans synspunkt er, at formålet med Kursk-kampagnen af Ukraine og NATO, er at give politisk dækning for de siddende håbefulde til genvalg, og som faktisk vil fortsætte krigen.

Nu, på det notat, havde vi et tidligere spørgsmål: "Er der noget i rapporten om, at Den Internationale Straffedomstol vil gå videre med anklager mod Netanyahu og Gallant, og de palæstinensiske ledere, og selvfølgelig, to af dem, der var en del af anklagen, er nu døde. Men personen spørger, "Hvorfor vil Harris ikke støtte ICC-rapporten, hvis hun virkelig bekymrer sig om palæstinenserne?"

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, folk burde spørge hende om det ved enhver rally, ved enhver bymøde og valgarrangement muligt. Fordi realiteten af situationen vedrørende folkedrabet i Gaza, er, at der kun er ét sted, der kunne stoppe det, og det er den amerikanske regering. Og selvfølgelig, Biden støttede Netanyahu til det punkt, hvor vi er nu, og Kamala Harris foregiver at være mere sympatisk, men jeg tror, der er kun én måde at stoppe det, og det ville være, at USA skulle bringe deres fulde magt ind, for at læne sig på Israel på en sådan måde, at de skal gøre det. Og de er de eneste.

Så jeg tror, det faktum, at det ikke kommer, burde-det beviser

bare, at Kamala Harris ikke har ændret sig fra en politik til den modsatte. Hun har ikke gennemgået den transformation, hun er tydeligvis bare i en valgkampagne, mange ord bruges til at skabe et positivt billede. Men jeg venter stadig på noget substantielt, der kommer fra Kamala Harris. Jeg har ikke set noget tegn på det.

SCHLANGER: Jeg tror ikke, du er den eneste, der venter. Jeg tror hele pressekorpsset hævder at vente, men de har ikke presset hende endnu.

Igen vil jeg opfordre folk til at gå til Schiller Instituttets hjemmeside og downloade 26. august erklæringen fra International Peace Coalition, "A Council of Reason, Not a Council of War!" Der er et par spørgsmål om dette, som jeg tror, vi kan afslutte med. Fra en regelmæssig, Gerry, han spørger om en Westphalian-aftale med Storbritannien: Bør det ikke være vægten, at forsøge at få en aftale med Storbritannien, da de er så meget involveret i ting?" Og han siger også, "Jeg tror, den konstante retorik om atomkrig faktisk anstifter det. Hvad tænker du om det?"

ZEPP-LAROUCHE: Der er et nyligt interview af en italiensk general, der var chef for den Internationale Sikkerhedshjælpsstyrke (ISAF) i Afghanistan. Og han sagde grundlæggende, at anstifteren af denne nuværende Ukraine-krise er briterne. Og jeg tror, det er absolut tilfældet, og derfor sætter jeg slet ikke mine håb på briterne, simpelthen fordi deres imperium er det, der er på spil.

Nu, folk tror, det Britiske Imperium ikke længere eksisterer: Jeg tror, det bestemt eksisterer i form af Anglosfæren, ideen om neokonservative at herske over verden baseret på det særlige anglo-amerikanske forhold. Og det er derfor, vi er i det rod, vi er i. Så jeg tror, grunden til, at vi er i sådan en krise, er fordi vi oplever slutfasen af et imperium, og jeg kan kun sige, jeg tror ikke, at de ledende institutioner vil ændre sig. Det kræver den absolutte mobilisering af masserne af folket, at gå på gaderne: Jeg tror ikke, der er nogen måde

at løse det uden det. Jeg tror ikke, det er det eneste, der kræves, hvilket er grunden til, at jeg har kaldt til oprettelsen af dette Råd for Fornuft, som langsomt bevæger sig, men det bevæger sig. Der er en seriøs diskussion om at se efter de individer med fremragende karakter og bidrag til menneskehedens velvære, og det kommer sammen. Det sker ikke så hurtigt, som jeg ville ønske, men det bliver seriøst diskuteret, fordi mange mennesker er på et punkt af fortvivlelse, for hvad der kan gøres for at forhindre menneskeheden fra at gå ind i en katastrofe, som ingen ville være tilbage til endda at kommentere på.

SCHLANGER: Lad mig afslutte med at minde folk om, at Den Internationale Fredskoalition vil mødes igen, som den har gjort hver fredag i nu 65 uger. Og måske kunne du sige noget afslutningsvis for at inspirere folk til at deltage i det, fordi det er blevet et ekstremt vigtigt forum for den slags mennesker, der burde være i Rådet for Fornuft, for at diskutere, hvordan man vækker befolkningen. Så Helga, hvorfor siger du ikke noget om dette uges kommende møde?

ZEPP-LAROUCHE: Bare for at kommentere på aspektet af det tidligere spørgsmål, at retorikken om Tredje Verdenskrig er anstiftende, det er det modsatte. Se, jeg diskuterer med vigtige figurer i forskellige lande, og der er kun få mennesker, en lille procentdel af mennesker, der er klar over, hvor langt fremskreden denne trussel er. Idéen om, at du kan ignorere alle Ruslands røde linjer, og så sige, "Nu ser du, Putin reagerede ikke med atomvåben. Det betyder, der er ingen røde linjer endnu: Det betyder, vi kan fortsætte, fortsætte, fortsætte," det er den mest tåbelige, den mest kriminelle og mest idiotiske politik, du overhovedet kan have!

Virkeligheden er, at vi lige nu allerede næsten er ved point of no return, med hensyn til at true med at komme til det punkt, hvor Rusland ikke vil have nogen anden måde end at ty til sin egen nukleare doktrin.

Så, jeg tror, at den fare er meget umiddelbar. Det faktum, at

Kursk-udsendelsen ikke er til forhandling om en fredsforhandling for Ukraine, men hvis du tænker det igennem, er det en del af en generel udsendelse af NATO ind i Ruslands territorium med tyske kampvogne, med amerikanske soldater, med hele spektret, der allerede er ind i Rusland. Og det bringer os ekstremt tæt på faren for, virkelig, et point of no return.

Det vil være emnet på det kommende møde i Den Internationale Fredskoalition fredag den 30. august: Vi har allerede meget vigtige talere på programmet. Jeg tror, vi vil have listen over talere på Schiller Instituttets hjemmeside i dag eller i morgen—formentlig i dag. Og vores antal deltagere vokser. I de sidste flere uger har vi haft omkring 550-600 deltagere, og bagefter mange flere. Og mere end 50 lande er repræsenteret. Jeg tror, næste gang vil vi høre fra Larry Johnson, Ray McGovern og flere andre. Du bør deltage: Det vigtigste er at internationalisere fredsbevægelsen, fordi vi skal være forenede for at være stærke nok, så vi kan få den slags effekt, vi havde med mellemafstandsmisilkrisen i 1980'erne, som bidrog til indgåelsen af INF-traktaten (Intermediate-Range Nuclear Forces). Og lige nu har vi brug for meget mere.

Og så kan jeg kun sige den 1. september vil vi have demonstrationer i mange dele af verden, med International Fredsdag. Hold øje med hvor disse demonstrationer vil finde sted. Den 28. september har du både Scott Ritters rally og også Rage Against the War Machine. Derefter den 3. oktober er der landsdækkende demonstrationer i Tyskland. Og du bør holde øje med dem og bygge dem: Fortæl alle dine naboer og kolleger om at gå på gaderne og demonstrere for fred! Og alt det vil blive diskuteret på fredag.

SCHLANGER: Nå, Helga, tak fordi du deltog i dag, og forhåbentlig vil alle, der er på nu, være med igen på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Vi ses på fredag.

Historien har nået et vendepunkt – krig eller nyt paradigme?

Ikke korrekturlæst

STEWART BATTLE

24. august 2024 .

Verden nærmer sig hurtigt en grænsetilstand, hvor den nuværende strategiske ramme ikke længere kan fortsætte med at eksistere. Tidligere fortilfælde er allerede blevet brudt, røde linjer er blevet overskredet, og verden er trådt ind i ukendt territorium. Som grundlægger af Schiller Institutet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition Helga Zepp-LaRouche for nylig har udtalt, vil de næste tre til seks måneder blive de farligste tider i historien, og udsigten til en global udslettelseskrig er en stadigt mere sandsynlig mulighed.

Ukraines indtrængen i Kursk-regionen i Rusland har blotlagt den underliggende virkelighed bag de sidste to et halvt års krig. NATO's våben, udstyr og sandsynligvis også tropper er nu involveret i en offensiv operation på russisk territorium – den første for Rusland siden 1941. Ved hvert eneste skridt i denne krig gennem de sidste to et halvt år har NATO-landene støttet Kiev-regimet i stadig mere drastiske handlinger, hvilket har udvisket grænsen mellem »hjælp« til Kiev og en direkte NATO-konflikt med Rusland. På trods af den kortvarige begejstring, som Kursk-eventyret har skabt i løbet af de sidste to uger, er det i stigende grad blevet erkendt, at det ikke fører til noget og sandsynligvis kun fremskynder det

generelle sammenbrud af Ukraines hær.

Fredag den 23. august meddelte Rusland så Det Internationale Atomenergiagentur (IAEA), at Ukraine havde affyret endnu en drone mod atomkraftværket i Kursk – den tredje på lidt over en uge. Denne fuldstændig vanvittige taktik – som russerne med rette kaldte »atomar terrorisme« – er udtryk for en dyb desperation, hvor man forsøger at skabe kaos og ødelæggelse i lyset af en forestående fiasko. Vil Ukraines hjælpere og støtter i Vesten fordømme en sådan opførsel og endelig tøjle Ukraine? Eller vil de se gennem fingre med endnu en Tjernobyl-lignende katastrofe som et nødvendigt middel til at forsvare »demokratiet«?

Et andet udtryk for denne grænseoverskridende tilstand er situationen i Sydvestasien. Efter at USA i månedsvis har insisteret på, at Hamas er den eneste hindring for en våbenhvileaftale med Israel, har en lækket samtale mellem Bibi Netanyahu og tidligere frigivne israelske gidsler afsløret, hvad der burde have stået klart i månedsvis. »Den, der fortalte jer, at der var en [gidsel-våbenhvile]-aftale på bordet, og at vi ikke tog imod den af den ene eller den anden grund, af personlige årsager, det er bare en løgn,« sagde premierministeren. Hvor meget længere vil USA have lov til at dække over Israels masse mord i Gaza? Og hvor meget længere vil den amerikanske eller globale offentlighed acceptere det?

Eller tag sagen om undertrykkelsen af dissidenter i selve USA. *New York Times* har afsløret, at justitsministeriet er i gang med en »bred kriminel efterforskning« af amerikanere, som udtrykker de forkerte meninger om Rusland, og som derfor anses for at være en trussel mod det kommende valg. Selv om denne efterforskning befinder sig i et juridisk uklart ingenmandsland, hvor det første tillæg til den amerikanske forfatning reelt er sat ud af kraft, »forventes der snart flere ransagninger«, skriver *Times*. Hvor længe vil man tro på fortællingen fra det nuværende regerende »demokratiske« parti? Hvornår vil tåberne forlade skuden?

I en så betydningsfuld periode i historien bør man forvente turbulens, og den vil sandsynligvis kun blive øget. Men det vigtigste spørgsmål er, om nok af os kan udnytte et sandfærdigt organiserende princip for en sådan ny arkitektur, som er påtrængende nødvendig for at erstatte den døende gamle.

Foto: Public domain

Ukraines sammenbrud er nært forestående

MARCIA BAKER

Ikke korrekturlæst

26. august 2024 .

I morges ramte et omfattende russisk drone- og missilangreb adskillige steder i Ukraine, hvilket resulterede i strømafbrydelser, udvalgte vandafbrydelser, forstyrrelser i jernbanetrafikken og andre påvirkninger. Angrebene fandt sted i regionerne Kiev, Odessa, Dnepropetrovsk, Lvov og andre større byer. Samtidig blev en spærreild af ukrainske droner, der var rettet mod Rusland, slået tilbage.

Der kommer et punkt, hvor Ukraines foregivelse af en krigsmaskine bryder sammen, selv om NATO vedvarende skruer op for forsyningslinjerne. Den 6. september er USA's forsvarsminister, general Lloyd Austin, vært for den 25. kontaktgruppe for det ukrainske forsvar. I morgen mødes EU's forsvars- og udenrigsministre i Bruxelles for at drøfte leveringen af flere »trænersoldater« til Ukraine.

Ikke desto mindre er sammenbruddet i Ukraine nært forestående.

Det er måske dage eller uger fra nu, men det er nært forestående. Den amerikanske våbenekspert Scott Ritter beskrev dette i et interview i går aftes og sagde, at Rusland står på tærsklen til en stor sejr i Donbass og Zaporozhye, mens de ukrainske styrker er ved at bryde sammen. »Vi står over for en strategisk russisk sejr,« sagde Ritter. »Vi ser på et Ukraine, der er løbet tør for muligheder, fordi de dybest set kastede deres strategiske reserver ind i dette spil i Kursk, der har slået fejl...«

Helga Zepp-LaRouche, leder af Schiller Instituttet, delte hans vurdering og advarede i dag om konsekvenserne. »Med det forestående nederlag på slagmarken øges desperationen.« Med denne øgede desperation øges faren for tredje verdenskrig.

Udviklingen i denne retning er ikke begrænset til området omkring Ukraine. Situationen er ved at udarte sig i Sydvestasien. Søndag den 25. august fandt der store slagudvekslinger sted på grænsen mellem det sydlige Libanon og det nordlige Israel. Der var relativt stille i går aftes, men situationen er stadig åben for flere stridigheder. Pentagon har meddelt, at de vil udstationere to hangarskibsgrupper i regionen på ubestemt tid, *USS Abraham Lincoln* og *USS Theodore Roosevelt*, som nu befinder sig i Omanbugten. Formanden for USA's generalstabschef, general Charles Q. Brown, tog til Egypten i går og til Israel i dag. Med hvilket formål? Der er ingen iboende løsning i nogen af disse aktiviteter. I Gaza ruller massedødsmaskinen videre.

Zepp-LaRouche opfordrede til en mobilisering af stemmer og kræfter for at give det nødvendige signal: »« Gå ikke ind i tredje verdenskrig! »« Tag alle forholdsregler. I Tyskland er der f.eks. protestdage den 1. september og den 3. oktober. I USA er der planlagt demonstrationer den 28. og 29. september. Det er værd at bemærke, at det tidligere kongresmedlem Tulsi Gabbard i dag støttede Donald Trump som præsident med henvisning til behovet for at stoppe atomkrig. Hun sagde i sin tale på Arlington-kirkegården, at USA nu »står over for flere

krige på flere fronter i regioner rundt om i verden og er tættere på randen af atomkrig, end vi nogensinde har været før.«

Zepp-LaRouche henviste til den russiske øverstbefalende, generalmajor Apti Alaudinov, som i sidste uge talte til amerikanere og europæere fra slagmarken i Kursk-regionen: »I ser eller hører sikkert ikke, at jeres ledelse gør alt, hvad den kan, for at starte en atomkrig ... da I med alle midler har forsøgt at få Rusland til at krydse den røde linje og begynde at beskytte sig selv ved hjælp af alle disse atomvåben. Jeg tror ikke, det er noget, I virkelig ønsker. Hvis I ikke ønsker, at det skal ske, så sig fra! Gå på gaden og stop jeres regering.«

At sige fra og demonstrere er så meget desto mere påtrængende i betragtning af optrapningen af tiltag til at lukke munden på alle synspunkter og praksisser, der anses for at være i modstrid med NATO's globale krigsdrift med ordensregler. Dette omfatter krænkelse af ytringsfriheden, religionsfriheden og menneskerettighederne.

I går i Rom fordømte pave Frans ved søndagens Angelus, Zelenskyj-regeringens lukning af de russisk-ortodokse kirker i Ukraine. Han sagde, at han »frygter for friheden for dem, der beder« i Ukraine. »Så lad dem, der ønsker at bede, få lov til at bede i det, de betragter som deres kirke. Lad ikke nogen kristen kirke blive afskaffet direkte eller indirekte. Kirker må ikke røres!

I Paris udtalte en ekspert i sociale medier sig i dag på Frankrigs nationale offentlige radio og advarede mod regeringens anholdelse den 24. august og anklagerne mod Pavel Durov, grundlægger og leder af Telegram. Prof. Fabrice Epelboin, der er ansat ved Institut for Statskundskab, sagde, at hændelsen er en anvendelse af EU's » Digital Services Act«, hvor Bruxelles er i gang med at begrænse adgangen til ytringsfrihed i hele Europa.

FBI-razziaerne i USA er en del af det samme billede af indskrænkning: razziaen den 7. august på Scott Ritters bopæl i New York og den 13. august på Dimitri Simes' hjem i Virginia.

Rundsend den 25. august nødudtalelsen fra Den Internationale Fredskoalition, »Et Fornuftens Råd, ikke et Krigsråd!« Erklæringen konkluderer: "Der er stadig tid til at handle, men det er ikke tid til at flygte, til at vige tilbage eller til at »kvæles«. Hele den menneskelige civilisation, der har været og vil være, kan afhænge af, hvad vi – hvad I – vælger at gøre i de næste timer, dage og uger.«

Foto: National Guard of Ukraine

Helga Zepp-LaRouche interview afskrift: "Er NATO blevet fuldstændig vanvittigt? Israels satsning, der kan udløse kaos!"

Ikke korrekturlæst

Helga Zepp-LaRouche interview med Dialogue Works

Torsdag den 22. august 2024

Spørgsmålene er forkortet af redaktionen.

NIMA R. ALKHORSHID: Lad os komme i gang med, hvad der foregår lige nu mellem Rusland og Ukraine. For nylig havde vi en ukrainsk offensiv på russisk jord. Hvad er NATO's hovedplan,

som nu i Ukraine, og hvad lå der bag denne strategi med at gå ind på russisk jord og angribe Kursk-regionen?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hele hensigten med det er at blive ved med at optrappe mod Rusland, med det formål i bund og grund at provokere Rusland til at foretage en eller anden større reaktion, som efter de nuværende NATO-planlæggeres mening bringer Rusland i miskredit. Hvis man f.eks. ser på *The Times of London* i dag eller i går, siger de grundlæggende, at de vestlige lande er alt for konservative, de er altid bange for optrapning, men at hele Ruslands adfærd ville have vist, at der ikke er nogen »røde linjer«, Putin bluffer bare. Jeg tror, at den linje er ekstremt farlig, fordi NATO's propagandalinje, som transmitteres gennem alle mainstream-medier, i bund og grund har haft held til en vis grad at lulle dele af befolkningen ind, at sige, at der ikke er noget problem, der er ingen »røde linjer«, vi kan optrappe med stadig flere tunge våben. Lad ukrainerne bruge dem dybt inde på russisk territorium; der kommer aldrig til at ske noget.

Jeg tror, at NATO er nødt til at se på helheden: Vi har lige fundet ud af fra *New York Times* i går, at præsident Biden allerede i marts gik med til at underskrive en ny amerikansk atomar strategi, som er top, top, top hemmelig. Der findes tilsyneladende ikke engang elektroniske kopier af den, men kun nogle få trykte, som er i hænderne på meget betroede nationale sikkerhedsfolk. Ifølge de få oplysninger, vi har om den, forudsætter den, at USA og dermed NATO bliver nødt til at håndtere de tre lande – Rusland, Kina og Nordkorea – på samme tid. Naturligvis er de alle magter med atomvåben.

Så i en vis forstand tror jeg, at det kollektive Vesten er blevet grebet af en galskab. Jeg har været i politik i lang tid, men jeg prøver stadig at forstå, hvordan folk kan være så absolut uansvarlige og risikere, at det, hvis det går galt, fører til en fuldstændig udslettelse af den menneskelige art? Fordi jeg har studeret forskellen mellem konventionel krig og atomkrig: Der er fremragende skrifter af den tidligere MIT-

professor Ted Postol og andre, som er kommet med meget overbevisende argumenter for, at når man først har brugt ét atomvåben, så er det logikken i den type våben, at man til sidst vil bruge dem alle, hvilket betyder, at man vil få ødelagt civilisationen ti gange, efterfulgt af en atomvinter i måske 10 år, hvilket betyder, at der absolut ikke vil være noget liv tilbage på planeten: Og det er dét, disse mennesker risikerer!

Så jeg tror, at NATO's plan er – de har sagt det med den tyske udenrigsminister Baerbocks ord – at »ruinere Rusland«, og den amerikanske forsvarsminister Austin har sagt »svække Rusland«. De er besatte. Og i en vis forstand er dæmoniseringen af Rusland og nu mere og mere fjendebilledet af Kina rent ideologisk. Det er en besættelse. Det er en mental sygdom efter min mening, og jeg tror, at jo flere mennesker, der vågner op til den virkelighed, desto bedre.

ALKHORSHID: Hvordan ser du på holdningerne til Rusland i Vesten? for når jeg taler med folk som Paul Craig Roberts [amerikansk økonom, tidligere regeringseksponent], mener han, at den måde, Rusland håndterer konflikten med Ukraine, vil blive opfattet af Vesten som Ruslands svaghed...

En dag i fremtiden vil disse antagelser være helt forkerte fra NATO's side. Det ser ikke ud til, at de tænker: »Lad os finde en anden vej, lad os finde en forhandlingsløsning«. Løsning«, og lige nu angriber de på russisk jord, hvilket er helt anderledes fra, hvad man hidtil har set i Ukraine. Hvordan ser du på NATO's tankegang netop nu?

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at de i lang tid har troet på deres egen doktrin, og jeg er ret sikker på, at der er nogle mennesker, der tror, at de kan vinde en atomkrig. For hvis man ser på Kinas strategi, har de udtrykkeligt ingen førstegangsbrug; den russiske atomare strategi er at sige, at de kun vil bruge atomvåben, når Ruslands territoriale integritet er i fare. Og i den seneste tid har vi haft flere

konferencer, hvor nogle talere havde deltaget i NATO's manøvrer, og flere af dem vidnede om, at de var forfærdede, da de så, med hvilken lethed indsættelsen af taktiske atomvåben blev beordret, altid af amerikanerne. Man bekymrede sig ikke om Tysklands eksistens, f.eks. ved at smide atombomber på tysk territorium – det er en del af spillet. Jeg tror, at disse mennesker har fjernet sig fuldstændigt fra den virkelighed, som krigens konsekvenser er.

Jeg er ikke fra krigsgenerationen, men jeg husker historierne fra mine forældre og slægtninge, som deltog i Anden Verdenskrig, og vores folk har glemt, hvor ødelagte byerne var. Jeg synes, at de nuværende planlæggere i NATO er hensynsløse og uansvarlige. De lytter naturligvis ikke til Den Internationale Domstol eller Den Internationale Straffedomstol, men i en vis forstand kan man argumentere for, at det er en forbrydelse at forberede en angrebskrig! Hvis man vil stille nogen for en domstol, skal man have magt til det, og det har man naturligvis ikke i den nuværende situation. Men jeg kan kun sige, at hvis man ser på disse krigsplaner, så er der tale om en meget problematisk tankegang, for at sige det mildt.

ALKHORSHID: Så er der Tysklands rolle, som er så vigtig i den Europæiske Union. Da konflikten startede, var de så tøvende med at sende

våben og hjælp til Ukraine og til at deltage i konflikten. Nu ser vi en helt helt anden holdning. Tidsskriftet Bild viser tyske kampvogne på russisk jord. Hvordan har Tyskland gavn af denne konflikt? Tyskland taber mere end noget andet land i EU.

ZEPP-LAROUCHE: Det er både en tragedie og i en vis forstand også en farce. Fordi den nuværende såkaldte »gadelys«-koalitionsregering (SPD, FDP, De Grønne) bliver latterliggjort af hele verden som komplette vasaller af anglosfæren. Da Scholz var i Washington i februar 2022, selv før den særlige militære operation startede, var der den berømte [fælles pressekonference med Biden, og en journalist spurgte, hvad med

Nord Stream-rørledningerne? Og Biden svarede: »Hvis Rusland invaderer ... grænsen til Ukraine igen ... vil der ikke længere være nogen Nord Stream 2. Vi vil sætte en stopper for det.« Og Scholz stod der som en lille skoledreng og kunne kun sige noget dumt som »vi gør alting sammen.« Det griner hele verden af, for nu har du denne nye historie fra *Wall Street Journal*, at Zelenskyj angiveligt kendte til det [planerne om at ødelægge rørledningerne], at AFU-chefen Zaluzhnyi gjorde det på trods af ordrer om ikke at gøre det – det er en kompliceret historie. Jeg tror, det er en dækhistorie; den skaber en masse ulykke. For den oprindelige dækhistorie var, at Rusland selv detonerede rørledningerne. Det antydede Ursula von der Leyen for eksempel.

Nu er de lidt mere utilfredse, fordi det er Ukraine, så hvorfor skulle Tyskland betale millioner og atter millioner af euro for våben til Ukraine, når Ukraine var involveret i at begå en krigshandling og terrorisme mod Tyskland? Jeg mener, hør lige engang: Implikationerne og konsekvenserne af det, der skete, er utrolige, for Nord Stream-rørledningerne afskærer ikke kun Tyskland fra billig russisk gas; de betaler nu tre gange så meget for energi som næsten alle andre lande. Den tyske økonomi er som følge af dette, herunder sanktionerne mod Rusland, i frit fald! De er ved at miste alt det, der blev bygget op efter Anden Verdenskrig – industri på mellemniveau, det sociale system, der følger med, alt det er ved at gå i vasken. Men de økonomiske konsekvenser er kun ét element, for det største strategiske mål for dem, der ødelagde rørledningerne, var at afskære Tyskland fra ethvert forhold til Rusland!

Jeg ved ikke, om det er det endelige visdomsord, men George Friedman, en kendt amerikansk strateg, gav et berømt interview, som citeres hele tiden, om at det længe har været USA's opfattelse – og jeg vil tilføje, også briternes – at kombinationen af tysk videnskabelig og teknologisk knowhow og Ruslands enorme ressourcer tilsammen ville betyde, at der

ville være en konkurrent i den eurasiske landmasse, som ville være stærkere end USA, og det forhold har man sat sig som mål. Det kan man med sikkerhed sige, for hvis man ser på, hvad der skete med Rapallo-traktatprocessen, da tyskerne forsøgte at slippe ud af Versailles-traktatens fængsel ved at henvende sig til Rusland med Rapallo-traktaten i 1922, så var alle deltagerne i Rapallo-traktaten døde inden for et år på den ene eller anden måde.

På lignende måde, naturligvis – og den eneste grund til, at jeg ikke bliver desperat, er, at jeg ved, at ikke alle tyskere er sådan. Om mindre end to uger er der f.eks. lokalparlamentsvalg i tre østtyske delstater, og jeg forventer et knusende sammenbrud for koalitionsregeringens partier: SPD vil sandsynligvis få svært ved at nå de 5 %, de er nødt til for at komme i parlamentet; De Frie Demokrater (FDP) vil forsvinde. De Grønne vil forhåbentlig også forsvinde. Og de nye partier, der er på vej, har et markant anderledes syn på Rusland og Ukraine. Jeg tror også, at der i den tyske befolkning er et mindretal, som er ved at vågne op.

Men jeg synes personligt, at det er ekstremt foruroligende: Hvis man tænker på, at det var tyskerne, der i høj grad var skyld i, at 27 millioner mennesker i Sovjetunionen døde i Anden Verdenskrig, som for russerne stadig er et meget, meget vigtigt emne. »Den store fædrelandskrig« er meget frisk i deres erindring. På trods af det synes jeg, at den sovjetiske opførsel i slutfasen af den tyske genforening var ekstremt generøs! Der blev ikke brugt magt, der var en aftale om, at det forenede Tyskland kunne være en del af Vesten, en del af NATO, og løfterne fra den daværende amerikanske udenrigsminister James Baker III til Gorbatsjov om, at NATO ikke ville flytte sig »en tomme« mod øst – det blev holdt. Der er vidner nok, som kan bevidne, at det løfte var et absolut vigtigt element i den fredelige genforening af Tyskland. At tyskerne skulle have glemt det og vende sig om og gøre Rusland til fjenden igen, synes jeg er en skammelig opførsel. Jeg kan

kun sige, at hvis man f.eks. ser på Putins tale til det tyske parlament i 2001, så var den optimistisk, den kom med det ene tilbud efter det andet om den eurasiske sikkerhedsarkitektur; han talte endda tysk i en del af talen og citerede tyske digtere og så videre. Så der var en reel mulighed for at opbygge en ny sikkerhedsstruktur.

Da Sovjetunionen gik i opløsning, foreslog min afdøde mand, Lyndon LaRouche, og jeg for eksempel den eurasiske landbro: Fordi jerntæppet var forsvundet, var der mulighed for at få en helt ny sikkerhedsarkitektur baseret på fælles økonomisk udvikling. Og hvad var mere oplagt end at forbinde Europas befolknings- og industricentre med Asiens gennem økonomiske udviklingskorridorer. Det ville have været et meget solidt økonomisk grundlag for en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, og af geostrategiske grunde blev det naturligvis saboteret af Bush Sr.-regeringen, af Margaret Thatcher og af Mitterrand. Men vi tog forslaget til os og organiserede os for det: På fem kontinenter afholdt vi hundredvis af konferencer og seminarer om emnet. Og ideen er nu meget levende i form af Bælte- og Vej-Initiativet, den nye silkevej, som Kina står bag. Der er BRIKS, BRIKS-Plus og det Globale Syd, som alle orienterer sig mod et nyt økonomisk system.

Så NATO vil helt sikkert, hvis de får deres vilje, og det globale NATO udvides – og i dag er der en artikel i National Security Journal, hvor en person ved navn Michael Rubin dybest set siger, at Taiwan bør lære af den ukrainske offensiv i Kursk, at de bør ødelægge visse former for infrastruktur i Kina, så millioner af mennesker dør, og intet vil ske – dette vanvid, Vi må absolut sørge for, at det *ikke* er det, der sker, for det ville være så let at komme ud af denne situation, hvis vi kan overbevise nok kræfter – enkeltpersoner, grupper, industrien, iværksættere på mellemniveau og andre – om, at f.eks. de europæiske nationers interesse ville være at samarbejde med dette nye økonomiske system, som allerede udgør

størstedelen af verden. Der findes BRIKS, BRIKS-Plus; der er allerede ni officielle BRIKS-medlemmer, som mødes i Kazan i oktober i år. Jeg er sikker på, at der vil komme flere nye medlemmer, selv om de gerne vil gå langsomt frem og ikke forhaste sig for meget. Men jeg tror, at mere end 40 lande allerede har udtrykt ønske om at blive medlem af BRIKS: Det er størstedelen af verdens befolkning! Hvis man tæller de mennesker, der bor i disse lande, er det 85 % af den menneskelige befolkning; det er 70 % af BNP.

Så hvis man ser på et land som Tyskland, som er en eksportorienteret nation, har vi næsten ingen råstoffer, men vi havde en meget høj levestandard, fordi vi havde høje eksporttrater og en høj videnskabelig og teknologisk gennemslagskraft. Så for os ville den eneste måde at overleve på som industrination være at alliere os med det Globale Syd. Og hvis man ser på nogle af disse lande, så tror jeg, at Indonesien snart vil overhale Tyskland, hvad angår økonomisk magt. En stor del af Asien har utrolige vækstrater, mens Europa kolliderer, USA's realøkonomi, ikke finanssektoren, men realøkonomien.

Vi må på en eller anden måde forsøge at få fornuft ind i denne politiske situation ved at overbevise de europæiske lande om at alliere sig med det Globale Syd, og jeg tror, at det ville være det eneste, der ville chokere USA, hvis de ville se, at deres såkaldte allierede – som ikke er allierede lige nu, men vasaller – hvis de ville vende sig om og sige: »Nej, vi går ikke med i denne retning, som kun kan føre til en katastrofe for hele menneskeheden.«

Så jeg tror, det er ekstremt farligt, men ikke håbløst. For vejen ud af denne krise er der tydeligvis allerede.

(Her var der et afsnit med Helga Zepp-LaRouches vurdering af den tyske regerings inkompetence og de spareforanstaltninger, der bliver gennemført som følge af Nord Stream-sabotagen, der skabte en energikrise, og at gøre økonomien »krigsklar«)

Det betyder, at vi bevæger os på en meget farlig kurs i retning af en schachtiansk krigsøkonomi (en reference til Hitlers finansminister hjalmar Schacht). Det hele vil falde fra hinanden. Jeg synes ikke, at EU klarer sig så godt, for der er nogle lande som Ungarn og premierminister Orbán, som gjorde det eneste fornuftige. Da Ungarn overtog formandskabet for EU, var det første, han gjorde, at han på andendagen tog til Kiev og talte med Zelenskyj; så tog han til Moskva og talte med Putin; så tog han til Beijing og talte med Xi Jinping. Så rejste han fra Beijing direkte til Washington til NATO-topmødet, og derfra tog han til Mar-a-Lago for at tale med Trump. Han var ekstremt nyttig, fordi han åbnede vejen til diplomatiet igen.

Og hvad skete der så? EU-Kommissionens formand Ursula von der Leyen truer med, at EU ikke vil afholde større møder i Ungarn i det halve år, hvor landet har formandskabet.

Nu er der andre lande i Europa, som er enige med Orbán: Slovakiet, for eksempel. Andre lande på Balkan er virkelig i tvivl. Italien er meget splittet. Se på Frankrig, som er i kaos. Efter valget til parlamentet kunne de ikke engang danne en regering, og jeg forventer et blodbad i forbindelse med valgresultatet for koalitionsregeringen den 1. september.

Så jeg tror, at Europa er på vej ind i et kaos, og forsøget på at presse en militarisering igennem med 2 % af budgetterne til militær opbygning, eller nogle kræver endda mere: Det vil ikke fungere. Jeg tror, at den sociale samhørighed i Europa vil gå i opløsning, og det er derfor, jeg mener, at vi er nødt til at sætte alternativet på dagsordenen. Alternativet er at sige: Lad os erstatte konfrontation med samarbejde. Vi i Europa bør have gode relationer til BRIKS-landene, vi bør samarbejde med den Globale Majoritet, og USA vil være overladt til enten at handle på egen hånd eller gå sammen med Europa om at gøre det. Jeg mener, folk er bange for at gøre det; de er endda bange for at sige det, jeg siger. Men hvad er den største fare? Er den største fare, at vi ender i Tredje Verdenskrig, eller

består den største fare i, at vi åbent diskuterer alternativer?

Siden den særlige militæroperation startede, har jeg foreslået, at vi går over til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som omfatter hvert eneste land på kloden. Det er i traditionen fra Den Westfalske Fred. Den Westfalske Fred afsluttede 150 års religiøs krigsførelse i Europa – Trediveårskrigen var blot den sidste fase af den. Og det skete, fordi folk indså, at hvis de vedvarende kæmpede, ville der ikke være nogen tilbage til at nyde sejren, for på det tidspunkt var allerede en tredjedel af alle mennesker, landsbyer, alt, ødelagt. De satte sig ned og forhandlede om nye principper i fire år, og det endte med Den Westfalske Fred, som var grundstenen til folkeretten.

Er det ikke den tilstand, vi befinder os i i dag, i atomvåbnenes tidsalder: At hvis vi fortsætter, vil der ikke være nogen tilbage til at nyde sejren? Burde det ikke være incitamentet til at sige: »Vi bør finde ud af, hvordan vi skaber en global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til alles interesser? Er vi ikke den menneskelige art, der er begavet med en kreativ fornuft, så vi kan løse ethvert problem ved at tænke på et højere niveau og finde en løsning, der ligger på et andet plan end det, hvor konflikten opstod?«

Netop i denne stund har jeg foreslået ti principper for, hvordan en sådan sikkerhedsarkitektur kan fungere. Der er syv meget vigtige principper om økonomi og sikkerhedsspørgsmål, og de sidste tre er af mere filosofisk karakter og handler om, hvordan vi skal ændre vores tankegang for at nå dertil. Det er mit håb, at folk vil reagere på dem. Vi har allerede fundet stor interesse blandt mange nationer. For lige nu er det virkelig en moralsk test for hele menneskeheden: Er vi i stand til at undslippe en skæbne, der vil gøre en ende på alt? Eller er vi i stand til at finde en løsning, så vi kan tænke anderledes? Og jeg tror, at flertallet af mennesker ønsker at

gå i en anden retning.

ALKHORSHID: du nævner, at de taler om militarisering af Tyskland. Tror du, at i den tyske regering virkelig mener, at Rusland ville angribe Tyskland? Hvad tror du ville være grunden til, at Rusland angriber Tyskland, i deres sind?

ZEPP-LAROUCHE: Forskellige russiske ledere har sagt meget klart, at der er røde linjer, og for eksempel vil F-16-fly i Ukraine eller udenlandske lejesoldater blive mødt med de nødvendige foranstaltninger, ikke kun rettet mod sådant militært udstyr, men også mod de kommandocentraler, hvorfra beslutningen om at indsætte dem blev truffet. Det gør flere dele af Tyskland til primære mål, såsom hovedkvarteret i Wiesbaden for denne Ukraine-operation; Ramstein; Büchel, hvor de amerikanske atomvåben er udstationeret, og andre. Så jeg udelukker ikke, at det kan komme så vidt, hvis optrapningen fortsætter!

Hvis man ser bort fra NATO's provokationer, tror jeg ikke, der er nogen som helst grund, nul, *nada*, ingenting. Rusland har ingen imperiale hensigter, og det er en løgn at sige, at hvis vi lader Putin tage hele Ukraine, så vil han gå til Baltikum og derefter Polen og endda andre NATO-lande – det er ikke dokumenteret, der er absolut intet – der var en alvorlig episode i det tyske officielle pressekontor, hvor en journalist sagde: »Hør, jeg vil se beviset. Vis mig de citater, hvor Putin sagde det.« Det kunne de ikke bevise, for det findes ikke!

Professor John Mearsheimer, som er en ordinær amerikansk akademiker – man kan ikke beskylde ham for at være radikal, han er meget solid – har lige udarbejdet en meget omfattende dokumentation om forhistorien til Ukraine-krisen, og han understreger også, at der er mange beviser på, at Rusland ikke har nogen imperialistisk ekspansion eller tilbagevenden til Sovjetunionen i tankerne. Et af disse beviser er, at da den særlige militæroperation startede i februar 2022, havde Putin

meget få tropper ved den ukrainske grænse. Han forventede ikke at have en stor militæroperation. Fire dage efter, at den særlige militæroperation var startet, ønskede han allerede at forhandle og komme til enighed med ukrainerne.

Jeg tror, at hele den idé udelukkende er propaganda. I Tyskland må man ikke engang ytre sig om den slags: Man risikerer at blive straffet med bøder; der er en enorm indsats for at undertrykke alle disse spørgsmål. Indenrigsministeren forsøgte endda helt ensidigt at forbyde et magasin – og jeg er ikke enig i indholdet af det magasin – men det, der er på spil her, er det første tillæg til den amerikanske forfatning eller også ytringsfriheden og pressefriheden i den tyske forfatning. Så de prøver at opføre sig som Goebbels og tvinge folk til at tie stille om disse spørgsmål. Det er derfor, jeg tror, vi er nødt til at gå til de sociale medier i det Globale Syd for forhåbentlig at påvirke dem, de mennesker, der lytter i Europa. Så langt og så slemt er det blevet! Derfor er Europa-plattformen virkelig vigtig, for jeg ved, at mange mennesker i Tyskland også ser den. Så jeg vil gerne takke jer for, at jeg må være her.

ALKHORSHID: min fornøjelse. Den anden ting er Tysklands politik, og måske den Europæiske Union, mod konflikten i Mellemøsten: de er ikke tilfredse med situationen, men det lader ikke til at de kan deltage på nogen effektiv måde. Ser du EU spille en rolle for at bringe en slags fornuft til denne konflikt, som bliver helt ud af hænderne på USA, efter min mening?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg mener, at det faktum, at både Den Internationale Domstol i Haag og Den Internationale Straffedomstol har afsagt meget klare kendelser, der fordømmer Netanyahu, og at ICC har udstedt en arrestordre på ham. Den endelige afgørelse er endnu ikke truffet, men »sandsynliggjort folkemord« og alle disse formuleringer forhindrede dog ikke den tyske regering i klart at tage parti for Israel, hvilket er tragisk! I en vis forstand får de

palæstinenserne til at betale for sent for nationalsocialisternes forbrydelser, hvilket virkelig er *forfærdeligt, forfærdeligt!*

Men Josep Borrell, som er EU's afgående højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, kom med nogle forsigtige udtalelser. Men jeg tror ikke, at de vil bryde ud af anglofærens, briternes og USA's kontrol. Jeg mener dog ikke, at visse institutioners fiasko er det sidste ord, som fordømmer resten af verden til ikke at gøre noget. Min afdøde mand, Lyndon LaRouche, havde allerede i 1975 foreslået en plan for Sydvestasien, som han kaldte Oaseplanen. Hvis du ser på denne region, er det hele ørken. Hvis man flyver over det i timevis, er det gult, gult, brunt, brunt. Der er ingen grønne træer, ingenting. Og mange af krigene i Mellemøsten handlede om knaphed på vand og kontrol med vand.

Så det, LaRouche foreslog allerede i 1975, var ideen om at producere masser af nyt ferskvand gennem afsaltning af store mængder havvand, gennem bygning af kanaler og kunstvanding. På det tidspunkt diskuterede han det ikke kun med det irakiske Ba'ath-parti og mange ledere i udviklingslandene, men også med Abba Eban fra Israels Mapai-parti (Arbejderpartiet). For nylig, da hele den forfærdelige situation i Gaza brød ud, genaktiverede vi planen: Vi aktualiserede den og lavede en animationsvideo, der viser, hvordan det hele kan lade sig gøre. Kineserne har f.eks. gjort en ørken i det nordvestlige Kina, et område på størrelse med Tyskland, grønnere! Det, der før var fuldstændig ørken, er nu skov, landbrug og turisme. Landmændene er blevet velhavende. Så med moderne teknologi kan man forvandle tilsyneladende håbløse områder i verden og gøre dem til frodige landskaber fulde af blomster og flere høstudbytter og skabe velfærd for befolkningen.

Vi begyndte at organisere os for det. Schiller Institutet har allerede afholdt to store konferencer med ambassadører – to palæstinensiske ambassadører fra København og fra UNESCO, en

sydafrikansk ambassadør og andre diplomater fra regionen, hvor vi præsenterede planen. Den idé begyndte at vinde indpas. Nu planlægger vi, så snart vi kan, en rigtig stor konference, forhåbentlig endda i Sydvestasien, hvor vi vil præsentere alle de planer, der kan gennemføres, og hvordan det kan ændre levevilkårene for befolkningen. Man er nødt til at give de unge mennesker håb! Lige nu er 20 % af befolkningen i Gaza ramt af akut sult. Der bliver aldrig fred, hvis vi bare fortsætter, som det er nu. Man er nødt til at have en vision om, hvordan – sådan som jeg ser på det – hele regionen fra Indien til Middelhavet, fra Kaukasus til Den Persiske Golf, hele det område er det potentielle knudepunkt for forbindelsen mellem Asien og Europa, Asien og Afrika: Og det plejede at være sådan med den gamle Silkevej, at man havde alle byerne, Samarkand, Damaskus, de var alle dele af Silkevejen, hvor der ikke kun blev udvekslet varer, men også teknologier og kultur, filosofi, og denne region kunne have alt det i fremtiden. Bagdad var engang den mest avancerede by i verden under Abbasid-dynastiet. Der findes nogle meget rige lande, som bygger alle mulige storslåede ting: Hvis vi kunne overbevise nogle af dem om at investere bare en del af det, de gør, i den økonomiske infrastruktur, kunne man i løbet af få årtier have en region, der var lige så tæt udviklet med infrastruktur, som man finder i Europa i dag. Tyskland er for eksempel et land, hvor man har en meget rig infrastruktur, hvor man har vandveje, motorveje, jernbaner, alt sammen integreret, og en så tæt infrastruktur er en forudsætning for at have en avanceret industri.

Så jeg kan meget tydeligt se, hvordan denne region, som nu – Saudi-Arabien er ved at blive en del af BRIKS; Iran er en del af BRIKS, Egypten er en del af BRIKS, De Forenede Arabiske Emirater er en del af BRIKS; Indien – hvordan hele denne region faktisk kunne tage en sådan plan, som Oase-planen, op og begynde at gennemføre den. Og så ville unge mennesker i stedet for at tænke på, hvordan de kan videreføre hævn, tænke på, hvordan de kan blive lærere, forskere, musikere, hvordan

de kan opbygge en fremtid. Et sådant dramatisk paradigmeskift ville formentlig inspirere hele verden til at indse, at samarbejde er meget mere fordelagtigt end det nuværende geostrategiske had.

Så denne Oase-plan er håbet for regionen. Og jeg ved ikke, om EU vil gøre det, måske bliver det lande som Italien – de havde f.eks. politiske ledere som Enrico Mattei, som tænkte i denne retning allerede i 1950'erne og 1960'erne. Vi kunne knytte an til disse traditioner, og så kunne Europa spille en produktiv rolle.

ALKHORSHID: det ville være fantastisk, fordi at have Rusland, Kina og USA-måske i Iran, hvor du også har en ny præsident-taler til hinanden! BRICS bliver mere og mere vigtigt med hensyn til verdens økonomi. Det vigtigste er, hvordan vi kan forbinde øst og Vesten sammen, og at have en form for politisk løsning, at have forhandling. At hjælpe med at løse problemet i Mellemøsten eller mellem Iran og Israel, USA ville have bedt Rusland om at hjælpe, men konflikten i Ukraine gør det er umuligt. Der er ingen kommunikation mellem USA og Rusland. De har endda bedt Kina om at tale med Iran. Men som du nævnte, det er så vigtigt at have disse forbindelser for at forhandle, at tale, og det ser ud til, at vi mister denne stabilitet, at vi har haft inden.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, det er sandt. Det er derfor, man er nødt til – jeg mener, se, Kina spiller for eksempel en stor rolle i Ukraine-krisen; de har en udsending, der for nylig rejste dertil til Ukraine og andre lande. De gør det samme i Mellemøsten. De har lige samlet de 14 palæstinensiske fraktioner , og de har løst den historiske konflikt mellem Saudi-Arabien og Iran, måske ikke for altid, men de taler sammen igen, og de har genoprettet de diplomatiske forbindelser. Så jeg tror helt sikkert, at Kina spiller en meget positiv rolle.

Men desværre er billedet af Rusland i de vestlige medier og

tænketaanke ikke kun blevet formørket, men USA presser i stigende grad på for afkobling, »de-risking«, og EU danser rundt og siger: »Åh, måske vil vi ikke afkoble, men de-risking« – det er alt sammen at give efter for presset fra USA.

Men jeg tror, der er et område, hvor der stadig er en vis grad af frihed, og det er den Globale Majoritet, fordi Brasilien, for eksempel, Indonesien, Egypten, Sydafrika, Indien, hvis de handler sammen og siger »vi er den Globale Majoritet, og vi har ret til at have en stemme.« Næste år er det for eksempel 70 år siden, Bandung-konferencen blev afholdt, og man har set, at den Alliancefrie Bevægelse har fået en renæssance på grund af Kinas fremgang. Den Alliancefrie Bevægelse var allerede godt på vej til at skabe en ny økonomisk verdensorden i 1960-1970'erne, men de blev destabiliseret af modsatrettede kræfter på daværende tidspunkt. Men da Kina begyndte sin imponerende opstigen og løftede 850 millioner mennesker ud af fattigdom og derefter tilbød Bælte- og Vej-Initiativet, den Nye Silkevej, til samarbejde med mange lande i det Globale Syd, gav det for første gang i historien disse lande mulighed for at overvinde fattigdom og underudvikling. Nu er der flere moderne jernbaner i Indonesien og Laos end i Europa og USA! Så dette er kun begyndelsen.

Allerede på Bandung-konferencen sagde Sukarno og Nehru, at der findes neokolonialisme, som man skal passe på, og den fandtes i form af IMF's betingelser og afvisningen af kreditter til udvikling, og Verdensbanken var meget restriktiv med, hvad den ville finansiere og ikke; men nu, med Den Nye Udviklingsbank med hovedsæde i Shanghai, som Lula sagde vil blive det Globale Syds store bank, er der potentiale for, at alle disse lande faktisk kan vælge deres egen vej til udvikling. Der er en stor diskussion blandt afrikanere og asiatiske lande om, at de ikke længere ønsker at være eksportører af råmaterialer: De ønsker at have værdikæden i deres egne lande, de ønsker at blive industrilande; de ønsker at blive mellemkomstlande og have

gode uddannelsessystemer. Og jeg bliver ved med at sige til europæerne: "Hvis I ikke var så ideologisk afvisende, ville Europa hjælpe det Globale Syd med at investere i 2-3 milliarder nye, produktive job, som er det, der er behov for: For eksempel vil Afrika i år 2050 have en befolkning på 2,5 milliarder mennesker! Det betyder, at Afrika alene vil have brug for mere end 1 milliard nye produktive job til alle disse unge mennesker. Er det ikke bedre for afrikanerne, europæerne og alle andre at gøre det, end at tusinder og atter tusinder af unge og gamle vandrer gennem Sahara og dør af tørst, og at de, der klarer sig gennem Sahara, drukner i forsøget på at krydse Middelhavet til Europa, så vi får en migrantkrise, som nogle mennesker er ved at blive vanvittige over? Ville det ikke være bedre virkelig at sige: Vi vil hjælpe det Globale Syd med endelig at overvinde resterne af 500 års kolonialisme, og vi har knowhow og interesse i at have en stabil fremtidig økonomi, og vi kan samarbejde!

Så jeg tror, at vi virkelig er nødt til at få det Globale Syds stemme til at blive hørt i højere grad. Jeg synes også, du skal gøre det, hvis jeg må give dig dette råd: Hvorfor inviterer du ikke folk fra Indonesien, Brasilien og Sydafrika og spørger dem: »Hvad er jeres hensigt? Hvad er det, I ønsker for fremtiden? Hvilken rolle ønsker I, at USA eller europæerne skal spille?« For jeg tror, vi er nødt til at høre stemmerne fra flere lande, som har helt enestående ledere lige nu: Give dem en stemme, så folk i Tyskland, som kun lytter til mainstream-medierne, rent faktisk kan høre, hvad disse lande stræber efter! Jeg tror, det ville hjælpe meget med at forme debatten. For vi sidder alle i samme båd. På grund af atomvåben, internettet og pandemier tror jeg ikke, at man kan finde en løsning for kun dele af verden og så lade resten af verden gå under. Vi er nødt til at have en løsning, hvor alle kan trives, hvor alle kan få et godt liv. Og hvis jeg ikke var grundlæggende overbevist om, at det er realistisk muligt, ville jeg have fortvivlet for længe siden, men jeg kan se, at tidens tendenser går i den retning.

ALKHORSHID: Mange tak, fordi du er sammen med os i dag. Det har været en stor fornøjelse at tale med dig.

ZEPP-LAROUICHE: Tak, fordi du gav mig muligheden.

ALKHORSHID: Det har været en fornøjelse.

Foto: Dialogue works

Helga Zepp LaRouches korte selvbiografi

Følgende korte selvbiografi af Helga Zepp-LaRouche blev publiceret i forbindelse med Dialogue Works' interview med hende den 22. august 2024. Se også videoen og læs afskriftet her.

Ikke korrekturlst

27 august 2024

Allerede meget tidligt i mit liv tog jeg Friedrich Schillers synspunkt til mig:

»Lev med dit århundrede, men vær ikke et produkt af det; giv ikke dine samtidige det de roser, men det de har brug for.« *

« Med denne udviklede vision om et humanistisk samfund – inspireret af Schiller og Wilhelm von Humboldt – kunne hvert barn få mulighed for en universel uddannelse, som ville gøre det muligt at udvikle alle dets iboende kreative potentialer til en harmonisk helhed, til karakterens skønhed. Det samme ideal findes i de højeste udtryk i andre kulturer, for eksempel begrebet »Junzi (君子)« i konfucianismen, og derfor

findes grundlaget for en dialog på det højeste niveau i hver kultur. I 1984 grundlagde jeg Schiller Instituttet, opkaldt efter Schiller på grund af hans smukke menneskesyn. Fra begyndelsen havde instituttet til hensigt at kombinere opbygningen af en retfærdig ny økonomisk verdensorden med ideen om en renæssance for den klassiske kultur. Siden Berlinmurens fald har vi promoveret ideen om den Eurasiske Landbro/Nye Silkevej på hundredvis af konferencer og seminarer rundt om i verden.

I dag er denne opfattelse af den Nye Silkevej i traditionen fra den gamle Silkevej det mest dynamiske økonomiske system i menneskehedens historie. Jeg har sammen med min mand, Lyndon LaRouche, arbejdet på meget konkrete udviklingsprogrammer for Latinamerika, Asien og Afrika. I denne sammenhæng har jeg arbejdet personligt med verdensledere som Lopez Portillo, Indira Gandhi, Turgut Özal, general Sani Abacha og Omar al-Bashir. Jeg har deltaget i høringer i Dumaen, Sejmen, Keidanren og forskellige konferencer arrangeret af regeringerne i Kina, Indien og Mexico. Jeg har også arbejdet på en renæssance for de videnskabelige og kulturelle traditioner fra Nicolas af Cusa, Kepler, Leibniz, J.S. Bach, Beethoven, Schiller, Einstein, Vernadsky og Krafft Ehrlicke.

* Kilde til citatet: *Friedrich Schiller: Menneskets Æstetiske Opdragelse*, på dansk ved Per Øhrgaard, Gyldendals Uglebøger, 1970, 2. udgave 1996

Foto: Schiller Instituttet

Møde i Den Internationale

Fredskoalition, nr. 64, fredag den 23. august 2024

Ikke korrekturlæst [HZL] [DHS] [AMB] [SSU]

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen! Dette er Den Internationale Fredskoalition, dette er vores 64. møde i træk i over et år nu, med ideen om at forene hele fredsbevægelsen på tværs af ideologier, på tværs af så mange nationer som muligt med ideen om, at hvis vi ikke forener fredsbevægelsen, vil vi faktisk aldrig opnå ægte fred. Så vi skabte dette forum for at gøre det, og vi har nu i over et år koordineret forskellige demonstrationer, initiativer, demonstrationer og alle mulige former for underskriftsindsamlinger over hele verden. Det har været en stor succes indtil nu, og vi ønsker at fortsætte med at vokse.

Tak igen for at være med. Vi har mange nye mennesker med i dag, og jeg vil gerne opfordre nye folk til at præsentere sig selv, sige hvor de kommer fra, hvilke organisationer de er med i, og hvad de laver senere i diskussionsperioden. Bare for at give jer et overblik over, hvordan vores forum fungerer, så har vi en åbningsdel med en række forskellige talere; den varer måske en times tid. Derefter har vi en generel diskussionsperiode, der varer omkring en time mere.

Der sker en hel del i denne uge, og jeg vil gerne give ordet til Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo, fru Helga Zepp-LaRouche.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Tak. Goddag til jer alle sammen. Grunden til, at vi mødes med Den Internationale Fredskoalition hver uge, bliver desværre hele tiden mere påtrængende. Min tidligere anelse eller mistanke om, at vi befinder os i det farligste halvår i menneskehedens historie nogensinde, er

desværre blevet bekræftet af en meget hurtig optrapning af den strategiske situation, især i de to regionale krige, der foregår omkring Ukraine og i Sydvestasien. Der er faktisk en kommentar på internetplatformen Simplicius, der kommenterer en nylig artikel i {Financial Times}, som diskuterede det faktum, at Rusland træner til angreb på fjerntliggende områder i Europa. Forklaringen er, at flere russiske talere tidligere havde sagt, at de i sidste ende ikke kun vil ødelægge de våben, der bliver leveret fra Vesten, men også de kommandocentre, hvorfra de bliver indsat. Denne kommentar siger, at der er en øjenåbnende detalje i denne artikel, nemlig at man diskuterer planer for et potentielt demonstrationsangreb med atomvåben mod et fjerntliggende mål med det formål at skræmme de vestlige lande til en vis realitet.

Nu har Rusland aldrig erkendt, at de har en sådan bestemmelse i deres doktrin, men så fortsætter artiklen med at nævne et par af de betingelser, hvorunder et sådant demonstrationsangreb ville finde sted. De nævner reaktionen på indtrængen på russisk territorium; nederlag for enheder, der er ansvarlige for at sikre grænseområder; eller et forestående angreb med konventionelle våben; eller opbygning af reserver i et sådant grænseområde for at gå endnu dybere ind i Ruslands territorium. Nu vedrører alt dette naturligvis, hvad der er sket og sker i Kursk-regionen, og jeg tror, man kan bemærke bemærkningerne fra den tidligere rumænske efterretningschef, Silvio Preduy[ph], som grundlæggende peger på, at Kursk-invasjonen har øget risikoen for atomkrig, fordi Ukraine, der tydeligvis er konfronteret med utrolige tab i Donbass, potentielt udnytter det øjeblik, hvor USA er i den varme fase af valgkampen, og der nu er en vicepræsident, der bliver præsidentkandidat, og som ifølge denne rumænske kilde ikke har nogen idé om strategi eller udenrigspolitik eller diplomati.

Præsident Putin bemærkede også, at Ukraine igen har forsøgt et angreb på atomkraftværket i Kursk, og der er faktisk

forskellige scenarier for, hvordan en sådan optrapning af angreb kunne finde sted ved hjælp af AI til at spytte scenarier ud om Kerch-broen, om Krim, om andre strategiske mål dybere inde på russisk territorium. Den russiske ambassadør i Washington, Anatoly Antonov, gav et interview til TASS, hvor han sagde, at han er overbevist om, at Washington meget snart vil give Kiev tilladelse til stort set at bruge alle langtrækkende våben til dybe angreb på russisk territorium. Han sagde, at det faktum, at piloterne til de F-16-fly, der er ankommet til Ukraine, nu er ved at blive trænet, antyder, at ukrainerne snart vil bruge sådanne langdistancemissiler. Ruslands vurdering er, at Biden-administrationen i stigende grad bliver uforudsigelig, hvilket tvinger Rusland til at handle beslutsomt, og at kun hæren og flåden vil kunne beskytte Rusland.

Dette er helt klart en optrapning, og den farlige snak – som især kommer fra britiske tænketanke og britiske medier – er, at Putin endnu ikke har reageret med at bruge atomvåben mod disse provokationer, hvilket tilsyneladende skulle være et bevis på, at der ikke er nogen røde linjer, og derfor er bekymringen hos nogle mennesker i Vesten om at være tilbageholdende helt forkert, at der ikke er nogen røde linjer, og at man absolut kan optrappe: Det er den mest uansvarlige og farlige snak, man kan forestille sig.

Situationen i Sydvestasien er også ved at blive helt uudholdelig. Det er klart, at konsekvensen af Netanyahus tale i den amerikanske kongres, hvor han fik 58 stående bifald, betød, at han følte sig helt sikker på at kunne ignorere alle bestræbelser på at indgå en aftale med Hamas om frigivelse af gidsler, om en våbenhvile. Så Blinkens seneste mission i regionen var en fuldstændig eftergivenhed over for alt, hvad Netanyahu krævede. Som en konsekvens heraf fortsætter det helt uudholdelige folkemord. Der er rapporter om, at 20 % af hele Gazas befolkning i øjeblikket er i en tilstand, hvor de dør af sult. Og der er selvsagt rapporter om, at polio spreder sig,

især blandt børn. Det er et mareridt, og det faktum, at hele verden ser på det og ikke griber afgørende ind, er ved at blive helt ... Det er sådan, at den nuværende chef for Shin Bet Ronen Bar sagde, at det, Ben-Gvir og de radikale bosættere gør på Vestbredden, bringer Israels sikkerhed i ekstrem fare. Som jøde, som israeler og som medlem af sikkerhedsstyrken frygter han, at dette truer Israels eksistens, fordi det fører til en global de-legitimering, selv i de nærmeste allieredes øjne, for slet ikke at tale om alle naboers øjne. Dette blev interessant nok bakket op af forsvarsminister Yoav Gallant, som var enig i den vurdering.

Det større billede er naturligvis, at det nu er blevet afsløret af {New York Times}, at præsident Biden allerede i marts underskrev en ny doktrin for USA's militære atomprogram, som er fuldstændig hemmelig; den findes ikke engang som en elektronisk kopi, men kun nogle få trykte, som blev givet til meget udvalgt nationalt sikkerhedspersonale. Det, der imidlertid blev afsløret, er, at emnet for denne nye doktrin er, at USA antager, at den kommende krig vil være mod en kombination af Rusland, Kina og Nordkorea; og derfor er USA nødt til at forberede sig tilstrækkeligt på en trefrontskrig. Det blev tilsyneladende underskrevet i marts, og det sætter hele NATO-topmødet i et andet og nyt lys. Som vi tidligere har diskuteret i dette program, kom Olaf Scholz, Tysklands kansler, ud fra dette NATO-møde og sagde, at USA havde truffet beslutningen om at placere mellemdistancemissiler i Tyskland, og at det var en god beslutning.

Det er klart, at det faktum, at han sagde, at USA traf denne beslutning uden deltagelse fra Tyskland – ikke fra parlamentet, ikke fra befolkningen eller regeringen – betyder, at beslutningen om at placere disse missiler der er en del af den generelle globale NATO-opstilling og USA's nye doktrin for atomar oprustning. Det ignorerer fuldstændigt Tysklands sikkerhedsinteresser og gør kun Tyskland til en fuldstændig vasal for de strategiske planer, som NATO versus Rusland og

Kina tilfældigvis har fået på bekostning af Tysklands eksistens. Jeg synes, det er helt utroligt, og det faktum, at der næsten ikke er nogen debat om det i de offentlige medier eller i parlamentet. Jeg synes, vi skal bruge Den Internationale Fredskoalitions forum til at holde fokus på det og skabe den diskussion, for det handler om eksistensen og dermed faktisk om hele verden.

Så hvis vi nu ser på, hvad der er sket i Chicago i de sidste par dage, hvor der blev gennemført en fantastisk Hollywood-forestilling. Der var ingen debat, der var ingen diskussion, ingen programmatisk diskussion om, hvor landet skulle hen. Alt var orkestreret for at få folk til at glemme, at Kamala Harris i de sidste 3,5 år faktisk var en ubemærket vægblomst. Hun sagde ikke noget, hun producerede ikke noget væsentligt. Og lige pludselig, som en kanin op af hatten, bliver hun trukket frem af denne orkestrering som det store lysende håb for det demokratiske parti. I et øjeblik hybris går hun ud fra, at hele verdens befolkning har hukommelsestab og ikke kan huske, at hun sad i regeringen i 3,5 år. Nu siger hun, at vi har brug for forandring, som om hun ikke havde været en del af alt det, der er den nuværende krise og det nuværende dilemma. Kan vi forvente noget andet af Kamala Harris, fordi hun er kvinde? Hun har tidligere sagt nogle mere »empatiske« bemærkninger om situationen i Mellemøsten. Jeg vil gerne have, at du ser denne korte video for at danne dig din egen mening, og vi skal naturligvis diskutere alt dette i løbet af dette møde.

<https://www.cbsnews.com/news/watch-kamala-harris-full-speech-at-the-2024-dnc/>, 22. august 2024 KAMALA HARRIS: Som øverstkommanderende vil jeg sikre, at USA altid har den stærkeste og mest dødbringende kampstyrke i verden, og jeg vil opfylde vores hellige forpligtelse til at tage os af vores tropper og deres familier. Og jeg vil altid ære og aldrig nedgøre deres tjeneste og deres ofre. [slut video]

ZEPP-LAROUCHE: Tak skal du have.

DENNIS SPEED: Jeg ville bare følge op på Marino Elsevyfs præsentation, for folk, der var med i sidste uge, ved, at den tidligere FN-våbeninspektør og IAEA-inspektør Scott Ritter talte til vores møde. Jeg tror, at alle er klar over den nylige FBI-invasion i hans hjem og forsøget på at slå ned på ham og enhver uenighed om fortællingen om krigen som helhed. Tidligere i år blev Scott Ritters pas beslaglagt af udenrigsministeriet, hvilket forhindrede ham i at rejse til Rusland. Og den 12. juni blev der afholdt et krisemøde i National Press Club, som Schiller Instituttet havde sponsoreret, for at give ham mulighed for at svare. Ved den lejlighed deltog oberst Richard Black, som er med os her i dag, oberst Larry Wilkerson, tidligere stabschef for udenrigsminister Colin Powell, og Helga Zepp-LaRouche sammen med Scott Ritter for at tale imod forsøgene på at lukke munden på ham <https://schillerinstitute.com/blog/2024/06/07/emergency-press-conference-the-danger-of-nuclear-war-is-real/> og andre journalister.

Det mønster af undertrykkelse, der er begyndt at opstå – og der er andre; jeg tror, folk er klar over nogle af de sager, der måske endda dukker op i dag, om andre, der bliver bragt til tavshed – er af nogle blevet sammenlignet med McCarthy-tiden i 1950'erne. Men vi mener ikke, at det er helt korrekt. Man skal ikke adskille det, der foregår nu, fra den hovedkulds bevægelse mod atomkrig, som vi kommer til at høre meget mere om.

For at besejre dette apparat er det nødvendigt, at folk ved noget om dets natur og dets fortilfælde. Det, vi vil gøre her, er at vise omkring fem minutter med to talere; uddragene er omkring 30 år gamle. De kommer fra Den Internationale Menneskerettighedskommissions tribunal, som blev diskuteret for et øjeblik siden. Vi starter med Helga Zepp-LaRouche, som vil beskrive noget, der vedrører hendes mand, og derefter et kort uddrag fra Lyndon LaRouche selv om hans sag. Jeg tror, I

vil se, at når man taler om ideen om undertrykkelse, så taler man om undertrykkelse af mennesker både for ideer og også på det tidspunkt, hvor de forsøger at gøre noget for at stoppe de krige, som vi alle er her for at tage fat på.

[video: fra Kommissionen til undersøgelse af menneskerettighedskrænkelser, 31. august-1. september 1995, Wien, Virginia]

. HELGA ZEPP-LAROUCHE: Det vigtigste i historien er ideer; især de ideer, som bringer menneskeheden fremad, som gør livet for de kommende generationer mere menneskeligt. Man kan se det i de stater, der er styret af racisme, som jeg lige så det i Alabama, hvor Selma ville være fuld af monumenter for Martin Luther King. Jeg blev helt chokeret over at se, at det modsatte var tilfældet.

Ser du, når der er fravær af ideer, som fraværet af borgerrettigheder, fraværet af menneskerettigheder, hvor meget elendighed det gør ved folk. For mig var den største forbrydelse, der skete for min mand, ikke, at han sad uskyldigt i fængsel. Jeg siger ikke, at det ikke var en hård tid, for det var det. Jeg kan kun sige, at folk bør føle den hjertesmerter, som også Patricia Morris gav udtryk for. Det er rigtige mennesker, det går ud over; det er ikke bare nogle tal og statistikker. Folk lider; hele deres liv bliver ødelagt. Men manglen på evnen til at få vigtige ideer til at styre historien er den største forbrydelse. Og Lyn var utrolig modig og skabte kreativt arbejde, mens han var i fængsel – jeg mener, han gjorde mere i fængslet end nogen af os udenfor, og han gjorde os til skamme. Men ikke desto mindre vil jeg kun give dig ét eksempel. I 1989 havde han allerede siddet i fængsel i næsten et år, da Europas grænser blev åbnet. Fra sin fængselscelle udformede han en stor vision: Hvordan man kunne integrere Østeuropa, Vesteuropa, Kina, hele det eurasiske kontinent; hvilket ville have været en banebrydende idé, som ville have sat hele det 20. århundredes historie på et helt nyt grundlag. For økonomisk set ville en integration af dette

økonomiske område have givet muligheder og frihed til staterne i det tidligere Sovjetunionen og Østeuropa og de asiatiske lande. Han udformede en sådan plan, som vi præsenterede, og som nu i mellemtiden praktisk talt ligger som et alternativ på bordet i Rusland, i Ukraine og i EU.

Men fordi Lyn var i fængsel, blev denne idé ikke så effektiv, som hvis han havde været fri.

LYNDON LAROUCHE: På et tidspunkt omkring december 1981 henvendte en repræsentant for den amerikanske regering sig til mig og spurgte, om jeg ville være villig til at indlede en sonderende samtale med den sovjetiske regering. Fordi den sovjetiske regering ønskede – ifølge dem – en ekstra kanal til at diskutere tingene. Jeg sagde, at jeg ikke afviste idéen, men jeg har en idé om dette spørgsmål om atomare missiler, der blev stadig farligere; fremskudt basering af mere præcise missiler; elektromagnetisk puls. Vi nærmer os et førsteangreb. Det ville være meget nyttigt at diskutere det, jeg foreslog i min valgkampagne i 1980, med den sovjetiske regering for at se, om de ville være interesserede i at diskutere et sådant forslag. Det kunne vise sig at være en udbytterig indledende diskussion.

Så fra februar 1982 førte jeg sådanne drøftelser med repræsentanter for den sovjetiske regering i Washington, D.C. De var nogenlunde frugtbare, men blev i sidste ende afbrudt. Kissinger og andre blev opmærksomme på denne diskussion i løbet af sommeren 1982, og deres kredse var meget imod det. Den generelle holdning var, at jeg var ved at blive for stor til mine bukser, og at jeg var nødt til at forholde mig til spørgsmålet om gæld, som nogle af disse mennesker var bekymrede for, og til spørgsmålet om strategisk missilforsvar, hvor jeg havde et forslag, som præsidenten vedtog – i hvert fald i første omgang – i form af det, der blev kendt som det strategiske forsvarsinitiativ. Da det strategiske forsvarsinitiativ blev annonceret af præsidenten den 23. marts 1983, var der mange mennesker, der var ude efter min

hovedbund. Det er i hvert fald de medvirkende faktorer til, hvad der skete med mig, men det er måske ikke det hele. Der er sikkert også andre. [slut på video]

{{Slutbemærkninger:}} ZEPP-LAROUCHE: Jeg synes, der blev rejst en masse meget interessante punkter; lad mig starte med FN. Jeg tror, at vi allerede er i gang med en mobilisering for at støtte [initiativet fra Chandra Muzaffar] (<https://schillerinstitute.com/blog/2024/08/05/zepp-larouche-endorses-and-calls-for-international-support-for-ungaresolution-377-uniting-for-peace/>), som I hørte via video tidligere. Han har fremsat et forslag om at bruge [FN-resolution 377, som er Uniting for Peace] ([https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/IP%20A%20RES%20377%20\(V\).pdf](https://www.securitycouncilreport.org/atf/cf/%7B65BF9B-6D27-4E9C-8CD3-CF6E4FF96FF9%7D/IP%20A%20RES%20377%20(V).pdf)). Det er en klausul, der betyder, at hvis FN's Sikkerhedsråd sidder fast, fordi et eller flere af de permanente medlemmer hele tiden griber ind med et veto, så kan man flytte emnet til FN's Generalforsamling. Jeg ved, at flere organisationer sammen med Schiller Instituttet og IPC allerede er i gang med at kontakte FN-missioner eller bare diplomatiske repræsentanter rundt om i verden i andre lande med den idé, at det bør sættes på dagsordenen. Der vil alligevel være et møde i FN's generalforsamling i september, men jeg tror, at de sædvanlige procedurer er for bureaukratisk fastlåste, så jeg tror, at jeg vil bede Anastasia om at sætte dette initiativ på dagsordenen igen, og jeg vil gerne foreslå det som et af de konkrete forslag, der skal vedtages på dette møde i IPC, at alle skal hjælpe med at sætte dette på dagsordenen ved at holde møder med ambassadører, med missioner, med diplomater, hvor man kan; med den idé at fremme denne Chandra Muzaffar-resolution. Det ville være én ting.

Og så til spørgsmålet om omlægning af det militærindustrielle kompleks. Vi har tidligere fremsat flere af den slags forslag, og jeg tror, at det ville være en god idé, hvis vi opdaterede det og aktualiserede det og fremsatte et omfattende forslag.

Det kan kun være en tilnærmelse i det første udkast, men jeg synes, det er et reelt spørgsmål. Situationen er så indlysende; infrastrukturen i USA og Europa er ved at kollapse. Mere i USA end i Europa, men i Europa er den tidligere så berømte jernbane blevet til grin, fordi ingen tog kommer til tiden. Der er oprør lige nu, fordi de skærer spor ned; hele den grønne dagsorden går i vasken, fordi de nu af budgetmæssige årsager lukker alle togene. Ideen om, at man i stedet for at militarisere Europa, som man gør lige nu, eller optrappe til et nyt atomart våbenkapløb mellem USA og Rusland, Kina og Nordkorea, hellere skal satse på en omrustning. Genopbyg USA. USA har skammeligt nok ikke en kilometer hurtigtogssystem. Kina har 40.000 km og vokser. De er nu på vej til et maglev-tog med 600 km/t; de er på vej til et loop med 1.000 km/t. De er lysår foran alt, hvad USA har, og hvis man tager hurtigtoget i Tyskland, skal man have rigtig gode knogler, for hvis man bliver rystet for meget i et sporskifte, kan man få en brækket nakke eller noget i den stil. Under alle omstændigheder tror jeg, at vi også har brug for et bedre togsystem i Europa.

Omlægning, absolut! Vi bør få folk, der er ingeniører; vi har brug for designingeniører, der hjælper og siger: »Se, hvad er kapaciteten? Hvor lang tid har vi brug for til at producere noget andet? I stedet for at have et pansret køretøj kan vi producere vogne til et hurtigtogssystem. Det har vi brug for tre måneder til.« Så tager man et andet område. Jeg tror, at det hele kan lade sig gøre. Så hvis du har nogen ekspertise, så hjælp os. Vi har brug for arbejdskraft; vi har brug for organisatorer. Lad os vedtage det som en anden handlingsplan, som tager lidt længere tid, men jeg tror, det er absolut værd at gøre.

Med hensyn til spørgsmålet om enhed i fredsbevægelsen og partierne; hvad [navn redigeret] sagde. Jeg er 100% enig med dig. Jeg vil foreslå følgende: Det er ikke sådan, at jeg ikke har forsøgt at tale med alle mulige mennesker, også fra det

politiske parti [Bündnis Sahra Wagenknecht] BSW, med meget lidt resonans indtil videre. Jeg vil mene, at i betragtning af, at vi i den tidligere del af diskussionen sagde, at NATO's angreb på Kursk var en game changer, så burde det virkelig være et wake-up call. Flere optrapninger, og du vågner måske ikke op, det er virkeligheden. Rusland har sagt meget klart, at de i sidste ende ikke kun vil ramme de våben, der sendes mod dem, men også de kommandocentre, de kommer fra. Det gør Wiesbaden, Büchel, Ramstein og Stuttgart til primære mål. Hvis folk ikke vågner op til det, vil det på et tidspunkt være for sent. Så lad os lave en kort erklæring – måske på en side – efter dette møde, hvor vi peger på Kursk-angrebets skelsættende karakter, og brug den til at nå ud til alle dele af den internationale fredsbevægelse, til alle parter, der kan kontaktes i dette spørgsmål. Lad os forsøge at skabe enighed, for jeg er enig i, at vi er nødt til at stå sammen. Vi er nødt til at »springe over vores skygge«, som vi siger i Tyskland (jeg ved ikke, om det er et kendt udtryk på engelsk). Men for at springe over sin skygge skal man lave en hel del akrobatik, i hvert fald mentalt. Jeg synes, vi skal komme ud af dette møde og virkelig være fuldt ud på opgaven. Jeg tror personligt, at faren for atomkrig nok er det eneste emne, hvor vi kan samle folk om og blive enige om, at alle andre forskelle er relativt ubetydelige i forhold til menneskeartens eksistens. I europæisk historie var Esse en vigtig filosofisk debat om, at uden eksistens er der intet. Så lad os bare gøre det, og jeg vil foreslå, at vi går ud og forsøger at tage et stort skridt fremad i bestræbelserne på at forene vores indsats internationalt.

(Som svar på et spørgsmål fra Steven Starr om muligheden for, at tyskerne vågner op og udskifter deres regering). Jeg tror, vi er godt på vej til at opnå det. Grundlæggende er Red-Street-Red line-koalitionen – det var en freudiansk smutter. En Red Light District-koalition; jeg mener Street Line-koalitionen. Det må du undskylde. Du kan se, hvad jeg synes om disse mennesker. De er godt i gang med at demontere sig selv

lige nu. Og om ti dage eller mindre har man den 1. september valg i tre østtyske delstater, og jeg forventer, at mindst to af de tre koalitionspartier måske ikke engang får de 5 % [der er nødt til at være i parlamentet], og det vil have en stor indflydelse. Jeg tror, at alt er i bevægelse, så derfor opgiver jeg ikke håbet. Problemet er, at den kombination, der ville følge i Tyskland som helhed, er CDU – og der har du folk, der er mere høgeagtige: Du har Strack-Zimmermann, som er denne {Kanonenweib}[ph], som vi ville sige på tysk, jeg ved ikke, hvordan du oversætter det til engelsk. Og så har du Kiesewetter og alle disse mennesker, som er værre end den nuværende kombination. De har øje for en sort-grøn koalition. Så ville du have alle NATO-krigsmagerne i samme båd. Så jeg tror, der er brug for mere end bare at udskifte den nuværende regering. Jeg synes, at det ser meget mere lovende ud i Østtyskland, og derfor vil jeg gerne støtte det, som [navn redigeret] sagde. Vi bør virkelig forsøge at forene os meget mere.

Så lad os gå ud af dette møde med en fuldstændig beslutsomhed om virkelig at sætte denne fare for atomkrig på den internationale dagsorden, så ingen kan komme uden om den.

Vi har meget kort tid til at undgå den fremskredne vej til katastrofe og få succes med at skabe et nyt system.

Møde i Den Internationale Fredskoalition, nr. 63, fredag den 16. august 2024

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Hej, velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition; dette er vores 63. møde, som kommer fra et meget vigtigt møde i sidste uge på årsdagen for atombombningen af Nagasaki. Vi havde en meget vidunderlig banebrydende diskussion med 550 mennesker fra 50 forskellige nationer over hele kloden. Det var et meget intenst møde. Jeg tror, at vi kan bruge det til dette møde i dag, hvor faren for atomkrig er blevet endnu større – hvis man kan forestille sig det. Den er blevet endnu mere intens. Vi vil bringe en masse forskellige mennesker sammen i dag for at diskutere dette.

Ellers vil jeg gerne åbne op for Helga Zepp-LaRouche, som er grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til Den Internationale Fredskoalition. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Hej, velkommen til jer alle sammen. I dag er en meget speciel begivenhed, fordi optrapningen til en dynamik, som hvis den fortsætter på denne bane, kun kan føre til en katastrofe, en mulig atomkrig, er kombineret med den klare bestræbelse på at lukke munden på alle mennesker, der taler imod det, og beskylder dem for at være Putin-agenter, kinesiske agenter. Og jeg synes, det er en fornærmelse mod min og de fleste andre menneskers intelligens, for hvis man ikke kan udtrykke sin absolut velbegrundede bekymring for, at en bestemt politik er en konfrontationspolitik, der ikke giver plads til forhandling og diplomati, og hvis man ikke kan formulere, at man er imod det af moralske grunde, af objektive grunde, så er vi tydeligvis ikke længere i en verden med demokrati.

Som I vil se, vil Scott Ritter kort efter mine kommentarer tale om den razzia, der fandt sted i hans hjem, og som passer ind i denne kategori. Jeg vender tilbage til det om lidt, men bekymringen er en optrapning, skridt for skridt, skridt for skridt, tættere på et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.

De seneste nyheder fra forskellige aviser viser, at der i USA nu er en aktiv diskussion – måske allerede en beslutning – om at indsætte de såkaldte JASSM-missiler (Joint Air-to-Surface Standoff Missiles), som, når de er leveret til Ukraine, vil gøre det muligt for ukrainske jetfly at affyre 2.400 kg tunge missiler, som igen kan bære 1.000 kg tunge sprænghoveder med en rækkevidde på næsten 1.000 km, meget høj præcision og forbedret synlighed. Så indtil videre har det været en teknologi, som kun blev delt med meget nære allierede, og forskellige allierede har bestilt sådanne systemer. Men at give dem til Ukraine er ikke kun for at give ukrainerne denne teknologi, men også for at påvirke den tyske beslutning om at stille Taurus-krydsermissilet til rådighed, hvilket Tyskland hidtil har nægtet, fordi de frygtede, at det ville føre til en optrapning af situationen til en mulig tredje verdenskrig.

Nu har Tyskland allerede for nylig givet ukrainerne lov til at bruge langtrækkende missiler i Kursk-operationen. Det er igen ikke noget, som ukrainerne bare har fundet på, hvilket er det, der bliver sagt, men jeg tror, det er meget klart, at indtrængen på russisk territorium i Kursk-regionen ikke ville have været mulig uden teknologisk rådgivning fra NATO; beslutningen blev efter al sandsynlighed truffet af NATO. Og det betyder, at muligheden for en diplomatisk løsning formentlig vil være udtømt i meget lang tid. Det var i hvert fald vurderingen fra Dmitry Polyanskiy, Ruslands første stedfortrædende permanente repræsentant i FN, som grundlæggende sagde, at Putin kom med et meget generøst tilbud den 14. juni, da han tilbød den eurasiske sikkerhedsarkitektur og i den forbindelse tilbød en forhandlingsløsning på Ukraine-

konflikten. Så det er taget af bordet nu. Og som vi så, ødelagde mordet på Hamas-lederen Haniyeh efter min mening også muligheden for en forhandlingsløsning på Gaza-situationen, afhængigt af hvad der kommer ud af diskussionerne i dag, der involverer Qatar og Egypten med videre.

Så vi er på vej mod krig. Der er en fornyet diskussion i Tyskland om Operationsplan Deutschland, som beskrives som den absolutte indsats for at gøre Tyskland klar til krig, at planlægge snart at have 800.000 soldater transporteret i høj fart til den østlige grænse, inklusive udstyr, at forberede sig på at transportere en stor mængde sårede og krigsfanger og flygtninge fra Baltikum og Polen, at integrere det medicinske system i disse epokegørende ændringer, som Scholz talte om: Grundlæggende at uddanne befolkningen i, at i tilfælde af den kommende krig med Rusland vil sårede soldater have prioritet over normale patienter. Jeg kunne give dig mange flere eksempler, men trommehvirvlen, indsatsen for at overbevise folk om, at krigen med Rusland er uundgåelig senest i 2029 – hvorfor det skulle være i 2029, er irrelevant – men vi er nødt til på en eller anden måde at bryde med denne kurs, ellers vil det være for sent på et tidspunkt.

Jeg vil gerne sige, at vi i går havde den 15. august, og det var 53-årsdagen for en meget skæbnesvanger meddelelse fra præsident Nixon, som på den dato i 1971 afsluttede Bretton Wood-systemet og erklærede, at dollaren ville blive fjernet fra guldstandard, og at den flydende valutakurs ville erstatte de faste valutakurser, og at pris- og lønkontrol, som dybest set kan oversættes til brutale stramninger, ville blive annonceret.

Nu var min afdøde mand Lyndon LaRouche den eneste økonom, vi kender til, som absolut sagde, at hvis man fortsatte på den kurs, som var skiftet til at gå i retning af profitmaksimering og opgive sunde investeringer i den fysiske økonomi, ville det føre til en situation med en ny depression, en ny fare for fascisme, en ny verdenskrig, medmindre man ville skifte til et

helt andet økonomisk system.

LaRouche var en torn i øjet på det angloamerikanske etablissement, fordi han ikke blot erkendte, hvad dette skift betød, men i de følgende mere end 40 år pegede han ved hver eneste ændring i det finansielle system på det, når det gik mere i retning af deregulering af markederne, mere profit, mere favorisering af en lille elite på toppen; og tilbød samtidig alternativer.

Det var den egentlige grund til, at da han fik succes – både med at rådgive præsident Reagan om det strategiske forsvarsinitiativ, og da hans politiske bevægelse begyndte at få valgsucces i 1986 – blev det besluttet at foretage en razzia mod vores hjem den 6. oktober 1986, hvor 400 FBI-agenter omringede vores hjem. Og som vi senere fandt ud af, havde de ordre til at dræbe, hvis tingene ville optrappes, hvilket var hensigten. Så jeg siger, at det, der skete med min mand eller med os – vi overlevede det heldigvis – var et forvarsel om, hvad der sker med mange mennesker nu. Man kan bruge Martin Niemöller-citatet om, at de først kom efter sigøjnerne, så kom de efter socialdemokraterne, så kom de efter jøderne og så efter mig, men så var der ingen tilbage til at forsvare mig. Hvis folk havde forsvaret det, der skete mod min afdøde mand, var vi nok ikke kommet dertil, hvor vi er i dag. Så med det i tankerne, og hvad der er på spil, hvor det ville være så let for verden at komme ud af denne krise ved at gå tilbage til en amerikansk udenrigspolitik, som var forbundet med de stiftende fædre, med John Quincy Adams, som sagde, at USA's formål ikke er at tage til udlandet og jage udenlandske monstre, men at danne en alliance med absolut suveræne republikker og arbejde sammen: Denne politik kunne meget, meget nemt genoplives i dag.

Så jeg tror, at vi nu vil høre om alle de kriser, der udfolder sig i dag, men også om eksistensen af et nyt system. Og hvis vi kunne overbevise nok mennesker i USA om at stoppe denne geopolitiske konfrontation og bestræbelserne på at bevare

overherredømmet – hvilket alligevel ikke er muligt længere, fordi en multipolær verden allerede har udviklet sig – ville det være meget let at gå i retning af at danne et nyt paradigme. Og jeg vil gerne sige, at BRIKS+ tilbyder samarbejde med hvem som helst, og jeg tror, vi er nødt til at udforske en reel løsning på krisen, hvilket ville betyde en løsning på finanskrisen; det ville betyde at opgive geopolitik og erstatte det med samarbejde mellem suveræne nationer [lydtab 13:19-13:26] og [de fem principper for fredelig sameksistens. Så lad os gå ind i en dialog med tanken om, at vi måske kun har meget kort tid til at undgå en kurs, som er ekstremt, ekstremt langt fremme på vejen mod katastrofe. Så det var alt, hvad jeg ville fortælle jer i begyndelsen.

Under diskussionen:

ZEPP-LAROUICHE: Både du, Ray, og Scott har peget på, at Tyskland kunne være det land, der kunne stoppe dette, hvis borgerne havde modet til at modsætte sig denne politik. Scholz erklærede efter NATO-topmødet, at USA havde truffet beslutning om at placere mellemdistancemissiler i Tyskland. Hvis det sker, vil det gøre Tyskland til affyringsrampe, slagmark og atomgrav, for der vil ikke være noget tilbage af Tyskland, hvis det nogensinde kommer til en atomkrig. Og jeg vil gerne opfordre jer begge til at blive ved med at hjælpe mig med at vække det tyske folk. Det har I begge gjort. Scott, du lavede især en meget flot video ved at kritisere den tyske missilbeslutning, da (Scholz) dækkede hans hoved, øjne og ører til. For hvis tyskerne vågnede op, ville det virkelig gøre en forskel. Og du sagde det i forbindelse med Nord Stream-rørledningen. Lige nu har *Wall Street Journal* rapporteret, at »Åh! Zelenskyj var den, der gav ordren, eller han kendte til den.« Og den tyske tidligere BND-CIA-chef sagde: »Åh nej, det er nu et russisk falsk flag, for de er perfekte mestre i at lave falske flag.« Så jeg vil gerne bede jer begge om at blive ved med at hjælpe mig med at bringe lys over den sag. For meget afhænger af det.

Video: Helga LaRouche interviewes i programmet 'Dialogue Works'

Ikke korrekturlæst

Af Steven Carr

22. august 2024 (EIRNS) – Helga Zepp-LaRouche blev interviewet i omkring en time på »Dialogue Works«-udsendelsen, med værten Nima R. Alkhorshid den 22. august, hvor hun satte det krigsgale NATO's komplette vanvid i kontrast til de store muligheder, som BRIKS-nationerne, Kinas Bælte- og Vej-Initiativ og det store potentiale i et mere forenet Globalt Syd frembyder. Fru Zepp-LaRouche advarede om, at Ukraines nylige bevægelser ind på russisk territorium bliver brugt til at fremtvinge Ruslands reaktion og dermed miskreditere Rusland og bevise, at der ikke er nogen »røde linjer«. Vesten udviser en mental sygdom og leger vildt med militært blær, men de risikerer total ødelæggelse af verden. Vesten leder aldrig efter en løsning, men skubber bare til alle grænser.

Om spørgsmålet om atomkonflikter sagde hun, at Kina har en "ingen førstegangsbrug"-doktrin, og at Rusland gentagne gange har sagt, at det kun ville bruge atomvåben, hvis nationen blev truet. Men USA har aldrig overvejet at begrænse sig selv på dette område og har faktisk indsat atomvåben på europæisk jord med stor selvfølgelighed. Krig er ikke længere et tabubelagt emne. Folk har glemt ødelæggelsesniveauet fra Anden Verdenskrig. Men at forberede en angrebskrig burde være en forbrydelse. Disse krigsplaner afslører en mental forstyrrelse. Tyskland er ivrig efter at sende endnu flere

våben til Ukraine, og alligevel taber landet mere end noget andet EU-land. Den tyske koalitionsregering er til grin i hele Europa. Tysklands kansler Olaf Scholz stod der »som et skolebarn« sidste år, da Biden offentligt truede med at ødelægge de russisk-tyske Nord Stream-rørledninger. Først løj de vestlige medier om, at Rusland var skyld i eksplosionerne den 26. september 2022, og nu lægger de skylden på Ukraine. Så hvorfor skulle Tyskland hjælpe Ukraine? Tysklands økonomi er i frit fald. Det historiske mål med det geopolitiske spil er at splitte Tyskland og Rusland. Men om få uger er der lokalvalg i den østlige del af Tyskland, og koalitionsregeringen i Berlin vil lide et knusende nederlag.

James Baker III havde lovet ikke at udvide NATO i 1990, og der var endda mulighed for, at Rusland ville slutte sig til Vesten. Putin talte til det tyske parlament i 2001 med stor optimisme med hensyn til økonomisk og kulturelt samarbejde. I 1988 promoverede Lyndon LaRouche korridorer for økonomisk udvikling, men Bush, Thatcher og Mitterrand saboterede det. Den neokonservative Mike Chung presser Taiwan til at »lære af Ukraine« og angribe infrastrukturen på det kinesiske fastland. Men det eneste valg er at slutte sig til BRIKS, Bælte- og Vej-Initiativet (BRI) og det Globale Syd. I juli blev Ungarns premierminister Viktor Orbán EU's roterende leder og tog straks til Ukraine, Rusland, Kina, Washington og mødtes derefter med Trump i Florida. Helga Zepp-LaRouche advarede om, at Europa var i krise og var ved at miste sin sociale sammenhængskraft. Hun promoverede en ny sikkerhedsarkitektur i traditionen fra den westfalske traktat, som hun sagde var begyndelsen på international lov. Mennesker har fornuft og kan løse vanskelige problemer.

Dialogue Works spurgte fru Zepp-LaRouche, hvorfor Rusland skulle ønske at angribe Tyskland? Hun svarede, at hvis Vesten vedvarende optrapper spændingerne og skubber til enhver rød linje, så kan det komme til krig. Men fire dage efter, at krigen startede i Ukraine, tilbød Putin at forhandle sig frem

til en afslutning på kampene. Nyhedsrapporterne i Vesten er så korrupte, at folk er tvunget til at lede efter nye kilder i det Globale Syd eller endda på de sociale medier. I 1975 foreslog Lyndon LaRouche vandudvikling i hele Sydvestasien. Kina har allerede gjort et ørkenområde på størrelse med Tyskland grønt i sit nordvestlige område. Området fra Indien til Middelhavet havde stor rigdom i Silkevejens periode, og nu slutter disse områder sig til BRIKS. Vores Oase-plan giver regionen håb. Områdets unge skal ikke tænke på hævn, men på at blive lærer eller yde andre bidrag til samfundet. Næste år er det 70 år siden, at den Alliancefrie Bevægelse holdt sin Bandung-konference. Kina løftede 850 millioner mennesker ud af fattigdom, og nu tilbyder BRI det samme til verden. Afrika vil have 2,5 milliarder mennesker i 2050, så det har brug for mindst 1 milliard nye job, ellers vil folk fortsat risikere deres liv som migranter i forsøget på at overleve. Zepp-LaRouche sagde til »Dialogue Works«, at det burde invitere gæster fra Brasilien, Indonesien, Sydafrika, Indien og mange andre lande og spørge dem, hvad deres behov og forhåbninger er. Vi er nødt til at forholde os til hele verden, for vi løser ikke problemerne i bare et enkelt område.

Link til video her: <https://x.com/i/broadcasts/1MnxnDoMrbNGO>

**Den, som guderne vil
ødelægge, gør de først gal
Schiller Instituttets webcast**

med Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 21. august 2024

STEPHAN OSSENKOPP: Hej og velkommen til en ny udgave af vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og præsident for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 21. august 2024. Mit navn er Stephan Ossenkopp, og jeg vil være jeres ordstyrer i dag. Jeg afløser Harley Schlanger, som I er mere bekendt med som vært for dette show. Hvis du gerne vil deltage i programmet, kan du sende dine spørgsmål eller kommentarer til questions@schillerinstitute.org.

Helga, det er dejligt at have dig med. Beskriv din vurdering af den aktuelle strategiske situation. Vi har to meget farlige brændpunkter: Det ene er den lejesoldat-ledede, lejesoldat-inficerede indtrængen i Kursk-regionen i Rusland, og Zelenskyj, Ukraines wanna-be-præsident, der opfordrer til, at NATO sender meget kraftigere våben, så han kan slå dybt ind på russisk territorium. Og den anden er selvfølgelig den stigende beskydning frem og tilbage mellem Israel og Hizbollah og andre styrker i Sydvestasien. Kan du give os en fornemmelse af, hvad disse brændpunkter betyder? Vi ved selvfølgelig alle, at de ikke er isolerede – de er en del af en meget større konflikt mellem en smuldrende vestlig elite og et andet system på vej op, nemlig BRIKS, som de fleste lande i det Globale Syd er ved at blive tiltrukket af. Hvad er din opfattelse af den nuværende situation?

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg har allerede sagt mange gange, at de næste tre til seks måneder nok er de farligste i menneskehedens historie, dybest set indtil USA's nye præsident er indsat, fordi jeg tror, det er en periode, hvor visse kræfter måske vil sikre sig, at præsidenten er den rigtige, hvad det så end betyder i den nuværende konstellation i USA.

Jeg synes, at situationen i Sydvestasien er helt forfærdelig, fordi Blinkens såkaldte penduldiplomati som forventet ikke førte til noget. Han rejste og havde dybest set kapituleret over for Netanyahu, som synes at være fuldstændig fast besluttet på ikke at indgå nogen aftale med Hamas, ingen våbenhvile, ingen politisk løsning, og på at forlænge krigen så længe som muligt. For hver gang der ser ud til at være håb om en aftale, denne gang formidlet af Qatar og Egypten, skifter han kurs og siger nu, at Israel, IDF, under ingen omstændigheder vil lade porten mellem Gaza og Egypten være ubevogtet, og endda en linje gennem Gaza i midten. Det er naturligvis helt uacceptabelt for Hamas, så nedslagtningen fortsætter. Og det er uudholdeligt, at dette foregår, og at hele verdenssamfundet tilsyneladende ser til, uden at der gribes effektivt ind, hvilket jeg tror er grunden til, at man forsøger at få FN-resolution 377V til at træde i kraft, hvilket betyder, at hvis FN's Sikkerhedsråd ikke kan løse situationen, så skal den forelægges for FN's Generalforsamling. Det forslag er efter min mening mere påtrængende end nogensinde.

Situationen omkring Ukraine og invasionen af Kursk-regionen tror jeg er en kortsigtet indsats, som mange kommentatorer siger, for at Ukraine kan demonstrere over for Vesten, at de stadig er i stand til at starte en offensiv. Det betyder ikke noget. Hvis man ser på kortet, er det bare et lillebitte område ved Ruslands grænse, og en italiensk militæranalytiker sammenlignede det med Wehrmachts offensiv i 1944, og det synes jeg er værd at overveje. Det førte ikke til nogen sejr for Wehrmacht, men forlængede blot krigen i en meget kort periode.

Jeg tror, at det kortsigtede potentiale for en optrapning eksisterer. Flere britiske tænketanke siger, at vi ikke skal være bange for en optrapning, og de mener dybest set, at der ikke er nogen »røde linjer«, at det faktum, at Putin endnu ikke har reageret ved at smide atomvåben mod Ukraine, er beviset på, at der ikke er nogen røde linjer, og at den

vedvarende bekymring for en optrapning blot er en måde at udøve selvfafskrækkelse på. Jeg tror, det er typisk britisk geopolitisk tænkning. Jeg er mere bekymret for den generelle tilstand i verden, især i Tyskland.

Der er en ny udvikling, som jeg synes, vi skal reflektere over, og det er, at Biden ifølge *New York Times* måske allerede i marts skrev under på en ny amerikansk atomar strategisk doktrin, som er tophemmelig: Den er så hemmelig, at den ikke engang findes elektronisk, kun angiveligt nogle få trykte eksemplarer, som er blevet givet til nogle af de mest betroede nationale sikkerhedseksperter og medarbejdere. Men det antages, ifølge disse meget begrænsede rapporter, at USA skal være forberedt og forberede sig aktivt på den samtidige atomare konfrontation med Rusland, Kina og Nordkorea. Årsagen er angiveligt, at de forventer, at det kinesiske atomare arsenal i løbet af få år vil matche Ruslands, og at USA er nødt til at imødegå det.

Jeg tror, at dette er kombineret med en anden interessant afspejling af den strategiske debat i USA, nemlig en artikel i *Foreign Policy* eller *Foreign Affairs*, et af de magasiner, der er tilknyttet Council on Foreign Relations, hvor der står, at USA bør trække sig ud af Europa, men at der skal bruges hårde ord for at overbevise europæerne om, at de selv skal finansiere opgraderingen af deres militære magt, og at der ikke er nogen fare for, at Rusland har til hensigt at overtage europæiske lande – hvilket er en forfriskende indrømmelse af sandheden – så jeg tror, at alt dette afspejler det faktum, at – hvad betyder det, hvis USA tilsyneladende siden marts har en atomar doktrin, som antager, at der snart, om få år, sandsynligvis vil komme en atomar konfrontation med Rusland, Kina og Nordkorea samtidig, og at USA er nødt til at forberede sig på det.

Det dokument blev underskrevet allerede i marts. Det sætter kansler Scholz' beslutning om at acceptere USA's beslutning om at placere mellemdistancemissiler i Tyskland fra 2026 og frem

i et lidt andet lys: For det er naturligvis en del af forberedelserne til en kommende atomkrig. Og der er lige nu en meget interessant artikel i *Berliner Zeitung* i dag, som siger, at disse mellemdistancemissiler måske er forberedelsen til et halshugningsangreb mod Rusland.

Jeg tror, at det kræver meget mere analyse, men jeg mener ikke, at disse langtrækkende eller mellemdistance-missiler bør placeres i Tyskland, fordi det sætter Tyskland i en position, hvor det kan blive et mål. Jeg mener, at vi virkelig er nødt til at have en seriøs strategidiskussion i alle lande på planeten, og den bør starte med ideen om en udelelig sikkerhed, at man ikke kan sikre en del af arbejdet og sætte andre dele af verden i fare, ikke i en tid med atomvåben. Så min konklusion på alt dette er, at vi har påtrængende brug for en diskussion: Hvad er egentlig de enkelte landes reelle nationale sikkerhedsinteresser? Og jeg kan kun fortælle dig, hvad min overordnede konklusion er – jeg har foreslået dette for lang tid siden med ideen om en ny global sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som tager hensyn til interesserne i hvert enkelt land på planeten. Jeg tror, at vi er for tæt på en utilsigtet atomkrig, eller at tingene går helt galt: Se på de vedvarende provokationer. Så sent som i dag blev det rapporteret, at der var det største antal droneangreb rettet mod Moskva; tilsyneladende blev de alle slået tilbage, og ingen af dem gjorde nogen skade. Men der sker skridt for skridt den ene optrapning efter den anden, og jeg tror, at vi er nødt til omgående at gå i en anden retning.

OSSENKOPP: Infrastruktur, og især energiinfrastruktur, er selvfølgelig en del af en national sikkerhedsinteresse, og det bringer os til et spørgsmål fra en fast seer, som siger: »Fru LaRouche, hvad mener du om den seneste historie om Nord Stream-rørledningerne? Det lyder som endnu et eventyr. Vil Tyskland virkelig skære ned på midlerne til NATO-operationen i Ukraine?«

ZEPP-LAROUCHE: Ikke med den nuværende »gadelygtekoalition«,

som ser ud til bare at være et talerør for Washington og London. De har ingen egen vilje, ser det ud til. Der er et voksende oprør blandt befolkningen mod denne regering. Selv *Bildzeitung*, den tyske tabloidavis, har i dag flere sider, hvor de giver udtryk for, at denne regering må gå, hvad det så end betyder. *Bildzeitung* udgiver normalt kun sådanne linjer, hvis det er i den ene eller anden fraktion af de atlantiske magters interesse.

Jeg synes, at Nord Stream-historien er ved at blive meget interessant, for uanset hvad grunden var, så udsendte de tyske myndigheder denne historie om den såkaldte ukrainske dykkertræner, som angiveligt gjorde det hele fra en sportsyacht. En normal dykker kan ikke dykke ned på 80 meters havdybde og anbringe sprængstoffer på rørledningerne. Man har brug for et trykkammer, man har brug for helt andet udstyr. Så jeg tror ikke, at den historie er særlig troværdig.

Mere interessant er det, at *Wall Street Journal* havde historien om, at det kom fra en fest, hvor den tidligere chef for Ukraines militær Valerii Zaluzhnyi drak, og så besluttede et par officerer, at Zelenskyj var enig i det. Så fandt den hollandske efterretningstjeneste ud af det og fortalte det til CIA. CIA bad Zelenskyj om at stoppe det; Zelenskyj fortalte det til Zaluzhnyi, som ikke var enig i det. Jeg synes, at alt dette lyder meget usandsynligt. Men det faktum, at Hanning, den tidligere chef for den tyske udenrigsefterretningstjeneste, BND, derefter kom ud og sagde, at dette blev besluttet på højeste niveau mellem den polske præsident Andrzej Duda og Zelenskyj. Det skaber nu alle mulige interessante reaktioner, og en af dem er, at Alice Weidel, formand for AfD-partiet, kræver, at hvis det er tilfældet, så skal Ukraine betale erstatning til Tyskland for den enorme økonomiske skade, som ødelæggelsen af rørledningerne har medført. Jeg mener, den tyske økonomi er i frit fald, så skaden er ikke kun de faktiske omkostninger ved den manglende gas fra rørledningen, men det geostrategiske skift, der var

resultatet af det – nemlig at adskille Tyskland fra Rusland, hvilket man kan hævde er USA's langsigtede geostrategiske interesse. Det har forårsaget et frit fald i hele den tyske økonomi, så omkostningerne er faktisk meget, meget højere.

Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov krævede, at der nu skulle foretages en seriøs undersøgelse, fordi russisk ejendom tydeligvis også blev beskadiget. Så efter min mening er minimumskravet, at vi får en reel undersøgelse. Sahra Wagenknecht fra Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW) har nu krævet en officiel parlamentarisk undersøgelse. Hun er medlem af parlamentet, så jeg tror, det vil ske, og det vil være meget godt, fordi al infrastruktur i hele verden er i fare, hvis dette ikke bliver undersøgt, hvilket var et argument, der blev fremført mange gange af Kina. For disse rørledninger i Baltikum er blot nogle få ud af mange rundt omkring i verden.

Så for mig er Seymour Hershs argument (at USA gjorde det – red.), stadig det mest sandsynlige, fordi han har givet så mange tekniske detaljer, og jeg har ikke hørt fra nogen andre af de såkaldte afsløringer, der kan matche det.

OSSENKOPP: Vi har flere spørgsmål på vej, og et af dem er et meget interessant, grundlæggende spørgsmål om intelligens og sandhed. Det er fra en logaritmisk litterær baggrund, og spørgeren siger: »Jeg har stor beundring for LaRouche-organisationens arbejde. Mit spørgsmål er, hvordan I analyserer store strategiske skift og udviklinger, for eksempel det ukrainske angreb på Kursk-regionen? Der er mange modstridende oplysninger om det. Hvordan afgør du, hvad der er ægte, og hvad der er misinformation? Og tror du, at det er et seriøst gennembrud i NATO's krig for at vælte Putin?«

ZEPP-LAROUCHE: Hvad angår den sidste del af spørgsmålet, så tror jeg det ikke, for Rusland har indtil videre, selv om krigen i Ukraine nu er mere end to år gammel og blodig og forfærdelig, ikke slået til med fuld kraft. Jeg tror, at Putin har vist en klar intention om ikke at lade denne konflikt

komme ud af kontrol. Jeg tror, at de anerkender forsøget på at inddrage Rusland i noget, som man kan give Rusland skylden for, for derefter at fremmedgøre mange lande i det Globale Syd, som sympatiserer med Rusland. Så den mulighed ser jeg slet ikke.

Jeg synes, der er en anden meget interessant ting, og det er, at flere amerikanere – jeg tror, professor John Mearsheimer har den mest interessante, nemlig at gå ind i årsagerne til, at krigen i Ukraine fandt sted. I Tyskland må man ikke engang tænke det. Hvis man siger, at der er en forhistorie før Ukraine-krigen, risikerer man at blive straffet på alle mulige måder. Men jeg tror, at det endnu ikke er forbudt at citere en amerikansk professor, nemlig professor Mearsheimer. Og jeg vil ikke gentage dette argument af de grunde, jeg lige har sagt, men jeg vil gerne henvise vores seere og lyttere, nemlig dig, til selv at gå ind på [Mearsheimers blog](#) og se på den lange forhistorie, han giver om årsagerne til denne krig, og NATO's udvidelse, der er Ruslands sikkerhedsinteresser, som er de mest oplagte. Men gå ind på [Mearsheimers artikel](#) og se den selv.

Det, vi normalt gør, er først og fremmest, at når man ser på et lands hensigter, hvis man vil vide, hvad hensigten er, så må man tage hele historien, historien, en nations selvidentitet i betragtning; naturligvis de nuværende regeringer. Men også inddæmningerne, begrænsningerne, økonomisk, militært, politisk, kulturelt. Og så tror jeg, at man kan lave en prognose. Typisk er for eksempel det, min afdøde mand Lyndon LaRouche gjorde i 1960'erne, som stadig imponerer mig i dag, hvor han erkendte, at fremkomsten af rock-drugs-sex-modkulturen ville være den langsigtede erosion af produktiviteten i den amerikanske økonomi.

Hvis man ser på 1960'erne, er der mig bekendt ingen, der har haft en lignende analyse, for det var dengang, hvor »flower power« og hippier var ekstremt »cool«, som man ville sige i dag. Folk syntes bare ikke, at der var nogen særlig fare ved

det, det så meget sympatisk ud. Du ved, »flower power«, folk med blomster i håret, hvad kunne der være så skadeligt ved det? Men jeg tror, at Lyndon LaRouche erkendte, at kombinationen af stoffer naturligvis har en meget forfærdelig indvirkning på folks erkendelsesmæssige potentiale, at rock er kulturens bestialitet, at sindet bedøves, at den seksuelle såkaldte revolution ændrer identiteten af, hvad menneskelige relationer betyder, og han erkendte, at det ville have en meget ødelæggende indvirkning på økonomiens langsigtede produktivitet, fordi det ville have en tendens til at sænke befolkningens kognitive potentiale.

I dag kan vi se, at det er gået helt galt. Man ser på selvmordsraten blandt unge mennesker, stofmisbrug, det generelle kollaps af ekspertise inden for uddannelse og viden. Og så ser man på fortsættelsen af det paradigme, som blev sat i gang i 1960'erne, som i dag er det komplette, alt går, ingen standard, ingen regler længere i den sociale struktur; jo mere skørt, jo bedre, jo flere køn, jo bedre. Jeg tror, at man ved at evaluere den samlede kulturelle påvirkning af et samfund faktisk kan se, om der er en vis tendens til at frigøre det kreative potentiale i befolkningen, eller om det mindsker det og holder det tilbage. Der er alle disse faktorer, men jeg tror, at nøglen altid er en så omfattende, kulturel evaluering. Og så kan man faktisk afgøre, hvilken retning visse udviklinger tager.

OSSENKOPP: Du kan også gå ind på [hjemmesiden](#) for vores nyhedstjeneste, som Helga og jeg arbejder på dagligt, og du kan få en supplerende kopi i digital form, og så kan du holde dig opdateret.

Vi har et spørgsmål fra en amerikansk kontakt, som siger: »De sidste to møder i Den Internationale Fredskoalition har været inspirerende. Hvordan kan vi øge rækkevidden af det vigtige arbejde, I udfører? Jeg mener, at undertrykkelse af ytringsfriheden gennem censur og desinformation er den største trussel mod Amerika og underminerer det arbejde, I udfører.

Hvordan bekæmper vi det?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at jo flere organisatorer og jo flere frivillige, der reagerer på det, du siger, desto bedre. For selvom det er helt rigtigt, at vores arbejde bliver undertrykt – det har vi mange, mange eksempler på – så tror jeg, at det nemmeste er, at alle, der ser dette program og andre ting, vi laver, som IPC-mødet hver fredag, deler det med alle deres kontakter og lister på de sociale medier, og det tror jeg ville hjælpe meget. For hvis du lægger det ud på alle de forskellige platforme, hvis alle gør det, så tror jeg, at vi kan skabe noget af en sneboldeffekt.

Måske er der andre muligheder. Du kan give en donation, vi kan købe reklamer (det har vi ikke prøvet endnu). Men jeg synes, at du skal blive arrangør, hvis du synes, at det arbejde, vi udfører, er vigtigt, så vær med! Det er mit bedste råd. Og vi finder mange fælles aktiviteter.

OSSENKOPP: Der er en person, som faktisk identificerer sig selv som en tidligere fredselsker fra 1960'erne, eftersom du lige har talt om hipsterne og »flower power«-generationen. Og han siger: »Jeg var ikke enig med LaRouche i alt, men han lagde i det mindste aldrig fingrene imellem, når han afslørede oligarkiets onde hensigter. I dag hører jeg mere og mere snak om oligarkiet og milliardærene end nogensinde før. Det ser ud til, at LaRouches budskab om det Britiske Imperium og dets forpligtelse til malthusiansk befolkningsreduktion er ved at trænge igennem.«

ZEPP-LAROUCHE: Det synes jeg også. Jeg har i de sidste par dage og uger haft flere oplevelser, hvor jeg talte med en institutionel eller politisk kontakt, og de nævnte selv, at LaRouche havde fuldstændig ret, at han så og lød meget underlig på det tidspunkt, men at han bare havde et ekstremt profetisk syn, både på opløsningen af det neoliberale, vestlige system, som tydeligvis viser mange tegn på nød; men også at hans ideer bliver taget op ganske synligt og

genkendeligt af BRIKS-landene, af landene i den Globale Majoritet i deres bestræbelser på at opbygge et nyt økonomisk system.

Så jeg kan kun sige, at det bedste, du kan gøre for din egen skyld, er at gå ind på EIR's hjemmeside, gå ind på LaRouche Legacy Foundation og dens LaRouche-bibliotek og selv læse nogle af artiklerne eller se videoerne af de taler, han holdt: Nogle af dem er så absolut, betagende aktuelle, at man næsten skulle tro, at han holdt dem i går ved at beskrive nutidens problemer.

Så jeg tror, at i betragtning af at han har leveret løsninger, som stadig er de mest oplagte til at afhjælpe krigsfaren, den økonomiske depression, faren for et finansielt sammenbrud; og så sent som i dag kom Russ og Pam Martens' hjemmeside »Wall Street on Parade« ganske interessant igen med ideen om, at den eneste måde, hvorpå man kan stoppe derivatboblen fra at eksplodere, er ved at gå tilbage til den oprindelige Glass-Steagall Act-bankopdeling fra Franklin D. Roosevelt. Det er tilfældigvis den første af Lyndon LaRouches »fire love«, og disse fire love er absolut tiltrængte, hvis vi vil forhindre en eksplosion. Men mere fundamentalt, læs LaRouche: Den er så rig på historisk, filosofisk, strategisk og kulturel visdom – du vil ikke fortryde det.

OSSENKOPP: Hvis du ikke ved, hvor du skal starte, så tag hans bog *There Are No Limits to Growth* i hans *Collective Works, Vol. I*, som jeg synes er et godt udgangspunkt, især også for tidligere repræsentanter for 1960'ernes flower-power.

Vi har en person, der skriver i chatten under pseudonymet »Quanta Down Light«, og spørgeren spørger: »Hvad er dine tanker om Kamala Harris med hensyn til at håndtere udfordringer med fred og det militærindustrielle kompleks? Vil hun give efter for den amerikanske krigsøkonomi?«

ZEPP-LAROUCHE: Kamala Harris var stort set i baggrunden i de

sidste tre et halvt år. Man kunne ikke høre noget fra hende, man så ikke meget. Nu er hun pludselig den lysende stjerne i horisonten på grund af Bidens tilstand, eller snarere det faktum, at baglandet besluttede at skille sig af med ham. Du finder Kamala Harris overalt, på reklametavler, i videoer og i det hele taget i en enorm mængde. Cirkus Maximus er i gang i Chicago lige nu. Lad os se, om dette momentum kan fastholdes. Men jeg tror, det er meget tydeligt, at det var de store donorer, Wall Street og det militærindustrielle kompleks, der besluttede sig for at droppe Biden og trække hende op og skubbe hende i forgrunden. Så mulighederne for, at hun vil gøre meget anderledes end Biden-administrationen gjorde før, har jeg slet ikke noget håb om.

Og jeg har mere håb om, at der er uafhængige kandidater lige nu, som har en ganske voksende styrke: Den ene er Diane Saxe, som stiller op til det amerikanske senat i New York, og Jose Vega, som stiller op til kongressen i Bronx CD15. Jeg tror, det er stemmer, som i den nuværende krise er meget, meget vigtigere, fordi de giver ideer til, hvordan vi kan komme ud af krisen. Jeg synes også, det er ret interessant, at Robert F. Kennedy, Jr. som tydeligvis ikke tror, at han har en chance for at vinde præsidentposten, dog kom med en udtalelse om, at hvis han blev præsident, ville han straks indkalde til en ny Bretton Woods-konference, som ville organisere en konference for et nyt Bretton Woods, der giver lige fordele til alle nationer, ikke som det første, der kun favoriserede de såkaldte industrialiserede nationer på bekostning af de såkaldte udviklingslande.

Det er nyttigt, at han bringer det på bane, for det er et emne, som hidtil kun vi og LaRouche har talt om, og nu læser jeg, at han overvejer at slutte sig til Trump – det kunne være et betydeligt marginalt skift. Jeg synes, det er meget interessant. Men hvad angår Mellemøsten, tror jeg, at alle disse kandidater har brug for en snarlig forbedring.

Men jeg tror, at USA kræver, at mange mennesker i USA minder

sig selv om, at USA blev grundlagt som en republik og ikke som et imperium. Det, som oberst Lawrence Wilkerson sagde på Den Internationale Fredskoalitions møde den 9. august, giver stadig genlyd i mit sind og mine ører, da han sagde, at alle imperier går under i sidste ende, men han sagde, at USA er det første, som har potentiale til at gå under med den, hele verden. Og det var en hurtig, chokerende og meget stærk udtalelse. Så jeg tror, at behovet for, at folk i USA tænker tilbage på deres oprindelse som republik, er mere påtrængende end nogensinde.

OSSENKOPP: Så hvis du vil undslippe Cirkus Maximus, som Helga lige har beskrevet, det demokratiske partis klovneshow, så kan du gå ind på X-konti for Diane Sare eller Jose Vega. Du kan sætte det ind eller for Jose Vega. Jeg tror, Diane når de 15.000, og Jose Vega endda de 80.000. Lad os tage det op, og der er masser af meget interessante interventionsvideoer at se.

Nu har vi endnu et spørgsmål; vi kan klare et eller to spørgsmål mere. Det ene kommer fra Ungarn, og det lyder: »Når økonomien i mange af EU-landene vedvarende går nedad, og regeringskoalitioner bliver mere og mere upopulære, ser du så et skift væk fra enstemmighed i Den Europæiske Union? Vil borgerne i Europa vedvarende tolerere at finansiere en krig, som ikke kan vindes? Forventer du en optrapning for at straffe Ungarn og Viktor Orbán, som kommer fra EU?«

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at retfærdigheden i systemet er, at hver af disse politikker, som tydeligvis er skadelige og ubehagelige, normalt har en meget sund tilbageslagseffekt. Så jeg tror, at EU's indsats, især [EU-Kommissionens formand] Ursula von der Leyens indsats for at straffe premierminister Orbán, har en af disse tilbageslagseffekter: Nemlig at det viser alle de andre lande, som Slovakiet, selv Georgien (som ikke er med i EU, men er en del af Østeuropa), Bulgarien, men også i Italien og andre lande, at folk holder øje med dette, og jeg tror, at det underminerer EU's sammenhængskraft, og når

man ser, at EU-Kommissionen så tydeligt bruger sin formodede magt til at straffe EU's egne medlemmer, så tror jeg ikke, at det er demokrati. Jeg synes ikke, det er demokrati. Det fremmer ikke samhørigheden i EU, det gør det stik modsatte.

Jeg tror, at Frankrig stadig er i kaos. De har endnu ikke været i stand til at danne en regering. Jeg tror, at Mélenchon forsøger at få Macron afsat – jeg tror ikke, at det kommer til at fungere, men det viser, at Frankrig er et kaos.

Den tyske regering er så upopulær, at man ikke kan tro det. Folk har virkelig fået nok af denne regering. Og om mindre end to uger er der valg i tre østtyske delstater, hvor » Gadelys«-koalitionspartierne [SPD, FDP og De Grønne] forventes at løbe panden mod muren. Og AfD og Wagenknecht-partiet vil sandsynligvis gå markant frem. Så det vil få betydning, ikke kun i de tre delstater, for det vil gøre enhver regering umulig uden enten AfD (hvilket de siger, at de ikke vil) eller Wagenknecht-partiet. Og Sahra Wagenknecht har gjort det til en betingelse at ændre politikken over for Ukraine og Rusland. Så jeg synes, det bliver meget, meget interessant, og jeg forventer, at der vil ske et skift med det valg.

Og jeg tror ikke, at EU vil være sådan her ret længe, for der vil være centrifugale tendenser hos folk, som mener, at det ikke er i EU's interesse bare at være et supplement til anglofæren.

OSSENKOPP: Det sidste spørgsmål, jeg vil stille, er fra en kontakt i Libanon, som spørger: »Er Pakistan med i Shanghai Cooperation Organization eller BRIKS? Jeg er overbevist om, at omstyrtelsen af Imran Khan var et State Department-CIA-MI6-regimeskifte. Hvorfor er der stadig så lidt afsløring af dette?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, du har ret i den analyse. Der er faktisk flere internationale stemmer, der har sagt det, og som faktisk sætter kuppet i Pakistan i samme kategori som kuppet

mod Sheikh Hasina i Bangladesh. Og mens vi på det strategiske niveau lige nu ser en utrolig indsats for at bevæge sig mod landene i BRIKS, de lande, der ønsker at blive en del af BRIKS, har man faktisk faktisk finansiel krigsførelse og farverevolutionsagtige destabiliseringer. Men jeg tror ikke, at det vil ændre tidens trend, for det er som om, at enhver sådan bevægelse, ethvert sådant skridt vil blive anerkendt af et voksende antal lande. Jeg kan nævne som eksempel, at Burkina Faso, Niger og Mali lige har protesteret til FN over, at Ukraine støtter terrorister i deres egne lande! Det er en ny udvikling, og jeg tror, at den offentlige bevidsthed om sådanne geostrategiske manøvrer vil blive mere indlysende.

Jeg ville dog ikke fortælle dig min dybeste overbevisning, hvis jeg ikke sagde, at vi befinder os i den farligste periode i menneskehedens historie nogensinde. Jeg tror, at vi kan udslette os selv gennem en atomkrig, og det er derfor, vi er nødt til at blive ved med at opbygge en fredsbevægelse. Vi må forene fredsbevægelsen: Kom til vores ugentlige diskussion i Den Internationale Fredskoalition på fredag kl. 17.00 dansk tid, kl. 11.00 amerikansk østtid, og vær med til det. Hjælp os med at få det til at vokse, for det er der, vi diskuterer alternativer, og hvad vi skal gøre for virkelig at forhindre den største katastrofe, der kan opstå, nemlig en atomar tredje verdenskrig.

Vi bør bevare vores optimisme: Jeg tror, at den menneskelige art i bund og grund er god. Jeg tror, at potentialet for at finde en løsning på kreativitets- og fornufts niveau bestemt er til stede, men det kræver en masse mennesker med god vilje, mennesker, der vil organisere sig og slutte sig til vores kræfter. Det er det, jeg vil bede jer om at gøre.

OSSENKOPP: Og hvordan du kan blive medlem af IPC, kan du se i videobeskrivelsen nedenfor. I mellemtiden kan du også se videoen fra sidste uges IPC-møde: »På tærsklen til verdenskrig taler vi ud uden frygt«. Der var mange stærke stemmer, bl.a. Scott Ritter og andre. Det var alt for i dag. Vil du give os

et udblik til det næste IPC-møde, som finder sted fredag den 23. august?

ZEPP-LAROUCHE: Vi får besøg af flere fredsaktivister fra Sydvestasien, både palæstinensere og israelere. Vi vil helt sikkert diskutere faren for det første og det fjerde tillæg til den amerikanske forfatning. Jeg tror, at Scott Ritter kommer igen. Jeg tror, vi har et lignende problem med ytringsfriheden i de europæiske lande, hvor tanke-, presse- og meningsfriheden er under angreb. Så der vil også være meget interessante talere denne gang.

OSSENKOPP: Mange tak, fordi du kom, og tak, Helga. Vi ses på fredag kl. 11.00 amerikansk østtid og kl. 17.00 centraleuropæisk tid.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, og jeg håber, at I alle har klaret de to tyske accenter godt!

En udfordrende tid for menneskers sind

DAVID SHAVIN, EIRNS

Den 20. august 2024

Washington forsøgte at formilde den israelske premierminister Benjamin Netanyahu i sidste uge ved at forsikre ham om, at hans erklærede bekymring over våbensmuglingen gennem tunneler fra Egypten til Gaza ikke betød, at israelske tropper skulle undtages fra en aftalt tilbagetrækning og våbenhvile og skulle forblive på vagt ved Gaza-grænsen. Tværtimod ville USA tilbyde at patruljere grænsen sammen med Egypten. Det var ligegyldigt,

at Netanyahu endnu en gang lagde hindringer i vejen for en aftale om at udlevere gidslerne og indlede en våbenhvile – en hindring, der kunne erstattes af en anden, hvis omstændighederne krævede det.

Men i dette tilfælde forklarede en israelsk embedsmand ifølge *Times of Israel*, at den amerikanske udenrigsminister Blinken simpelthen havde overtaget Netanyahus holdning og sagt, at Israel ikke kan forlade det sydlige Gaza helt. Hvorfor ikke? Fordi, bemærkede embedsmanden, »vi ikke kan være sikre på, at vi kan vende tilbage«, hvis det bliver nødvendigt, på grund af internationalt pres – og »amerikanerne afviste ikke Israels strategiske logik.« Man kan latterliggøre forklaringen eller måske bruge en hel dag på at tælle alle hullerne i argumentet, men pointen er, at Blinken simpelthen gav efter. Da en journalist efter hans møde med Netanyahu spurgte, om Israel stadig insisterede på en militær besættelse af grænsen, kunne Blinken ikke svare. I stedet gik han over til et ultimatum til Hamas – gå med til de ændringer vi foretager, i forhold til det der tidligere var aftalt, ellers vil der ikke blive leveret mad og medicin.

Den grimme virkelighed er, at 2 millioner palæstinensere er blevet taget som gidsler, ude af stand til at flygte fra deres ghetto. Når Hamas giver indrømmelser, bevæger Netanyahu sig længere væk. (F.eks. tilføjede han i sidste uge, at han ved enhver udveksling af fanger for gidsler ikke behøver at sende palæstinensiske fanger tilbage til Gaza; han kan i stedet sende dem til udlandet). USA lader, som om de ikke lægger mærke til mønsteret, og synger i stedet omkvædet »Hamas nægter at gå med til det« – og signalerer til Netanyahu, at det er tid til flere luftangreb på skoler i Gaza, mord i udenlandske hovedstæder og/eller en krig i Libanon osv. Man får indtryk af, at den amerikanske regerings største bekymring ikke har meget at gøre med sult og sygdom i disse dage, men primært er drevet af en grim valgkalkule: Hvis Hamas underkaster sig en latterlig, ydmygende ordning, er det en valgsejr; hvis ikke,

har administrationen gjort sit bedste, og det er Hamas' skyld, hvis palæstinenserne bliver ofre for sult, sygdom eller bomber. Men lad ikke Netanyahu ødelægge regeringens valgfortælling.

I går beskrev Ukraines præsident Zelenskyj, at Ukraines enorme succes med deres indtrængen i Ruslands Kursk-region (på trods af Ruslands forventede og markante militære fremskridt i Donbass) betyder, at han havde ret, og at hans vestlige allierede tog fejl. Når det drejer sig om Rusland, er der faktisk ingen »røde linjer«, der skal respekteres. Det er snarere på tide, at Vesten kommer »i takt« med hans strategiske genialitet.

Man kan spørge, hvordan USA får så stabile allierede? Eller måske bedre: Hvorledes fortjener normale ukrainere og israelere, at vestlige magter støtter så destruktive personer i deres lande?

Så det kan godt være, at det er en tid, der sætter menneskers sjæle på prøve, som Thomas Paine sagde på tidspunktet for Den amerikanske Frihedskrig. Men Den Internationale Fredskoalitions voksende magt og det modige initiativ til et Fornuftens Råd – for at tilføre en ny dynamik, som er udformet på et niveau, der er i stand til at håndtere de ellers tilsyneladende uløselige problemer – er en genkendelig og nødvendig flanke, og den er lige ved hånden.

Foto: Free CC0 U.S. Government image, public domain

En interkontinental kongres

for fornuft kræver et råd til at lede den

DENNIS SPEED, EIRNS

20. august 2024

Hjulene er ved at falde af den vogn af bedrag, som er det globale NATO's mislykkede »Tredje Verdenskrig for Demokrati«-gadecirkus. Med det mislykkede Ukraine-eventyr, der havde til hensigt at fremprovokere Ruslands opløsning; med det mislykkede, meget reelle og meget målrettede mord på den republikanske præsidentkandidat Donald Trump; med den fiasko, der nu åbenbares på det »demokratiske« konvent i Chicago, som vælger en kandidat, Kamala Harris, der ikke kun ikke vandt en eneste delegeret i 2024, men heller ikke en eneste delegeret i hendes præsidentvalgkamp i 2020; med de nye mange forsidehistorier, den ene mere pinlig end den anden, som dukker op i forskellige publikationer i Europa og USA om den genoplivede Nord Stream 2-terroraktion, der alle modsiger hinanden, men som alle klart involverer "Ukraine" og "Zaluzhnyi/Zelenskyj" – skulle man ikke tro, at "Grand Design"-genierne i spidsen for disse fadæser ville blive klogere og ændre retning?

Advarslen om, at »den, guderne vil tilintetgøre, gør de først vanvittig«, er desværre ikke kun sand; den bliver heller aldrig fulgt af dem, som den mest passende gælder for. Mini-intellekterne i det 21. århundredes NATO-baserede transatlantiske oligarki er ofre for »Scarface-syndromet« – »Begynd aldrig at forbruge dit eget produkt.« Når man tror, at man styrer Titanic, registrerer man ikke engang behovet for at ændre retning, før det i bedste fald er for sent. Hvad der må gøres, mens det globale NATO indkasserer fiasko efter fiasko, er at samle alle gode mennesker nede i »dyrets mave« fra de transatlantiske fejlslagne stater for at tage deres regeringer tilbage. Et interkontinentalt Fornuftens Råd, hvad enten det

er formelt eller improviseret, må opstå, som bliver, og tilvejebringer, hvad den afdøde amerikanske justitsminister Ramsey Clark engang kaldte »en frugtbar idémotor« – et udtryk, han brugte til at beskrive de forskellige organisatoriske foretagender, der var forbundet med Lyndon LaRouche.

De håbefulde tegn, der er registreret på de seneste møder i Den Internationale Fredskoalition, som har tiltrukket repræsentanter fra 50 nationer, og i den stigende støtte og initiativ fra enten uafhængige kandidater til embeder eller nye institutioner, der opstår i det »Globale Syd«, viser, at der findes en verden uden for geopolitikens »flade land«. Der er et håndgribeligt, hvis ikke materielt, komplekst handlingsdomæne, hvorfra tilsyneladende »mirakler« kan udrettes af dem, der indser, at det er deres engagement i det højere domænes »smalle sti« – bare deres individuelle talenter eller evner – der gør disse mirakler mulige. De fysisk-økonomiske løsninger, herunder den vellykkede udvikling af atomar fusionskraft, som var karakteristisk for økonomen Lyndon LaRouches forslag, herunder hans oase-plan for Mellemøsten fra 1975 (som henviste til »kontrollerede atomare reaktioner« som en central komponent), udspringer af dette højere domæne af nye fysiske principper.

For at undgå den forestående atomkrig må vi tænke anderledes. Der er forskel på at tænke og handle poetisk og på at tænke og handle prosaisk. Ved en samtale i går aftes med den uafhængige senatskandidat for New York, Diane Sare, og kongreskandidaten fra Bronx, Jose Vega, påpegede professor Norm Finkelstein, at det, der mangler i alle de protestbevægelser, han har set opstå i det seneste årti, er at »ingen af dem har sange«. Han satte det i kontrast til Martin Luther Kings borgerrettighedsbevægelse i sydstaterne og den konstante tilstedeværelse af sang, især spirituals. Han spurgte: »Nævn mig en sang, som alle forbinder med Black Lives Matter eller med Palæstina eller med en hvilken som helst anden nylig aktion. Det kan du ikke! Jeg ved det, fordi jeg har været

derude til disse sammenkomster.«

I tilfældet med bevægelsen i 1989, der brød gennem Berlinmuren, vidste alle dog »instinktivt«, hvad den musikalske/poetiske inspiration – ikke »titelsangen«, men inspirationen – var, som legemliggjorde det store øjeblik: Beethovens niende symfoni; Friedrich Schillers digt Ode til glæden og det moralske område, som det udspringer af, og som Beethoven studerede og tænkte over i tredive år, før han satte det til musik i sin store symfoni, udgør det æstetiske grundlag for en ny forfatning for hele menneskeheden. Schiller Instituttet og Helga Zepp-LaRouches »Ti principper for en ny international strategisk og udviklingsmæssig arkitektur« udspringer begge af det samme domæne og erkendelsen af, at det kun kræver nogle få mennesker, organiseret som Fornuftens Råd, at gøre det Smukkes rige til det Sandes rige. Det er hemmeligheden bag sejren over vor tids dårskab.

Foto: X/Collin Rugg

Det er tid til at sige fra!

af Jason Ross (EIRNS) – 18. august 2024

Mens de militære konflikter i Rusland-Ukraine og Sydvestasien fortsætter med at optrappes, vil fornuftens stemmer så organisere et nyt paradigme, før muligheden for at tale for fred selv bliver udryddet?

Hvideruslands præsident Lukashenko advarer om, at Ukraines mål er at fremkalde en atomar reaktion fra Rusland (eller fra russiske våben i Hviderusland), hvilket det ukrainske regime er overbevist om vil bringe Rusland i total miskredit i hele verden.

Ukraines provokationer mod både Zaporozhye- og Kursk-atomkraftværkerne truer med en anden slags atomkatastrofe afpresning ved at overtræde civiliserede normer ved at målrette militære aktioner mod atomare anlæg og deres oplagring af brugt brændsel.

En ukrainsk hackergruppe har meddelt, at den har taget kampen op dybt inde i Rusland, hvor den går efter internetinfrastruktur, der bruges af videnskabelige institutioner og forsvarsinstitutioner i Chelyabinsk-området.

Det bizarre optrin ved det amerikanske præsidentvalg, hvor den demokratiske kandidat (som kom til den position med decideret udemokratiske midler) endnu ikke har stillet op til et interview eller besvaret spørgsmål uden manuskript, minder os om, at vi må søge lederskab andre steder, herunder søge potentialet i os selv til at tilvejebringe det. En produktiv fremtid, voksende økonomisk udbytte, investering i gennembrud som atomar fusion, effektiv energi og infrastruktur, eksport af højteknologiske varer internationalt – det er elementerne i et bedre USA. Kamala Harris' plan om at presse priserne er blot endnu et bevis på, at man ikke forstår principperne for fysisk økonomi, eller at de simpelthen afvises.

Den heroiske våbeninspektør Scott Ritter, hvis vedvarende forsvar af den amerikanske forfatning motiverer hans modstand mod udryddelseskrig med Rusland, har fået sit pas beslaglagt og sine elektroniske kommunikationsenheder konfiskeret. Han rapporterer også, at hans enorme arkiv med dokumenter om sandheden om Iraks våbenprogram og dets afvæbning – to dusin kasser – er blevet beslaglagt af FBI.

Men vi kan se fremad og opad mod en bedre fremtid! Nogle eksempler:

En gruppe rumfartsingeniører i Shanghai arbejder på en brændselsfri metode til at sende gods fra Månen til Jorden ved at bruge elektricitet i stedet for brændstof til at skabe fremdrift. Hvad ville blive bragt tilbage fra Månen? Helium-3,

forklarer ingeniørerne, som vil være det primære brændstof til atomar fusion i fremtiden. Det er ekstremt sjældent på vores planet, men findes i relativ overflod på M overflade, hvor det vedvarende fyldes op af solvinden.

Det treårige FOCAC-forum om samarbejde mellem Kina og Afrika begynder efter planen om to uger i Beijing. BRIKS-topmødet vil samle lederne af denne voksende sammenslutning i slutningen af oktober i Kazan, Rusland.

Iran har underskrevet aftaler med Rusland om at importere meget mere russisk naturgas med mulighed for at reeksportere gas ud over Irans indenlandske behov i løbet af den 30-årige aftale. Der er betydelig energimangel i nabolandene, som kunne få gavn af gas, der passerer gennem Iran. Ødelæggelsen af Nord Stream har måske frataget Tyskland og resten af Europa en pålidelig gaskilde, men gaseksporten fra Rusland klarer sig fint.

Og i Storbritannien har en embedsmand sagt sin stilling op, fordi han var uenig i landets støtte til Israels aktioner mod Gaza: »Hver dag er vi vidne til klare og utvivlsomme eksempler på krigsforbrydelser og brud på international humanitær lov i Gaza begået af staten Israel«, skal han have sagt i sin afskedsbegæring.

Vil befolkningerne i det angloamerikanske NATO gennemtvinge en forandring i politik og kultur, så de kan tilslutte sig og forme et nyt paradigme for relationer baseret på menneskeartens fundamentalt kreative, udviklende karakter?

Foto: kremlin.ru

Dage med beslutninger: Vil det næste desperate udspil blive verdens sidste?

Ikke korrekturlæst

Stewart Battle

17. august 2024 (EIRNS) –

På fredagens møde i Den Internationale Fredskoalition optrådte den tidligere FN-våbeninspektør Scott Ritter, som sammen med Helga Zepp-LaRouche og andre talte om den stadig mere skamløse undertrykkelse af afvigende meninger i USA. Ritters hus blev ransaget den 7. august af FBI og retshåndhavende myndigheder, hvorefter over to dusin af hans dokumenter og andre ejendele blev beslaglagt. Ritter skrev om begivenheden: »FBI-agenterne gjorde mere end at beslaglægge min personlige elektronik, da de ransagede mit hjem den 7. august. De stjal sandheden.«

Sandheden bliver en stadig vanskeligere ting at tillade i det angloamerikanske »demokratis« have. Også fredag den 16. august blev den russisk-amerikanske diplomat og ekspert Dimitri Simes' hjem i Virginia ransaget af FBI i endnu et frækt angreb på folk med modsatrettede meninger. Simes har været en åbenlys fortaler for bedre russisk-amerikanske relationer, siden han arbejdede for Nixon-administrationen i 1972, og er i dag en kritiker af Biden-administrationens åbent aggressive politik over for Rusland. Der er »ingen tvivl om«, at regeringen ønsker at skræmme mig, sagde Simes. »Men de ønsker også at skræmme andre mennesker, ikke kun mig.« Simes, som i øjeblikket bor i Rusland, hvor han er vært for et stort tv-program, sagde, at denne handling ikke har til formål at slæbe ham til USA for at arrestere ham, men snarere: »De vil sikre sig, at jeg ikke kommer til USA, og de vil blokere ethvert forsøg på at få en russisk-amerikansk dialog.«

I sin beskrivelse af den nuværende situation sagde Zepp-LaRouche, at vi befinder os i en optrapning, og at vi skridt for skridt nærmer os et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage. Ukraines invasion i Ruslands Kursk-region er kun det seneste desperate udspil fra Kievs regime – det vil ikke fungere for at undgå det uundgåelige kollaps af Ukraines hær, men det kan bare udløse en endnu mere dødbringende optrapning. Læg dertil rapporterne fra russiske militæranalytikere, som i dag er blevet gentaget af Ruslands forsvarsministerium, om at Ukraine måske planlægger at lave en slags »beskidt atombombe« på et af atomkraftværkerne i regionen for at give Rusland skylden og bruge det til at trække USA mere direkte ind i konflikten.

Om disse rapporter er sande eller ej, vides ikke. Men det vides, at der er nogle, som ser den slags desperate udspil som stadig mere realistiske muligheder i lyset af det hurtige sammenbrud af deres unipolære verdensorden. Borgerne i de vestlige lande må opgive deres engagement i »business as usual« og samles om en aftale om, at en atomkrig mellem supermagterne ikke er en holdbar mulighed for menneskeheden – der er brug for en anden tilgang.

I en tragisk kultur kommer den metode, der skaber en reel forandring, ikke fra den tragiske kultur selv. Den må komme fra et andet sted. Mohandas Gandhi tog dette spørgsmål op i sit arbejde for at skabe et virkelig frit Indien – ikke bare fysisk frit fra det Britiske Imperium, men også mentalt frit. I sin berømte pamflet »Indian Home Rule« (*Hind Swaraj*) skrev Gandhi: »Nogle englændere påstår, at de tog og holder Indien med sværdet. Begge disse udsagn er forkerte. Sværdet er helt ubrugeligt til at holde Indien. Vi alene holder dem. ... Vi kan lide deres handel, de behager os med deres underfundige metoder og får, hvad de vil have fra os. ... Vi styrker yderligere deres greb ved at skændes indbyrdes.« Selvstyre skabes, ikke gives, insisterede han, og »hvis vi handler retfærdigt, vil Indien hurtigere blive frit.«

Zepp-LaRouche afsluttede sine bemærkninger til fredagens IPC-møde med at sige: »Og hvis vi kunne overbevise nok mennesker i USA om at stoppe denne geopolitiske konfrontation og bestræbelserne på at bevare overherredømmet – hvilket alligevel ikke er muligt længere, fordi en multipolær verden allerede har udviklet sig – ville det være meget let at gå i retning af at danne et nyt paradigme. Og jeg vil gerne sige, at BRIKS+ tilbyder samarbejde med hvem som helst, og jeg tror, vi er nødt til at udforske en reel løsning på krisen, hvilket ville betyde en løsning på finanskrisen; det ville betyde at opgive geopolitik og erstatte den med samarbejde mellem suveræne nationer.« Dette er påtrængende nødvendigt, sagde hun, fordi der »kun er meget kort tid til at undgå en kurs, som er ekstremt, ekstremt fremskredent på vejen mod katastrofe.«

Foto: FBI-razzia på LaRouches hovedkvarter i Leesburg.
EIRNS/Stuart Lewis

‘Vær vågen over for det, der sker’ : Optrapning mod atomkrig; Optrapning mod sandheden

MARCIA BAKER, EIRNS

Ikke korrekturlæst
16. august 2024 .

Der er en optrapning i gang i dynamikken mod atomkrig. Samtidig sker der en optrapning – i en »før-krigs«-tilstand –

af angreb på personer, agenturer og nationer, der er imod krigsparadigmet og insisterer på at søge og offentliggøre sandheden. Dette var de indledende punkter, som Schiller Instituttets leder Helga Zepp-LaRouche præsenterede ved dagens 63. ugentlige møde i Den Internationale Fredskoalition, og som også blev taget op i bemærkningerne fra Scott Ritter, tidligere marinesoldat og FN-våbeninspektør. Han sagde, da han talte om at forsvare en fri presse, at der er en »pligt til at forhindre enhver del af regeringen i at bedrage folket.«

Ritter sagde, at han er blevet angrebet af FBI og beslægtede agenturer, fordi »de er bange for, at jeg afslører de løgne, de spreder« om Ukraine og andre forhold. »Atomkrig er et eksistentielt spørgsmål,« og han erklærede, at han vil gøre det til det vigtigste spørgsmål ved præsidentvalget. Ritter fik sit pas beslaglagt i juni. Den 7. august blev der foretaget en razzia i hans hus i staten New York. Han er mere engageret end nogensinde i sit mål. Den 28. september organiserer han demonstrationer mod faren for atomkrig, som skal afholdes i flere byer, herunder Kingston, New York.

Der er opdateringer på begge de to relaterede fronter: krigsfare og undertrykkelse. I USA er der ildevarslenende tegn på, at man er parat til at sende langdistancemissiler til Ukraine, selv om der ikke er truffet nogen beslutning. Det missil, der overvejes, er AGM-158 Joint Air-to-Surface Standoff Missile, eller JASSM, et avanceret, listigt krydsermissil, bygget af Lockheed Martin, som vil blive brugt til at bevæbne de F-16-fly, der leveres til Ukraine. Deres operationelle rækkevidde er op til 230 miles. Diskussionen om dette øger presset på Tyskland for at acceptere at levere sit Taurus-langdistancemissil til Ukraine, hvilket det hidtil ikke har gjort.

I går annoncerede Tyskland en stor, ny våbenpakke, som skal leveres til Ukraine, herunder 30 Leopard 1A5-kampvogne blandt mange andre typer våben.

Disse våbenstrømme fortsætter, mens Ukraine praler af sin invasion af Rusland, som er en NATO-provokation. Den russiske topembedsmand Nikolay Patrushev udtalte: »Operationen i Kursk-regionen blev også planlagt med deltagelse af NATO og vestlige specialtjenester,« da han talte i et *Izvestia* interview, der blev offentliggjort i dag om mange emner.

Propagandatågen i Tyskland er tyk, at »krig er uundgåelig«. Gårsdagens *Die Welt* bragte en artikel om »Operational Plan Germany«, som er planen for at gøre logistikken – mad, lægehjælp, transport osv. – klar til at støtte transitten gennem Tyskland af amerikanske og NATO-styrker på vej mod øst, når krigen bryder ud om et par år. Oberst Michael Giss, chef for militærdistriktet i Hamborg, talte om at opgradere beredskabskapaciteten, herunder havnen i Hamborg, til at »overføre 800.000 soldater, inklusive udstyr, gennem Europa til øst på to måneder...«

Men et endnu vildere stykke narrativ-spinning er den seneste, opdigtede »afsløring« af, hvem der begik bombeangrebet på Nord Stream-rørledningen. En fantasifuld »eksklusiv« rapport blev offentliggjort af *Wall Street Journal* i går, og den går ud på, at kuppet opstod ved en beruset sammenkomst, hvor Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyj gav en forrykt ordre, som derefter blev udført af et hold på seks ukrainere ved hjælp af en lejet yacht. Artiklen har overskriften »En fuld aften, en lejet yacht: Den virkelige historie om sabotagen af Nord Stream-rørledningen»: Private forretningsmænd finansierede den lille operation, som blev overvåget af en topgeneral: Præsident Zelenskyj godkendte planen og forsøgte derefter uden held at aflyse den.« Denne røverhistorie kan tjene det dobbelte formål at få Zelenskyj afsat og erstattet af en anden NATO-yndling, ud over at være et dække over hvem der i virkeligheden stod bag sabotagen af den russisk-tyske Nord Stream-rørledning.

I mellemtiden fortsætter angrebene på dem, der modarbejder

disse løgne og beskidte operationer. I USA foretog FBI den 13. august en razzia i Rappahanock, Virginia, hvor den russisk-amerikanske analytiker og forfatter Dimitri Simes, der er en offentlig person, bor. De har fjernet indboet fra hjemmet, som ligger på en 132 hektar stor grund.

FBI har indtil videre ikke angivet nogen grund til aktionen, udover at den er »bestilt af retten«. Simes har i den seneste tid boet i Rusland, hvor han er vært for tv-programmet »The Big Game« på Ruslands Channel One. Hans lange karriere omfattede ledsagelse af præsident Nixon i 1972 ved topmødet i Moskva, og fra 1994 til 2022 var han præsident og CEO for den Nixon-grundlagte tænketank Center for the National Interest.

I dag på Den Internationale Fredskoalitions møde gav Helga Zepp-LaRouche en førstehåndsberetning om FBI's og politiets fælles razzia den 6. oktober 1986 på hendes og Lyndon LaRouches bopæl i Virginia. Der blev vist en kort video af LaRouche, som ved et vidnesbyrd i 1995 fordømte det »rådne permanente bureaukrati«, der udfører »permanent civil uretfærdighed«. Hvis der var blevet gjort noget for at vende uretfærdigheden mod ham og gennemføre de mange udviklingsplaner, som han foreslog og konfererede om, ville verden ikke nu stå over for en eksistentiel fare.

Vi er kaldet til at »være vågne over for det, der sker«, som Ritter udtrykte det, og handle. Den Internationale Fredskoalitions netværk samler kræfter, og hver person tæller.

Foto: EIRNS/Stuart Lewis

Hvem er Lyndon LaRouche?

Den 15. august 2024 (EIRNS) – For at besvare det spørgsmål, som så mange stiller, skrev Lyndon LaRouche selv en kort erklæring i tredje person), som inkluderer følgende afsnit:

“LaRouches arbejde er bedst kendt gennem hans succes med to langtidsprognoser og hans dom over det nuværende finanssystems død i juli 2007. Den første af disse blev udviklet i 1959-1960 og forudsagde, at hvis de aksiomatiske politiske antagelser fra Truman-Eisenhower-præsidentembedet fortsatte, ville anden halvdel af 1960'erne opleve en række internationale finansielle og monetære kriser, som ville føre til et sammenbrud i de eksisterende Bretton Woods-aftaler: Dette skete i perioden fra devalueringen af det britiske pund i november 1967 til sammenbruddet af Bretton Woods-aftalerne den 15.-16. august 1971.

“Det andet var baseret på konsekvenserne af sammenbruddet i 1971. Han forudså, at hvis de dominerende magter tyede til en kombination af stadig mere grådige, pengepolitiske nedskæringsforanstaltninger, ville resultatet ikke blive en ny konjunkturbetinget krise, men snarere en systemisk krise, en generel sammenbrudskrise i det globale system. Siden den amerikanske børskrise i oktober 1987 og de strategiske, økonomiske, finansielle og pengepolitiske beslutninger i perioden 1989-1992 er det eksisterende globale finans- og valutasystem blevet fastlåst i den nuværende serie af seismiske rystelser, som er udtryk for en sådan global systemisk eller generel sammenbrudskrise.

“LaRouches seneste berømte konklusion kom i hans webcast den 25. juli 2007, på tærsklen til de første synlige tegn på den nuværende globale finansielle sammenbrudskrise, da han uden at gardere sig sagde, at det nuværende bankerotte finanssystem var færdigt. Siden da er LaRouches troværdighed i visse begrænsede, men betydningsfulde amerikanske professionelle

økonomiske kredse og internationalt skudt i vejret, og hans internationale kampagne for en tilbagevenden til en Glass/Steagall-bankstandard og en ny aftale mellem suveræne nationalstater om et kreditsystem med faste valutakurser har fået stigende international støtte.”

I det berømte webcast fra 25. juli 2007, “The End of the Post-FDR Era”, udtalte LaRouche:

“Først og fremmest sker dette på et tidspunkt, hvor verdens penge- og finanssystem nu faktisk er i færd med at gå i opløsning. Der er ikke noget mystisk ved dette; jeg har talt om det i nogen tid, det har været i gang, og det aftager ikke. Det, der angives som aktieværdier og markedsværdier på de internationale finansmarkeder, er noget vrøvl! Det er rent fiktive opfattelser. Der er ingen sandhed i det; falskneriet er enormt. Der er ingen mulighed for at det nuværende finansielle system ikke kollapser – ingen! Det er færdigt, nu! Det nuværende finanssystem kan ikke fortsætte med at eksistere under nogen omstændigheder, under noget præsidentskab, under noget lederskab eller noget lederskab af nationer. Kun en grundlæggende og pludselig ændring i verdens monetære finanssystem vil forhindre et generelt, øjeblikkeligt kollaps i form af en kædereaktion. Vi ved ikke, hvor hurtigt det vil gå, men det vil fortsætte, og det vil være ustoppeligt! Og jo længere tid der går, før det får en ende, jo værre bliver det.”

Foto: EIRNS

Hvorfor vi mindes Lyndon

LaRouche den 15. august

DENNIS SMALL

Den 15. august 2024 dag er det 53 år siden, at præsident Richard Nixon holdt sin skæbnesvangre tv-tale den 15. august 1971, hvor han bekendtgjorde afslutningen på det internationale finanssystem med faste renter og begyndelsen på en æra med uhæmmet spekulativ ødelæggelse af verdensøkonomien. Vi tager et skridt tilbage fra vores daglige opdateringer om den strategiske situation – som fortsat udvikler sig hurtigt i retning af en truende atomkrig – for at rette fornyet opmærksomhed mod *årsagen* til de globale militære, finansielle og kulturelle kriser, som Lyndon LaRouche på enestående vis forudsagde for over et halvt århundrede siden.

Den 14. august 2021 udsendte LaRouche Legacy Foundation en invitation til konferencen:» I anledning af 50-året for LaRouches forbløffende prognose den 15. august 1971: Er du endelig villig til at lære om økonomi?}}, hvor der bl.a. stod »Den 15. august 1971 holdt Nixon en dramatisk 18 minutter lang national tv-tale, hvor han meddelte:

»1. Dollaren blev fjernet fra guldstandard: Dollaren ville ikke længere kunne indløses i guld;

»2. Et system med flydende valutakurser ville erstatte det eksisterende internationale monetære system med faste valutakurser;

»3. Der ville blive indført et midlertidigt løn- og prisstop i USA, som hurtigt blev til fase I, II og III af drastiske nedskæringsforanstaltninger. Selv om Nixon bekendtgjorde disse foranstaltninger med det formål at tøjle den finansielle spekulation mod dollaren, åbnede de i virkeligheden sluserne for den mest massive og langvarige spekulationsfest i menneskehedens historie, kombineret med et fysisk økonomisk kollaps – som fortsætter den dag i dag.

»Meddelelsen fra 15. august 1971 var den mest vidtrækkende og katastrofale økonomisk-politiske beslutning i det 20. århundrede med hensyn til dens konsekvenser helt frem til i dag. Én økonom, og kun én økonom, forudså det. Han advarede om, at det ville komme, og forklarede hvad det betød, inden for få timer efter offentliggørelsen. Den mand var Lyndon LaRouche.

“LaRouche brugte de næste fem årtier på at advare om, at hvis denne politik blev fortsat, ville verden gå ind i en systemisk sammenbrudskrise og sandsynligheden for en fascistisk økonomisk politik. Alt imens præsenterede han detaljerede programmer til at vende krisen, baseret på ideen om fred gennem udvikling og på at fremme de produktive arbejds kræfter hos alle mennesker på planeten.

»For dette blev LaRouche udkældt og uretfærdigt fængslet i fem år. Hans politik blev ikke gennemført i den transatlantiske sektor, og planeten betaler i dag prisen for den dumhed i form af en hyperinflationær eksplosion, en ukontrolleret og dødelig pandemi og faren for atomkrig.«

LaRouche havde ret dengang, og han og hans kone Helga har ret nu. Du er inviteret til at deltage i den Internationale Fredskoalitions 63. ugentlige møde den 16. august kl. 11.00 ET (kl.17 dansk tid) for at fremme sagen om at organisere en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur.

Foto: EIRNS

Fornuft, ikke våben – kom med i den Internationale Fredskoalition Webcast-dialog med Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche

Ikke korrekturlæst

Onsdag den 14. august 2024

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til vores ugentlige dialog med Helga Zepp-LaRouche. Hun er grundlægger og formand for Schiller Instituttet. I dag er det onsdag den 14. august 2024. Jeg hedder Harley Schlanger Schlanger og er jeres vært. Du kan sende dine spørgsmål og kommentarer til questions@schillerinstitute.org eller poste dem på chat-siden.

Helga, vores titel i dag er »Fornuft, ikke våben«, og den fører os direkte til spørgsmålet om, hvordan vi kan bruge fornuften til at ændre den farlige retning, som de vestlige regeringer har valgt på mange fronter. Vi har fået en række spørgsmål om de ukrainske styrkers invasion i Kursk-regionen i Rusland. Der er rapporter om, at der var lejesoldater fra Polen, Storbritannien og Frankrig, og det har fået en række analytikere til at sige, at dette har overskredet en rød linje. Du beskrev dette angreb og det ukrainske droneangreb på atomkraftværket i Zaporozhye som »en ny fase i Vestens planer om at ødelægge Rusland«.

Så her er nogle af spørgsmålene til dig: »Tror du, at disse angreb er et tegn på Ukraines, USA's og NATO's desperation? Tror du, at de er udformet for at skabe en bedre

forhandlingsposition for Zelenskyj ved fremtidige forhandlinger? Eller tror du, at det er en total krigserklæring mod Rusland?»

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Jeg er bekymret for, at det kan være det sidste, for det, vi har set, er virkelig en optrapning skridt for skridt. Og tanken om, at – jeg mener, jeg kan kun citere visse topanalytikere, som har påpeget, at mens russerne tydeligvis rykker massivt frem i Donbass-regionen, og de ukrainske tropper mister deres, ifølge rapporter, 1.000 mennesker om dagen, som bliver dræbt og såret. Og disse tropper er meget dårligt trænedede, nogle af dem kun i få dage, og så bliver de sendt ud på slagmarken i en forfærdelig situation. Men den brigade, der angreb Kursk-regionen, er angiveligt en fremragende trænet brigade på niveau med NATO-våben og NATO-træning, og de har tydeligvis været i stand til at gøre en del fremskridt – begrænset, men ikke desto mindre. Så jeg tror, at det underliggende motiv stadig er optrapning for at trække Rusland ind i en generel krig. For jeg kan ikke se nogen logik: Hvis man ville have en løsning, kunne man have fået det i marts 2022. Så jeg tror, at da den russiske viceudenrigsminister Ryabkov sagde, at situationen er sådan, at der ikke længere er nogen stopklodser, så tror jeg, at det er meget mere præcist, for det ser ud til at blive ved og ved. Og jeg tror, at vi hurtigt er ved at nå et punkt, hvor der ikke er nogen vej tilbage.

Jeg tror, vi befinder os i en meget, meget farlig optrapning, i de to krigsfronter omkring Ukraine, men også i Sydvestasien, og det er derfor, vi virkelig har gjort en indsats for at prøve at få et andet niveau ind i hele debatten, med en diskussion om en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, med tanken om at prøve at få en anden stemme ind i billedet, for lige nu tror jeg, vi er på vej mod en fuldstændig katastrofe.

SCHLANGER: Vi bør opfordre folk til at deltage i Den Internationale Fredskoalition, som havde en ekstraordinær succes i sidste uge, hvad angår deltagere og styrken af

præsentationerne. Det er hver fredag, og folk bør deltage i det og blive en del af det.

Du nævnte situationen i Sydvestasien: Vi har et spørgsmål fra en person, der identificerer sig selv som palæstinenser, og som er bedstemor til mange børn, der stadig bor i Gaza. Og hun sagde: »Er der nogen chance for, at gidselfrigivelsen og våbenhvileforhandlingerne i Doha vil lykkes? Hvorfor skulle nogen forvente, at Netanyahu pludselig vil acceptere en våbenhvile og en palæstinensisk stat? Er der nogen, der har nogen indflydelse, som kan ændre situationen i Israel?«

ZEPP-LAROUCHE: Det er klart, at den eneste kraft, der kan have indflydelse, er USA og Biden-administrationen. Men hvis man ser på, hvad de gør, forsyner de ikke kun vedvarende Israel med våben – de har lige indgået en anden aftale, som ikke vil træde i kraft med det samme, fordi det er våbensystemer, alle mulige slags kampfly og andre køretøjer, som det helt klart tager år at producere; men det er en aftale til 20 milliarder dollars, udenrigsministeriet lige har indgået med Israel, som, selv om den ikke påvirker situationen med det samme, sender et forfærdeligt signal! Jeg mener, der ville være brug for det modsatte: Dybest set, at USA siger: »Stop nu, indgå en våbenhvile og alle de andre krav«, men det kan jeg ikke se komme.

Det, man i stedet ser, er en vedvarende opbygning af amerikanske våbensystemer i regionen, amerikanske hangarskibe, amerikanske ubåde, alle slags flåder, der ledsager disse formationer. Så jeg tror, at de fra USA's side klart sendte det signal, som Austin havde sagt lige fra begyndelsen: At hvis Israel bliver angrebet, vil USA stå fast ved Israels side. Hvilket i betragtning af den utrolige modtagelse, Netanyahu fik i USA i Kongressen, med 58 stående bifald, kun kan læses som et signal om at fortsætte fuldt ud.

Så jeg synes, at den nuværende situation ser ud til at være meget, meget fastlåst. Jeg tror, at det eneste tegn på håb er,

at Abbas fra Det Palæstinensiske Selvstyre lige har været i Moskva; jeg tror, at han stadig er i Moskva. [Han mødtes med præsident Putin (<http://en.kremlin.ru/events/president/news/74860>) i går. Der blev det aftalt, at palæstinenserne vil få en særlig rolle og deltage i BRIKS-topmødet i Kazan i oktober, og at der vil blive oprettet et forum på sidelinjen af BRIKS, hvor alle nationer kan deltage, diskutere og udtrykke deres synspunkter om situationen i Gaza.

Det er i en vis forstand en parallel begivenhed til det, som Chandra Muzaffar, lederen af JUST-organisationen fra Malaysia promoverer, nemlig »Uniting for Peace«-resolutionen i FN's resolution 377V, som foreskriver, at hvis FN's Sikkerhedsråd sidder fast i et bestemt spørgsmål på grund af et medlems veto eller af andre grunde, så er der en bestemmelse om, at hele spørgsmålet kan gå til FN's Generalforsamling. Og jeg tror, at mange fredsorganisationer, herunder Den Internationale Fredskoalition, støtter denne idé. Og jeg tror, at et sådant ekstraordinært skridt kan være den sidste udvej: At bringe hele spørgsmålet op på FN's generalforsamling, så verdens øjne bliver rettet mod det, og det ikke kan mørklægges af en hvilken som helst mediekontrol.

Så jeg synes ikke, at situationen er håbeful. Jeg tror, at Hamas allerede har sagt, at de ikke vil deltage i mødet den 15. i Qatar eller Egypten, og derfor tror jeg, at ideen om at gå til FN's generalforsamling kan være den eneste måde at komme videre på.

SCHLANGER: Du lytter til Helga Zepp-LaRouche fra Schiller Instituttet.

Nogen stillede et spørgsmål om FN's resolution 377, så det svarede du på. Men her er et spørgsmål, der går tilbage til Ukraine, fra Deborah Jennings, der sagde: »Har Helga nogen idé om, hvem der vil blive valgt til at erstatte Zelenskyj?«

ZEPP-LAROUICHE: Det ved jeg ikke, men der var i går en rapport fra den russiske efterretningstjeneste, som hævder, at USA og Vesten generelt har besluttet at fjerne præsident Zelenskyj og erstatte ham med den tidligere indenrigsminister [Arsen Avakov], som var indenrigsminister i Ukraine fra 2014-2021. Og hvis det er tilfældet, bliver vi nødt til at se meget nøje på det, for han rapporteres – dette er alt sammen en russisk kilde, så jeg tror, at det naturligvis skal modtjekkes – men han ser ud til at være en af grundlæggerne af Azov-bataljonen; han har helt klart forbindelser til Myrotvoret-listen, og generelt ser han ud til at være i nærheden af Victoria Nuland-netværket, som inkluderer den nuværende amerikanske ambassadør i Kiev. Så jeg tror, at hvis det viser sig at være sandt, varsler det ikke noget godt.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en kontakt i Tyskland, som har sendt følgende ind: »Med den overdrevne dækning af OL hører vi ikke meget om den politiske krise i Frankrig.« Og hun skriver: »Har Macron tænkt sig at køre tingene uden en premierminister? Forventer du, at Frankrig forbliver roligt, eller er der mulighed for et sammenbrud der?«

ZEPP-LAROUICHE: Jeg tror, at det faktum, at der nu er rapporter om, at udenlandske lejesoldater fra flere lande, herunder Frankrig, angiveligt allerede er i Ukraine, vil bekræfte det, som Macron nævnte for nogle måneder siden, nemlig at sende franske og andre NATO-tropper ind i Ukraine, hvilket er meget svært at sige, når den endelige røde linje er overskredet. Jeg mener, problemet er, at Vesten, hver gang Rusland ikke reagerer, kan blive helt manisk og sige: »Se! Se! Der er ingen røde linjer. Putin bluffer bare.« Men det synes jeg bare er utroligt dumt, for jeg ville give det en anden fortolkning, nemlig at Putin viser en {enorm} tålmodighed, fordi russerne er klar over, ligesom alle i Vesten, der er fornuftige, at en optrapning kun kan føre til en tragedie! Men det er næsten som en besættelse hos Vesten at blive ved med at optrappe, fortsætte med at optrappe. Og det er ikke kun Frankrig, der

vil eksplodere, det er jeg sikker på, for der er intet i den franske situation, der giver håb om stabilitet.

Den samme situation er tydeligvis i Tyskland, hvor Socialdemokratiets præsidium i mandags [12. august] besluttede at bakke fuldt ud op om Scholz og beslutningen om at installere amerikanske mellemdistancemissiler og muligvis langdistancemissiler i Tyskland. Som Scholz havde sagt, da han kom tilbage fra NATO-topmødet, at USA traf beslutningen om at placere disse langtrækkende missiler i Tyskland, og at det var en god beslutning. Så Scholz indrømmede, at det ikke var Tyskland, der traf beslutningen, men USA! Hvor er den tyske suverænitet? Tyskland er blevet til grin i hele verden, fordi de ikke har deres egen regering, men de har nogen, der reducerer Tyskland til en vasalstat, USA's 51. stat, ledet af en slags amerikansk guvernør. Det er afgrundsdybt!

Og jeg kan kun sige, at vi må gøre alt, hvad vi kan, for at fortælle folk, at hvis man installerer amerikanske missiler med den idé, at de efter en vis produktionsperiode skal erstattes af europæisk producerede missiler, så bringer det os tilbage til situationen, som den var i begyndelsen af 1980'erne, hvor man havde Pershing II og SS-20, med NATO's dobbeltbeslutning, som reducerede advarselstiden for en potentiel affyring af atomvåben til 4-5 minutter! Dengang var der millioner af mennesker på gaden, fordi de var klar over, at hvis der skete den mindste fejl, og den ene side på deres radarskærm fik noget, der lignede et missil fra den anden side, så var de nødt til at affyre hele deres arsenal, fordi tiden var for kort til at tillade en fejltagelse.

På det tidspunkt bidrog disse store, store massedemonstrationer i gaderne til at løse den situation, der på det tidspunkt var med INF-traktaten [Intermediate-Range Nuclear Forces]; i mellemtiden er INF-traktaten og mange andre traktater blevet opsagt – det var af præsident Trump – og nu, i begyndelsen af 2026, vil selv den nye START-aftale udløbe, og så vil der absolut ikke være flere

våbenforhandlingstraktater mellem NATO og Rusland. Derfor tror jeg, at enhver – det, vi har fundet ud af i organiseringen, er, at de unge mennesker er fuldstændig uvidende og ligeglade, og de har ingen idé. De siger: »NATO er OK.« De ved det ikke! De har ikke tænkt det igennem. På den anden side fandt vi ud af, at de ældre i Tyskland, folk som stadig enten oplevede Anden Verdenskrig eller voksede op i efterkrigstiden, hvor mindet om bombardementerne og ødelæggelserne under verdenskrigen stadig var meget friske i folks bevidsthed: Så det må på en eller anden måde lykkes os at gøre det klart for folk, hvad effekten af disse beslutninger er, for jeg tror aldrig, vi har været så tæt på faren for en ny krig – denne gang med atomvåben – og hvis det nogensinde kommer så vidt, vil det være enden på civilisationen.

Så jeg kan kun sige, at jeg synes, at denne beslutning fra SPD's præsidium er selvmorderisk. Jeg kan ikke forestille mig, at SPD-basen vil støtte det. Der er allerede vigtige folk fra ledelsen, som Rolf Mützenich, Ralf Stegner, Norbert Walter-Borjans, tidligere SPD-formand, som er imod det. Men jeg tror, at SPD vil få regningen for denne beslutning ved det kommende delstatsvalg i september.

Men Tyskland og Frankrig vil gå ind i en periode med stor turbulens. Det står allerede klart.

SCHLANGER: Den person, der stillede spørgsmålet, har lige sendt en opfølgende note og sagt: »Tak for dit svar. Det bekræfter, hvad vi troede. Nu ved vi med sikkerhed, hvorfor Scholz aldrig krævede en forklaring på Nord Stream-rørledningen: Tyskland vil ikke forsvare sin suveræne sikkerhed, og Scholz er en marionet.« Så det er fra den person, der stillede spørgsmålet.

Lad os hoppe over til USA et øjeblik, for vi har et spørgsmål fra en republikaner fra Texas, som sagde: »I 2016 støttede mine venner og jeg Donald Trump, fordi han angreb den nye verdensorden og alle dens krige. Nu ser det ud til, at han

støtter Israels udryddelseskrig mod Gaza. Han får støtte fra israelske zionister og kristne zionister i USA. Ved du, hvorfor han skulle ændre sin holdning til krigen og nu være på samme side som Biden?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg ved ikke, hvad Trump vil gøre. Jeg har stadig et lillebitte håb om, at han, når han bliver præsident, vil beslutte sig for virkelig at afslutte disse krige, da han er kendt for sine uberegnelige beslutninger. Jeg mener, jeg kan kun sige det som et håb. Det er ikke en overbevisning og ikke en sikkerhed.

Jeg tror, at problemet med det amerikanske valg generelt er AIPAC's indflydelse på afgørelsen af lokale valg af kongresmedlemmer, senatorer og også præsidentkandidater med enorme pengebeløb. Det er ganske enkelt betagende! Heldigvis lykkedes det dem ikke at vælte kongresmedlem Ilhan Omar. Under alle omstændigheder beviser det, at AIPAC – man burde nok se på, hvor de får deres enorme summer fra, for vi taler om millioner og atter millioner af dollars.

Jeg mener, det viser, at USA ikke længere er et demokrati: Det er et plutokrati. Jeg mener, hvis det, der afgør valg, er millionbeløb og i nogle tilfælde dusinvis af millioner, så tror jeg virkelig, at det er selve demokratiet, der er på spil. Så jeg kan kun sige, at dette er en periode, som aldrig nogensinde har eksisteret i historien, hvor jeg tror, at valgprocessen, selv i et vigtigt valgsystem som det præsidentielle system i USA, helt sikkert er ved at nå sine grænser. Og det eneste håb er, at almindelige borgere, folk, der normalt ikke tror, at de har nogen stor rolle, må blive statsborgere ved i en vis forstand at forstå, at da den amerikanske revolution fandt sted, uafhængighedskrigen og efterfølgende uafhængighedserklæringen, burde folk genlæse teksten i uafhængighedserklæringen: På visse tidspunkter – bed mig ikke om at citere den udenad, det ved jeg ikke; men jeg kender indholdet meget godt – siger Uafhængighedserklæringen grundlæggende, at man aldrig skal vælte en regering med let

hjerter eller ændre rækkefølgen, for det indebærer en masse. Men når man har udholdt en elendig tilstand i meget lang tid, har man ret og pligt til at skabe forandring.

Den forpligtelse, der ligger i uafhængighedserklæringen, er det, der kræves lige nu. Men det betyder, at almindelige borgere er nødt til at blive statsborgere. Det betyder, at de hurtigt skal kvalificere sig til at være kompetente i forhold til beslutningen om, hvad en præsident skal gøre med hensyn til udenrigspolitik, økonomisk politik, militærpolitik og kulturpolitik. Jeg tror, at USA og de europæiske lande vil gå ind i en meget vanskelig periode, fordi det ikke kun er et amerikansk valg, men fordi vi sidder på en krudttønde med et svigtende finansielt system. I så den sorte mandag den 5. august i sidste uge, hvor især de asiatiske aktiemarkeder faldt og derefter steg dagen efter. Det skyldtes dybest set Yen Carry Trade, derivativeksponeringen, og et kollaps på markederne kan ske når som helst. Det kunne endda ske før det amerikanske valg.

Så har du naturligvis fremkomsten af det nye system i form af BRIKS, som også er i gang før det amerikanske valg. Og jeg kan kun gentage, hvad jeg har sagt i meget lang tid: At den eneste måde, hvorpå man kan komme ud af dette utroligt farlige øjeblik med fare for atomkrig, er, at vi må overbevise de politiske kræfter i Vesten, i det kollektive Vesten, i Europa, i USA, om, at vi må holde op med at forsøge at behandle alle disse andre lande som fjender: Rusland, Kina, BRIKS-landene, Brasilien, Indonesien, Indien, Afrika. De er ikke fjender! Og vi bør støtte deres bestræbelser på at overvinde deres egen underudvikling, i tilfældet med det Globale Syd; landene i det Globale Syd ser for første gang chancen for at overvinde underudvikling og fattigdom på grund af Kinas fremgang, som ikke er en trussel.

Og jeg tror, at vi er nødt til at tænke i nye baner, og den almindelige borger er nødt til at udtrykke, du ved, mellemfolkelige relationer. Hvis de har råd til det, bør de

rejse til nogle af disse lande eller søge en dialog. Men vi er nødt til at begynde at stoppe denne geopolitiske konfrontation, ellers er det snart for sent. Og jeg er {helt} sikker på, og jeg kan kun give dig en personlig garanti for, at hvis USA, hvis Tyskland, Frankrig, Italien, ville sige »OK, vi ønsker at deltage i opbygningen af et nyt økonomisk system sammen med BRIKS, på et win-win grundlag, på grundlag af FN-pagten, på grundlag af de fem principper for fredelig sameksistens, så kan jeg give dig en 100% garanti for, at svaret ville være et overvældende »Ja, vi byder jer velkommen«: Og det er vejen ud.

Så vær venlig at bringe denne tanke ind i diskussionen. Tag til kongresmøder eller andre politiske arrangementer, og rejs den mulighed. For vi er nødt til at komme ud af denne gentagelse af den kolde krig på steroider, for det er der, vi befinder os lige nu.

SCHLANGER: Og en af måderne at kvalificere sig som en ordentlig borger i vores republik på er at abonnere på {Executive Intelligence Review}. Det er en ugentlig onlinepublikation, som tager de emner op, som vi diskuterer i dag. Faktisk er det sidste spørgsmål, jeg har til jer, fra en mangeårig abonnent, som sagde, at han sender denne besked, da verden er på vej ind i en økonomisk periode, som af nogle beskrives som »uroligt farvand«. Han skriver: »I morgen er det 53 år siden, at Nixon meddelte, at han for at beskytte dollaren ville suspendere kernen i Bretton Woods-aftalen.« Han skriver: »Din mand, afdøde Lyndon LaRouche, advarede om, at Nixons handlinger var en gentagelse af Hjalmar Schachts økonomiske politik, der blev gennemført under Hitler, og burde beskrives som »fascistisk« og ville føre til et sammenbrud og krig.« Og han sagde: »Når jeg ser tilbage på de 50 år med LaRouches prognose, vil jeg sige, at hans advarsler var berettigede og spillede en afgørende rolle i den beslutning, som medlemmer af det permanente bureaukrati i justitsministeriet traf om at forfølge ham. Jeg vil gerne

vide, hvad du mener, både om hans prognose, og om dette var en af hovedårsagerne til fjendtligheden mod ham fra etablissementet?»

ZEPP-LAROUCHE: Jeg tror, at de angreb min afdøde mand på et tidspunkt, hvor han udelukkende var idéproducent, og hvor vi ikke havde nogen politisk organisation, der var værd at tale om. Det var bare en filosofisk forening i 1971. Men han erkendte absolut, med krystalklar indsigt og fremsynethed, den iboende fejl i det økonomiske system. Og da Nixon gjorde det den 15. august 1971, var han den eneste økonom i verden, som helt præcist forudsagde, at hvis man fortsatte på denne linje med deregulering, med at erstatte produktion med profitmaksimering, med money-makes-money, med hele det sprudlende system med at skabe flere milliardærer og flere milliarder fattige mennesker, så ville det føre til et nyt sammenbrud.

Og det er så sjovt, at jeg i den seneste tid har haft flere diskussioner med højtstående personer, som på et tidspunkt altid selv bragte Lyndon LaRouches prognoser på bane. Og de sagde: »Se, det er utroligt, nu viser alt sig at være præcis, som han forudsagde det, og det er ærgerligt, at han ikke er her til at se, hvor absolut sandfærdige hans prognoser viste sig at være. Men også, at nogle af hans løsninger nu bliver taget op af så mange lande i det Globale Syd for at gennemføre en sund økonomisk politik.« Og jeg tror, at det er meget sandt.

Så måske er det bedste, vores seere kan gøre i morgen på denne skæbnesvangre årssdag, at læse nogle af LaRouches skrifter. Læs for eksempel »On a Basket of Hard Commodities: Trade Without Currency«, som er en af artiklerne på {EIR}s hjemmeside, og du kan klikke på den og bare læse den. Og så tænke: »Hvorfor gør Vesten ikke bare det samme og arbejder sammen med landene i det Globale Syd?« Min afdøde mand har defineret "De fire nye love til at redde USA nu! Ikke en mulighed: En umiddelbar nødvendighed": Den første, gå efter Glass-Steagall, gør

præcis, hvad Franklin D. Roosevelt gjorde med Glass-Steagall-loven i 1933; det vil sige, at man skal beskytte forretningsbankerne, og man skal fortælle investeringsbankerne, at de selv skal bringe orden i deres regnskaber uden skatteydernes penge, og hvis de går konkurs, skal de bare erklære sig konkurs, men ikke opretholdes af en endeløs strøm af trykte penge, fordi resten af verden ikke længere vil finansiere det. Det er en del af betydningen af den af-dollarisering, som er i gang. Og så skal man have nationalbanker, helst i alle lande; og så skal man sætte kreditskabelsen tilbage under kontrol af en suveræn regering og udstede kreditlinjer til produktion til investering i de områder af økonomien, som er gyldige – infrastruktur, videnskab, grundforskning og udvikling, alle slags industrier, landbrug, højteknologiske områder som rummet, fusion.

Jeg mener, det ville være så let at løse dette, og hvis USA ville tage beslutningen om at skifte væk fra de permanente krige og fodre disse krige med det militærindustrielle kompleks og dybest set sige, at fra nu af vil vi investere både denne kapacitet og kredit, der skal genereres gennem denne reform, til genopbygning af USA: Infrastruktur, genopbygning af byerne, investering i sundhedssystemet, uddannelsessystemet – du ved, det ville være så meget mere gavnligt for USA og resten af verden, at jeg kun kan håbe, at dette jubilæum vil få tænsomme mennesker, ikke kun i USA, men også i andre dele af verden, til at »tænke på Lyndon LaRouches kloge ord og lytte til dem«, som den mexicanske præsident José López Portillo allerede havde krævet i 1998. Så nu er det tid til at »lytte til Lyndon LaRouches kloge ord«.

SCHLANGER: Helga, jeg postede i morges på Daily Update et interview, jeg fandt med Lyndon LaRouche fra april 2003, som blev lavet i Tyskland, hvor han talte om sin beslutning om at tage kampen op mod Den Internationale Valutafond på det tidspunkt, hvor Nixon trak stikket ud. Og jeg tror, din pointe her er, at det er på tide, at amerikanere, som endnu ikke har

opdaget LaRouche, opdager ham, for jeg tror, at folk rundt omkring i verden allerede er klar over, at det er sådan, de ville ønske, at amerikanerne tænkte.

Så det er de spørgsmål, jeg har. Har du nogen afsluttende kommentarer?

ZEPP-LAROUCHE: Ja: Gå venligst ind på Schiller Instituttets hjemmeside og se videoen fra den Internationale Fredskoalition fra sidste fredag, den 9. august: Det er en helt utrolig kombination af taler, hvor nogle af de bedste mennesker i USA, vil jeg sige, advarede og forsøgte at vække offentligheden om, hvor vi er på vej hen. Gå ikke glip af den <https://youtu.be/eCqA0-PWTRo>, og spred den vidt og bredt.

Og gør så alt, hvad du kan, for at deltage i det næste IPC-møde på fredag den 26. august kl. 11.00 østkysttid, for der har vi en særlig taler blandt flere andre – nemlig Scott Ritter, som den 7. august fik sit hjem ransaget og gennemført af FBI. Og jeg tror, at han vil fortælle, hvad det hele handlede om. Så gå ikke glip af det: Det bliver en ekstremt vigtig begivenhed. Og meld dig ind i Den Internationale Fredskoalition, for det er vores forsøg på at forene fredsbevægelsen, før det er for sent.

SCHLANGER: Tak, Helga, fordi du er med os i dag. Og jeg tror, jeg taler for alle, når vi takker dig for dit arbejde, og vi ses på fredag.

ZEPP-LAROUCHE: Ja, til på fredag.

Ukrainske droner rammer atomkraftværket i Zaporozhye, mens Zelenskyj hævder Rusland satte ild til værket

DAVID SHAVIN

12. august 2024

Atomkraftværket Zaporozhye (ZNPP) blev ramt af to kamikazedroner i går aftes, ifølge ZNPP's kommunikationsdirektør Jevgeniya Jashina. Hun udtalte til Sputnik: "Det blev fastslået, at atomkraftværket var blevet angrebet af en kamikaze-drone fra de ukrainske væbnede styrker... I bund og grund er dette angreb et af elementerne i at sætte værket ud af drift. Dette er en hidtil uset trussel mod den atomare sikkerhed, da atomkraftværket for første gang har lidt så alvorlig skade. Atomkraftværkets fysiske integritet er blevet brudt, hvilket er et brud på IAEA's grundlæggende principper."

Driftsselskabet Rosatom udtalte i dag: som et resultat af angrebet fra de ukrainske væbnede styrker blev køletårnet i NPP alvorligt beskadiget... [Den]11. August kl. 20:20 og 20:32 blev et af de to køletårne i NPP direkte ramt af ukrainske angrebsdroner, hvilket resulterede i en brand [i] interne strukturer. Omkring 23:30 blev hovedbranden slukket af Ministeriet for nødsituationer."

IAEA skrev på X: "IAEA-eksperter var vidne til stærk mørk røg fra ZNPP's nordlige område efter flere eksplosioner, der blev hørt om aftenen. ZNPP fortalte teamet om et påstået droneangreb i dag på et af køletårnene på stedet." IAEA's generaldirektør Rafael Grossi fordømte også, hvad han kaldte "hensynsløse angreb", der "bringer atomsikkerheden på værket i fare og øger risikoen for en atomar ulykke."

Jevhen Jevtushenko, lederen af den ukrainsk-kontrollerede militæradministration i det nærliggende Nikopol-distrikt – det distrikt hvorfra det meste af beskydningen af ZNPP er udgået i to et halvt år – kunne ifølge AP kun pege på “uofficielle rapporter”, som antyder, at russiske styrker havde sat ild til et stort antal bildæk i værkets køletårne.

I går bragte Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyj en video på Telegram af branden på de lavere niveauer i køletårnet og skrev (som oversat fra ukrainsk): “Energodar. Vi bemærker fra Nikopol, at de russiske besættede startede en brand på Zaporizhzhia atomkraftværkets område. I øjeblikket er strålingsindikatorerne normale. Men så længe russiske terrorister har kontrol over atomkraftværket, er situationen ikke og kan ikke være normal. Fra den første dag, hvor Zaporizhzhya-atomkraftværket blev overtaget, har Rusland udelukkende brugt det til at afpresse både Ukraine og hele Europa og verden.

“Vi venter på verdens reaktion, vi venter på IAEA’s reaktion. Rusland bør stå til ansvar for dette. Kun ukrainsk kontrol over Zaporozhye-stationen kan garantere en tilbagevenden til normalitet og fuldstændig sikkerhed.”

Selv om Rusland har deaktiveret alle seks atomreaktorer på dette, Europas største atomkraftværk, har Kiev-regimet i de to et halvt år, der er gået, siden Rusland overtog kontrollen med atomkraftværket den 4. marts 2022, rejst spøgelse om en atomar katastrofe, og gentaget mantraet om at verden må reagere ved at slutte sig til korstoget for at få Rusland ned med nakken. Og ja, for dem der undrer sig over den besynderlige logik, så garanterer ukrainsk kontrol over værket fuldstændig sikkerhed, fordi Kiev så vil holde op med at beskyde værket.

Foto: IAEA/Fredrik Dahl

Wall Street kanaliserer Dr. Strangelove

DENNIS SMALL

11. august 2024

Vi henleder igen vores læsers opmærksomhed på den påtrængende advarsel, som Ruslands viceudenrigsminister Sergej Ryabkov gav udtryk for den 4. august i et interview med Rossiya-1 TV: "Problemet er, at der ikke længere er nogen strømafbrydere... Angreb på Ruslands territorium er tilladt. Amerikanernes forsikringer om, at der ikke er truffet sådanne beslutninger, og at Kiev ikke har opnået indrømmelser, er værdiløse."

Og vi minder igen vores læsere om, hvad den russiske præsident Vladimir Putin gentagne gange har udtalt: at Ruslands offentlige doktrin om atomkrig kun tillader russisk brug af atomvåben, hvis der først angribes med atomvåben, eller hvis der sker andre angreb, der truer selve den russiske stats eksistens.

I lyset af disse to påmindelser kan man overveje denne uges igangværende ukrainske indtrængen i Ruslands Kursk-region med rapporteret støtte fra georgiske, polske, britiske og franske lejesoldater. Det angreb truer ikke den russiske stats eksistens, men det gør intentionerne hos dem, der står bag – som Ryabkov advarede om.

Overvej de klinisk sindssyge, Dr. Strangelove-lignende udbrud fra de finansielle etableringer, der er toneangivne i Ukraine, som f.eks. en redaktionel udtalelse i *Wall Street Journal* fredag den 9. august: "Det dristige træk fra Ukraine er også en lærestreg for Biden-administrationen, som i juni

endelig ændrede sin politik og lod Ukraine bruge nogle amerikanske våben til at angribe russisk territorium... Men det bedste svar er at sende endnu flere våben til Ukraine, herunder langdistancemissiler, der er rettet mod baser og forsyningslinjer i Rusland, og fjerne begrænsningerne på brugen af ATACMS-missiler. Jo mere Ukraine kan sætte Ruslands krigsmaskine i fare, jo hurtigere vil Ukraine få mere indflydelse til at få mere af sit eget territorium tilbage.”

Atlantic Council gik den 8. august så langt som til at sammenligne det ukrainske angreb på Rusland – verdens store atomare supermagt – med George Washington, der krydsede Delaware. En artikel i *Time Magazine* den 11. august af Jeffrey Sonnenfeld, William Taylor, general Barry McCaffrey (pensioneret), generalløjtnant James Clapper (pensioneret) og Stephen Henriques forsøgte at gøre det endnu bedre og sammenlignede Kursk-angrebet med indtagelsen af Iwo Jima, slagene ved Trenton og Princeton under den Amerikanske Frihedskrig og meget mere.

Den ekstreme fare ved en sådan “tænkning” i politiske kredse i Vesten blev opsummeret for et halvt århundrede siden af Lyndon LaRouche i en artikel fra 4. juni 1975 med titlen “Two Suicidal Fallacies of RAND Doctrine”. Udskift blot “Sovjetunionen” med “Rusland” og “Rockefeller” med “Jaime Dimon” eller “BlackRock”, og LaRouches analyse er fuldt ud anvendelig i dag.

“Det er aksiomatisk for omstændighederne ved enhver direkte krigsførelse mellem USA og Sovjetunionen, at så snart en af de potentielle modstandere overbeviser den anden om, at en eller anden form for sådan krigsførelse er ved at finde sted, har den anden militære kommando ingen anden rationel mulighed end straks at iværksætte bestræbelser for hurtigt at administrere forudsætningerne for et afgørende nederlag mod den anden med hensyn til denne modstanders maksimale muligheder for at handle.

“Enhver begrænset krig mellem de to stormagter vil resultere i et afgørende tab af potentialet for fremtidig strategisk forsvarsevne hos taberen af en sådan (hypotetisk) begrænset krig. På det tidspunkt, hvor et sådant tab i en begrænset krig blev konstateret, idet det rent hypotetiske tilfælde fortsætter, må den potentielle taber ty til maksimal modaktion ud fra den antagelse, at dette vil være hans sidste mulighed for at vælge et sådant ultimativt forsvar. Enhver rationel øverstbefalende vil derfor, efter at have gennemgået sådanne hypotetiske udfald, vælge at modellere sin kapacitet til i første omgang at forpligte sine styrker til at vinde en fuldstændig atomkrig for enhver pris, hvis en krig mellem de to hovedmagter skulle være overhængende...

“For at opsummere dette generelle punkt er det overvældende klart, at de argumenter, der fremføres til fordel for RAND's doktrin om 'konfrontationsmuligheder', afhænger af den vilkårlige udelukkelse af det grundlæggende analytiske problem, som de forskellige computerprogrammer, scenarieforfattere og spilhold angiveligt var rettet mod at overvinde. Det er helt analogt med en sådan RAND-inkompetence at foreslå det hypotetiske tilfælde med matematikeren, der med succes fik cirklen til at gå op med lineal og passer ved det simple kneb at få ordet 'cirkel' til at betyde firkant...

“I den nuværende globale depression konfronteres vi straks med en masse krav om tilbagebetaling af gæld og gældsforlængelse, som ikke engang tilnærmelsesvis kan opfyldes uden at ty til bogstaveligt talt folkemorderiske nedskæringer i forhold til indkomster, arbejdsforhold og vigtige serviceydelser...

“Konfronteret med den amerikanske ledelses ønske om at bringe verden i umiddelbar fare for et generelt atomart holocaust, konfronteret med alternativerne om at suspendere gældsbetalinger eller medvirke til masse mordet på deres nationers folk og produktive potentialer, vil nation efter nation i hele den kapitalistiske sektor simpelthen ikke betale gælden og vil hurtigt søge nye institutioner for monetære

relationer, handel og kredit uden for rækkevidden af de Rockefeller-allierede institutioner.”

Foto: Peter Sellers from the movie, Dr Strangeove.

En Fønix fra asken af krigen der ikke må komme

DENNIS SPEED

Den 10. august 2024

Kampagnen for at skabe en global, indgribende, rådgivende fornuftsproces, en “interkontinental kongres”, der diskuterer, debatterer og gennemfører de ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, tog et stort skridt fremad i går. Fredagens 62. møde i træk i Den Internationale Fredskoalition, der blev afholdt på 79-årsdagen for atombombningen af Nagasaki, samlede 550 personer fra 35 lande og overværede mindeord fra det tidligere kongresmedlem fra Ohio (1997-2013) og nuværende uafhængige kongreskandidat, Dennis Kucinich; oberst. Lawrence Wilkerson (ret.), stabschef for tidligere udenrigsminister Colin Powell; tidligere CIA-analytiker Ray McGovern; tidligere præsident Donald Ramotar fra Guyana; den israelske fredsaktivist og forfatter Dr. Gershon Baskin og flere andre. (Rapporten i denne briefing vil være tilgængelig i udgaven af *Executive Intelligence Review* den 16. august).

Oberst Wilkerson, som var direkte deltager i og vidne til den dødelige “march mod dårskaben”, kendt som den anden Irak-krig

i 2003, gav en særlig bemærkelsesværdig præsentation om det, der bedst kan betegnes som "tragedie og håb". Til forskel fra Carroll Quigleys bog af samme navn tegnede Wilkerson et billede af imperiets kurs (og undergang) og stillede spørgsmålet, om USA ville gå samme vej og møde samme skæbne som alle andre, der var berusede af den vanvittige drøm om "verdensherredømmet".

"... Jeg vil gerne tale om, hvad jeg mener, er den største eksistentielle trussel i verden i dag. Og jeg vil gerne tale lidt om, hvordan jeg tror, vi er havnet her, og hvordan vi kan komme ud af det. I disse tider med vanvittige oversøiske krige, som Helga opregnede ganske godt, sponsoreret og støttet til det yderste af USA; med en urolig amerikansk hjemlig kulisse, der ikke er set magen til siden 1860; med ekstremt dårligt lederskab fra alle tre grene af vores regering, tror jeg det påhviler os at stoppe op et øjeblik og gøre status. Det kan faktisk være selve vores eksistens, der er på spil, som begge de to foregående talere har antydnet, og Helga gjorde mere end at antyde det.

"Omfanget af menneskelige imperier er velbeskrevet i mindst 3.000 år og, i det mindste i skitser, i omkring 2.000 år mere. I det tidsrum – minimalt i geologisk forstand ... i det tidsrum på omkring 5.000 år – er hundredvis af imperier, store og små, kommet og gået. Og det er en vigtig pointe. *De er alle sammen væk!* Forsvundet! Forsvundet, bortset fra det seneste, det amerikanske – historisk set et meget ungt et af slagsen, formentlig fra 1945 til i dag, eller ca. 75 år. Alle tidligere imperier – det mægtige mongolske, det endnu mægtigere mogulske, det østromerske og vestromerske, det persiske, det muslimske, det britiske, om hvilket man sagde, at 'solen aldrig gik ned over', det sovjetiske og hundredvis af mindre – er væk – forsvundet som røg. Alle havde deres dag i solen, såvel som mørket ved deres sammenbrud, i mange tilfælde... Men blandt alle de mange tidligere imperier var der ingen, nul, nada, der havde udviklet teknologien til at ødelægge både sig

selv og resten af menneskeheden. Ingen af dem!... En enkelt ballistisk ubåd har våben nok til at ødelægge verden, som vi kender den – en enkelt ubåd. Hvis eksplosionen og den deraf følgende stråling ikke gjorde arbejdet færdigt, ville den fremkaldte atomvinter...” Wilkerson uddybede dette tema yderligere.

I sin konklusion sagde oberst Wilkerson: “Nu, efter at have hørt mit dystre billede af situationen med hensyn til disse dødbringende våben, bør jeg nok stoppe op og tilbyde lidt håb. Det er svært for mig at gøre, fordi jeg personligt er blevet udsat for Washingtons lederskabs dumhed (på en måde), som bliver hos mig, og som vil være hos mig, indtil jeg går i graven. George W. Bush-administrationen var fyldt med de problemer, som jeg lige nu kun har beskrevet generelt og kortfattet. Men i optimismens navn vil jeg give lidt håb, jeg håber, jeg selv... Folket i dette land må gøre indsigelse mod deres forestående selvmord!

“Folket må gøre indsigelse og gøre indsigelse og gøre indsigelse, protestere og protestere og stemme elendige ledere ud på gaderne, skabe og vælge nye ledere til at tage deres plads og derefter protestere noget mere. De må afvise kultiske politiske bevægelser for det, de er – ikke anderledes på deres moderne måder end de gamle profeter, som, når dagen var omme, ikke gjorde andet end at styrke den imperiale magt, som også havde deres milliardærer. Vi må finde anstændige, omsorgsfulde mænd og kvinder til at erstatte de nyttige idioter – Bibi Netanyahus udtryk. De eneste nyttige idioter sad foran ham i Kongressen, og de er nyttige for imperiets mest modbydelige, lumske og farlige motiver og handlinger.”

Mange andre vigtige ting blev sagt og diskuteret i Wilkersons (og andre) præsentationer, men hovedspørgsmålet blev stillet her: Hvad er løsningsmodellen, det grundlæggende princip, der må danne grundlag for den transatlantiske verdens Odysseus-lignende rejse fra den døende, bankerotte verden med den sikre død, der må ramme Wall Street og City of Londons ny-

imperialisme? Helga Zepp-LaRouche pegede i sine afsluttende bemærkninger på dette løsningsforslag gennem eksemplariske fortilfælde. "Jeg gav tre eksempler i historien på dette – der er mange flere. Det ene er Kirkerådet i Firenze, som var i stand til at forene den katolske og den ortodokse kirke i det mindste for en tid, og som var en vigtig del af den smukke gyldne renæssance i Italien. Det andet eksempel er Den Westfalske Fred, hvor krigens parter mødtes og forhandlede i fire år i Münster og Osnabrück, hvilket endte med Den Westfalske Fred, som var begyndelsen på international lov. Og endelig Sandheds- og Forsoningskommissionen i Sydafrika, som hjalp med at overvinde sårene efter apartheid. Så det er tre eksempler på, at når menneskeheden står over for en ekstraordinær krise, bliver de kloge mennesker bedt om at træde frem for at bringe et anderledes element ind i diskussionen og tilbyde løsninger, der kommer fra en klogere tilgang end det nuværende lederskabs."

For at besejre krigspartiets fjender af menneskeheden må alle borger-organisatorer lære disse eksempler at kende og tage dem til sig som en del af deres kulturelle arsenal af ideer. Ved at studere dem kan man mestre det, som den afdøde økonom og statsmand Lyndon LaRouche i 1997 kaldte "Princippet om den strategiske flanke": "Når alt andet er sagt og gjort, er de væsentlige strategiske flanker dem, som den ene styrkes øverstbefalende korrekt opdager i den modsatte øverstbefalendes sind." I dette tilfælde er krigspartiets svaghed deres malthusianske kulturpessimisme. Vi ved, at det er menneskelig kreativitet, der er kilden til al rigdom. Det er stigningen i, ikke kun den menneskelige befolkning, ikke kun befolkningstætheden, men i den forventede befolkningstæthed i forhold til tidligere epoker og mindre effektive nuværende metoder, som er kernen i rigdom. Det – kulturel optimisme om menneskehedens potentiale – er hemmeligheden bag at sikre en ny udviklings- og sikkerhedsarkitektur.

De ideer, politikker og handlinger, der skal "agiteres" i gaderne og de amerikanske sind i løbet af de næste uger for at realisere dette håb, er legemliggjort i de uafhængige kandidater Diane Sare og Jose Vegas ideer, politikker og handlinger. De fører kampagne for det amerikanske præsidentskab, ikke ved selv at stille op til embedet og ikke ved at støtte en kandidat til embedet som sådan, men ved at tilbyde løsningsmodeller, hvor andre ikke har nogen. LaRouches Oase-plan for Sydvestasien; forslaget om en verdensomspændende land/hav-udviklingskorridor; forslaget om fusionskraft med "kontrollerede atomare reaktioner", som LaRouche gjorde berømt i 1970'erne – disse løsningsforslag vil definere indholdet af præsidentens politik i en hel generation. Sådanne løsninger kræver samarbejde med de kontinentale magter Rusland, Kina, Indien og Brasilien, Sydafrika og andre.

Hvis vi starter nu, vil de 2,5 milliarder mennesker på det afrikanske kontinent – en ud af fire mennesker på planeten og den yngste del af vores verden – om 25 år, i år 2049, når kommerciel atomar fusion er en realitet, være i stand til, ved hjælp af teknologioverførsel og rodfæstet kulturel optimisme, i at føre verden videre til den næste videnskabelige revolution.

Foto: Yoal Desurmont / Unsplash

Hvis i vil overleve, så opbyg et Fornuftens Råd

Ikke korrekturlæst

STEWART BATTLE

Den 10. august 2024 .

Verden bevæger sig hastigt ind på en ødelæggelses vej, opdelt af pro-krigsfraktionen i nutidens unipolære orden. Sagt på en anden måde, som oberst Lawrence Wilkerson (pensioneret) beskrev det på fredagens møde i Den Internationale Fredskoalition, vil dette imperium, ligesom de mange andre før det, ikke eksistere for evigt – men det er stadig uvist, om menneskeheden vil overleve dets ophør. Flere begivenheder i løbet af de seneste dage gør dette billede krystalklart.

I Sydvestasien støtter Vesten vedvarende Israels hærgen i Palæstina, Libanon og andre steder, hvilket truer med at trække regionen ind i en altomfattende krig. Kun en dag efter at USA, Qatar og Egypten udsendte en erklæring, hvor de opfordrede Israel og Hamas til at underskrive den aftale om våbenhvile for gidsler, som USA foreslog tidligere i år – et forslag, som Israel selv gik med til at sende en delegation til at diskutere – fortsatte Israel med at bombe en skole i Gaza, som husede tusindvis af flygtninge. Sandsynligvis er over 100 blevet dræbt i en opvisning i brutalitet, som desværre er hverdagskost, og som kun vil forværre spændingerne yderligere. Hvordan Hizbollah eller Iran vil reagere på de provokerende mord den 30.-31. juli, er der stadig ingen, der ved, men faktum er, at regionen er på grænsen til at eksplodere.

Det ukrainske fremstød i Ruslands Kursk-region viser sig at være en alvorlig provokation, som har bragt spændingerne op på et nyt niveau. Meget er stadig usikkert med hensyn til, hvor hurtigt Rusland vil genvinde kontrollen over sine territorier, og hvor mange der vil dø i processen, men det, der er sikkert, er, at nogle i det vestlige krigsparti bruger dette til at presse "frygtsomme vestlige ledere" til nu at oversvømme Ukraine med flere våben. Som *Wall Street Journals* redaktion anbefalede fredag den 9. august: "Det bedste svar er at sende endnu flere våben ind i Ukraine, herunder langtrækkende

missiler, der er rettet mod baser og forsyningslinjer i Rusland, og fjerne begrænsningerne på brugen af ATACMS-missiler.”

Disse to krigsområder illustrerer så at sige, at verden slet ikke er afklaret, på trods af det overvældende ønske globalt om fred og forhandlinger for at løse disse to konflikter. Men til disse bør der tilføjes et tredje “område”, nemlig en stigende Gestapo-lignende undertrykkelse af intern uenighed især USA og Europa. Et eksempel på dette er den nylige FBI-razzia hos den tidligere FN-våbeninspektør Scott Ritter med den begrundelse, at han har overtrådt lovgivningen ved ikke at lade sig registrere som “udenlandsk agent”. Ritter er kun det seneste eksempel, da hans sag peger på krigen (som han selv beskrev den) mod dem, der taler for fred og imod det angloamerikanske imperiums vanvittige og diktatoriske krigspolitik.

Faktum er, at hvis vi skal ændre den situation, skal det ske ved hjælp af mod. Der er en grund til, at grækerne sagde, at Athena, visdommens gudinde, blev født fuldt udrustet. Det er ikke mangel på “information” eller kontrol fra medierne, der forhindrer folk i at handle i dag. Hvordan rekrutterede Gandhi sin nation til at irettesætte det Britiske Imperium? Hvordan inspirerede Martin Luther King, Jr. en bevægelse under borgerrettighedsæraen? Modet til at konfrontere nutidens ondskab kommer ikke fra viden, men omvendt.

Det er det, Helga Zepp-LaRouches opfordring til at skabe et Fornuftens Råd sigter mod – en koalition af førende stemmer, der vil stå frem og tale sandt om verdenssituationens dystre karakter. Bliv en del af mobiliseringen, og find den stemme i dig selv, der kan skabe dette skift nu.

Foto: Yana Marudova / Unsplash

Den Internationale Fredskoalitions 62. onlinemøde i træk, fredag den 9. august 2024

Den 9. august 2024 (EIRNS) – Den Internationale Fredskoalitions 62. onlinemøde i træk, fredag den 9. august 2024

af EIR's medarbejdere

Omkring 550 deltagere deltog i denne særlige udgave af IPC's ugentlige konference. Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet, åbnede med en opdatering og bemærkede betydningen af den nylige udtalelse fra Ruslands viceudenrigsminister Sergej Ryabkov om, at æraen med ensidige indrømmelser fra Ruslands side er forbi. Ukraines indtrængen i Ruslands Kursk-region den 5. august krævede helt klart støtte fra NATO og repræsenterer en ekstremt farlig optrapning.

Zepp-LaRouche rejste spørgsmålet om, hvorvidt Iran vil gøre gengæld for de to nylige mord begået af Israel. Sergej Shoigu, sekretær for det russiske sikkerhedsråd, har besøgt Iran, angiveligt for at overbringe et brev fra Putin, hvor han tilbyder at mægle og opfordrer til tilbageholdenhed. Zepp-LaRouche mindede deltagerne om den nylige artikel i Foreign Policy, som fremlagde den politiske mulighed for et amerikansk mord på præsident Putin, og sagde: "Jeg synes, det er et fuldstændigt brud på al diplomatisk opførsel blandt nationer." Hun beskrev den intensive chikane af dissidenter i USA, herunder FBI's razzia mod den tidligere FN-våbeninspektør Scott Ritters hjem og TSA's (transportministeriets

sikkerhedsafdeling) behandling af det tidligere kongresmedlem og præsidentkandidat Tulsi Gabbard, som i realiteten var mistænkt for at være terrorist. "Der er et forsøg på fuldstændig at lukke munden på enhver kritik af denne krigspolitik," sagde Zepp-LaRouche og gentog sine opfordringer til en ny sikkerhedsarkitektur og et Fornuftens Råd.

Oberst Lawrence Wilkerson ("pensioneret"), tidligere stabschef for udenrigsminister Colin Powell, kom med en lidenskabelig advarsel om truslen om atomkrig, "den vigtigste, eksistentielle trussel i verden i dag". Han sagde, at vi har lidt under "ekstremt dårligt lederskab fra alle tre dele af vores regering." Han satte det ind i en historisk sammenhæng og sagde, at hundredvis af imperier er kommet og gået i løbet af de 5.000 år, den moderne historie har varet, men kun det amerikanske imperium fra 1945 til i dag er tilbage. Alle de andre er væk. Ingen havde tidligere udviklet teknologien til at ødelægge alt. En enkelt ubåd bærer i dag nok missiler til at ødelægge verden, som vi kender den. I løbet af de sidste 22 år har vi, USA, ødelagt de fleste af de traktater, der var udformet til at reducere faren for atomkrig, og vi har fået for vane at "sponsorere forfærdelige og meningsløse krige." "Jeg burde nok stoppe op og give noget håb – det er svært for mig at gøre," sagde han; "Svaret er demokrati," et begreb, han beskrev som "slidt, stærkt udmattet." Han foreskrev, at amerikanerne skal protestere, protestere noget mere, afvise "kultiske politiske bevægelser" og konstant arbejde for en reduktion af de hundredvis af oversøiske baser; "Det forurener vores nations struktur at være derude på den måde." Han sluttede af med at sige, at "paria-staten Israel ... må bringes sparkende og skrigende" ind i aftaler om at forbyde atomvåben.

Den tidligere Cleveland-borgmester, kongresmedlem, præsidentkandidat og nu uafhængige kongreskandidat Dennis Kucinich sagde, at "Tredje Verdenskrig er allerede i gang på afbetaling ... den tankegang, der bringer os i krig, har overvældet den sunde fornuft." "Det eneste jeg ved efter 16 år

i Kongressen,” sagde han, er at general Smedley Butler havde ret, da han sagde, at “krig er et spil for galleriet.” Det faktum, at vi stadig taler om atomvåben som en politisk mulighed, “viser hvor afstumpet situationen er.” Kucinich sluttede af med at opfordre aktivister til at “vække folket og fortælle dem om øjeblikkets udfordring” for at stoppe “denne meget nedrige dans med døden.”

Zepp-LaRouche takkede de to foregående talere og opfordrede til optimisme, idet hun mindede alle om, at Gottfried Leibniz sagde, at ethvert onde skaber mulighed for, at et endnu større gode kan opstå. Hun sagde, at stemmer som deres, der kommer fra USA, bringer håb til verden.

Den israelske fredsaktivist Dr. Gershon Baskin insisterede på, at “der er ikke nu, og der har heller aldrig været, en militær løsning på den israelsk-palæstinensiske konflikt.” “Vi har at gøre med to ekstremt traumatiserede samfund i dag,” sagde han, og alligevel “kan det hele være slut i løbet af få uger.” Han tilføjede, at begge sider har brug for nyt lederskab, og “USA har vist sig at være den værste mægler i Mellempøstkonfliktens historie.” “Dette må være den sidste krig!” krævede han og opfordrede til en regional løsning, der kan bibringe sikkerhed og udvikling til begge sider.

Jack Gilroy fra Veterans For Peace (VFP), Pax Christi og Ban Killer Drones rapporterede, at VFP ønsker at “få vores folk ud på gaderne” og udtrykte stærk støtte til de studerende, som snart vender tilbage til universiteterne efter sommerferien, og som presser på for at afhænde deres aktier i Israel, samt til de ledere i udenrigsministeriet, som træder tilbage i protest. Han mindede deltagerne om, at VFP har udarbejdet et brev, som fastslår, at man ifølge international lov ikke må levere våben til regimer, der krænker menneskerettighederne. De forsøgte at aflevere brevet til cheferne for General Dynamics, Lockheed Martin (“Lockheed Martin fremstiller Hellfire-missilet, kun få kilometer fra Disney World”) og BAE.

Ray McGovern, tidligere CIA-analytiker og medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPs), kom ind på forfølgelsen af sin modige kollega og antikrigsaktivist Scott Ritter. McGovern citerede Thomas Aquinas, som sagde, at mod er grundlaget for alle andre dyder, og at vrede også kan være en dyd (fordi den ser på det gode i retfærdighed.) I diskussionen var Zepp-LaRouche uenig og sagde, at "Vrede er ikke en dyd, vrede er meget problematisk", og hævdede, at *agape* er en bedre følelse. Senere forklarede McGovern, at han kun støttede en mådeholden form for vrede og citerede desuden Aquinas for, at "ufornuftig tålmodighed sår sæden til last".

McGovern stillede det ildevarslenende spørgsmål: "Vil Israel bruge et atomvåben i yderste konsekvens?" Han antydede, at de sandsynligvis vil gøre det, og citerede en israelsk officer, som sagde, at "vores væbnede styrker har evnen til at tage verden med os i faldet." Han sluttede af med at sige: "Vi kan ikke bare lade Scott Ritter stå derude som den eneste og praktisere modets dyd."

Steve Leeper, formand for Peace Culture Village, er tidligere formand for Hiroshima Peace Culture Foundation og tidligere amerikansk repræsentant for Mayors for Peace. Han sagde: "Det globale magthierarki er ved at ændre sig," og lavede en analogi til dyreriget og sagde, at selv hos chimpanser og hunde sker der en stigning i volden, når alfamagten svækkes. Han sagde, at det er problematisk, at fredsgrupper konkurrerer i stedet for at samarbejde. "Krigere er langt bedre til at samarbejde, end vi er." Han tilføjede, at "det mest sårbare trykpunkt" på krigsindustriens krop er atomvåben, som skal forbydes for at "overgå til en fredskultur." Det ene skridt vil åbne døren til alle andre samarbejds muligheder. Han anbefalede, at vi finder måder at forene de forskellige fredsorganisationer på og skaffer midler nok til at bruge 10-15 millioner dollars om året på at producere korte videoer og andre aktiviteter for at overbevise offentligheden.

Steven Starr, som er professor ved University of Missouri og

ekspert i atomkrig, fortsatte sin præsentationsrække om de ødelæggende virkninger af atomkrig. Han viste billeder af eftervirkningerne af bomberne over Japan, som skabte en ildstorm på 25 kvadratkilometer, og advarede om, at den næste generation af atomvåben kunne skabe en meget større, 243 kvadratkilometer, og at vi i dag har atomspræghoveder, der er så store, at de kan skabe en ildstorm på 10.000 kvadratkilometer.

J.R. Heffelfinger, instruktør af filmen "8:15 Hiroshima", præsenterede traileren til sin film og sagde: "Vi er helt sikkert på en tåbelig march."

Under diskussionen støttede Zepp-LaRouche Dr. Leepers forslag til handling og understregede behovet for at tilbyde virkelige løsninger for at skabe grundlaget for fred og for at "slynge dette ind i den generelle diskussion"; hun mindede deltagerne om Lyndon LaRouches foreslåede Oase-plan, som er nødvendig for at bringe udvikling og håb om en bedre fremtid til regionen.

Spørgsmål og kommentarer kom fra hele verden:

Guyanas tidligere præsident Donald Ramotar sagde: "Den krise, vi står over for i verden i dag, er en afspejling af forfaldet i det system vi lever i." Han kaldte situationen i Gaza for "et niveau af umenneskelighed, som jeg aldrig har set før."

En colombiansk aktivist foreslog, at voldelige videospil bidrager til krigskulturen.

En aktivist fra Qatar citerede en rapport fra Middle East Monitor, som sagde, at tonnagen af bomber, der blev kastet over Gaza, var seks gange større end den, der blev kastet over Hiroshima. Hun advarede om, at straffrihed for Israel vil opmuntre andre stater til at begå lignende forbrydelser.

Der blev vist en video udarbejdet af Organization for Defending Victims of Violence in Iran, som citerede det juridiske grundlag for at kende Israel skyldig i

krigsforbrydelser.

Zepp-LaRouche sagde, at vi må operere på to niveauer: Vi skal opbygge massebevægelser, der er større end dem i 80'erne, plus vi skal skabe hendes foreslåede Fornuftens Råd. Med hensyn til rådet nævnte hun historiske fortilfælde: Kirkerådet i Firenze, den Westfalske Fred og Kommissionen for sandhed og Forsoning i Sydafrika. Vi har brug for et koncept, der løser alle kriser på samme tid, og som tager fat på krisens systemiske karakter. Hun mindede publikum om sine ti principper for en ny sikkerhedsarkitektur, hvoraf de sidste tre omhandler den nødvendige tænkemåde. Det sidste og mest provokerende princip er, at mennesket er godt af natur, og at alt ondt er en mangel på udvikling, som kan repareres med mere udvikling. Hun bemærkede, at James Webb-teleskopet har fundet 2 billioner galakser, så det er latterligt at tale om grænser for hverken ressourcer eller menneskelig viden. Til sidst gentog hun sin støtte til Chandra Muzaffar-initiativet og opfordrede deltagerne til at "være modige og kærlige."

Er de vestlige eliter døve, dumme og blinde – eller bare bankerotte?

DENNIS SMALL

Den 8. august 2024

Søndag den 4. august kom Ruslands viceudenrigsminister Sergej

Ryabkov – en af landets mest højtstående diplomater – med nogle velovervejede og tankevækkende bemærkninger i et interview med tv-kanalen “Rossiya-1”. Han meddelte, at “æraen med Moskvas ensidige indrømmelser [til USA og NATO] nu definitivt er forbi.” Han rapporterede også om “ekstremt foruroligende” terrorplaner mod Rusland – tilsyneladende inklusive et plot fra den amerikansk-støttede ukrainske regering om at myrde præsident Putin.

Men det mest betydningsfulde af alt var nok Ryabkovs påstand om, at “problemet er, at der ikke længere er nogen sikringsafbrydere... Angreb på Ruslands territorium er tilladt. Amerikanernes forsikringer om, at der ikke er truffet sådanne beslutninger, og at Kiev ikke har fået indrømmelser, er værdiløse.”

Som for at give Ryabkov ret, indledte omkring 1.000 ukrainske elitetropper blot to dage senere et større angreb dybt ind i Ruslands Kursk-region. Biden-administrationen, EU og førende transatlantiske tænketanke sprang alle til for at forsvare Ukraines handling. Pandoras æske med systematiske NATO-støttede land- og luftangreb på russisk territorium er nu blevet åbnet.

“Problemet er, at der ikke er nogen stopklodser længere...”

Faren for at udløse en global verdenskrig omkring det israelske folkemord i Gaza og provokationer i hele Sydvest er næsten lige så stor, som den der kommer fra området i Ukraine. Hvordan skal man ellers forstå den umiddelbare tilstedeværelse, efter det israelske målrettede mord på Hamas-lederen Ismail Haniyeh i Iran den 31. juli, af den amerikanske Centcom-kommandør, general Michael Kurilla, i Tel Aviv og af sekretæren for det russiske sikkerhedsråd, Sergey Shoigu, i Teheran?

Der er yderligere to træk ved denne strategiske sammenbrudskrise, som gør situationen endnu farligere.

For det første: Krigscensur og indgreb i ytrings- og forsamlingsfriheden indføres hurtigt i hele den vestlige verden for at undgå, at der hviskes en anden "fortælling" end den officielle i et hvilket som helst hjørne af riget. Bestræbelserne på at skræmme og lukke munden på åbenmundede kritikere som Scott Ritter og Tulsi Gabbard; lignende bestræbelser i Tyskland og andre EU-lande mod forskellige medier; og den hurtige vækst i Molfar/CCD-hitlisterne, der finansieres af regeringerne i USA og Storbritannien – det er alt sammen komponenter i den krigsførelse, der er beskrevet ovenfor.

For det andet: Sammenbruddet af det spekulationsbefængte transatlantiske finanssystem fører til voldsomme finansielle strømme, som dem, der lå bag denne uges nedsmeltning af aktiemarkedene verden over på Black Monday. Nationer i det Globale Syd udsættes for IMF-pålagte besparelser og udplyndring, som gør stabile regeringer umulige – og åbner dørene for en de facto NATO-ledet militær besættelse. Dette gør det Globale Syds definitive brud med det dollar-dominerede spekulationssystem alt mere nødvendigt og muligt på det kommende topmøde i BRIKS den 22.-24. oktober i Kazan, Rusland.

Viceudenrigsminister Ryabkov har udsendt den nødvendige advarsel: "De der kun lytter til sig selv, og som sidder i Washington, Bruxelles, Warszawa eller hvor som helst, bør være opmærksomme."

Endnu bedre er det, at Schiller Instituttets grundlægger, Helga Zepp-LaRouche, har peget på løsningen på den advarsel: "Jeg tror, vi er på kanten af apokalypsen på to fronter," sagde Zepp-LaRouche under sit ugentlige webcast den 7. august. "Den ene er naturligvis Mellemosten, og den anden er optrapningen af situationen i Ukraine. Jeg tror, at dette kræver en ekstraordinær mobilisering af mange mennesker og mange kræfter rundt om i verden for at ændre situationen... Det nye paradigme [betyder] at tænke på denne ene menneskehed; hvordan vi vil leve sammen om 100 år fra nu; hvordan vi kan

overvinde alle de angiveligt så vigtige konflikter og virkelig tænke på, hvad det er, der forener os som menneskeart.”

Planlæg derfor at deltage i den Internationale Fredskoalitions møde den 9. august: “Sidste udkald før tredje verdenskrig – eller de første skridt mod et nyt fredsparadigme?”

Foto: UN Photo/Violaine Martin